

A stylized red illustration on a dark blue background. At the top, a factory with two smokestacks emits thick red smoke. Below the factory, on the left, are silhouettes of several workers in a line. On the right, there are more industrial structures. Diagonal yellow lines streak across the scene, suggesting movement or light. The entire illustration is rendered in a high-contrast, graphic style.

А. БАХОРИ
ДАВЛАТИ
МАН

АБДУМАЛИК
БАҲОРӢ

давлати ман

(Шеър ва дostonҳои мунтахаб)

Нашриёти «Ирфон»
Душанбе, 1983

БИБЛИОТЕКА

Инв.

650686

Душанбе

им. Т. Г. Шевченко

Баҳорӣ, Абдумалик

Б 41 Давлати ман: (Шеър ва дostonхон мунтахаб). Душанбе:
Ирфон, 1983.
304 сах.

Дар ин маҷмуа бeхтарин шеър ва дostonхон дар давоми 35 соли фаъолияти эҷодӣ навиштаи Абдумалик Баҳорӣ гирд оварда шудаанд.

Шоир сиёсати ленинии Партияи Коммунисти, ҳукумаги фуқаро-парвари советӣ, дустии безавола халқҳои Ватанамон, қорнамонҳои мардуми тоҷик, ишқ ва ҷавонӣ, андешаҳо ва амалиёти эҷодкорро мавзӯи асарҳои худ қарор додааст.

Манзумаҳои мунтахаби «Давлати ман» боварии хонандаро ба ояндаи дурахшон, ба ғалабаи ҳақиқату адолат, ба дониш, маҳорат ва қудрати инсон қавӣ мегардонад.

Баҳори, Абдумалик

Богатство души

Б 70403 — 5
М501(13)—83 130 83

Тоҷик²

© Нашриёти «Ирфон», 1983

Қисми якум

МО НАСЛИ ВАТАНПАРВАР

ДАВЛАТИ МАН

1

Ба айёме, ки гул меоварад бор,
Табиат мешавад аз хоб бедор,

Ҳамон вақте ки оғози баҳор аст,
Ба лутфаш пиру барно интизор аст,

3

Насим аз нағхаташ хушбӯй гардад,
Замину осмон хушрӯй гардад,

Бубинад одам аз файзаш ҳаловат,
Бигирад олам аз ҳуснаш тароват

Ба оғӯши ҳаёти ибратомӯз
Таваллуд гаштаам ман субҳи Наврӯз.

Чу инсон то дар ин дуньёи равшан
Зи қайди имтихонҳо бигзарам ман,

Кадам монам баландирову пастӣ,
Сабақ гирам зи қонунҳои хастӣ.

Бубинам гоҳ хурмат, гоҳ таҳқир,
Чашам талхию ширинии тақдир.

Бидонам фарқи байни меҳру кина,
Ниҳам дил рӯи каф аз танги сина.

Гузoram то ба олам ҳиссаи худ,
Бигӯям то ба мардум қиссаи худ.

2

Бидидам сӯзу сози зиндагонӣ,
Гузаштам аз гудози зиндагонӣ.

Ҳар он чӣ хос бар тоҷик, кардам,
Гапи хуш гуфта, кори нек кардам.

Нахӯрдам нони муфту ҳаққи касро,
Напарвардам ҳаворову ҳавасро,

4

Накушидам барои мансабу ном,
Маро санги қаноат дошт ором.

Ба ҳукми нафси худ сар ҳам накардам,
Ба мардум ҳайру эҳсон кам накардам.

Накардам ман хато дар интиҳобам,
Гирифтам баҳра аз кори савобам.

Зи халқ осору афкорам ниҳон нест,
Аз он, равшан, ки суд асту зиён нест.

Фақат меҳнат маро таскини дил буд,
Ба умри талху ширинам кафил буд.

Вале бо ин ҳама осудагӣ нест,
Раҳам то интиҳо паймудагӣ нест.

Кунад ҳар нокасу кас сангсорам,
Табиист ин! Дарахти мевадорам.

3.

Хавотир буд доим модари ман
Зи номафҳум тақдири сари ман.

Ба ман мегуфт танхову ғарибӣ,
Зи иқболу саодат бенасибӣ,

Дадоят бармаҳал рафт, эй писарчон,
Акоят баҳри кишвар гашт қурбон.

Хазон шуд бо азоб умри ҷавонам,
Мани мушти пар акнун нотаवонам.

Агар ғалтӣ, кӣ мебардорад аз хок?
В-агар ноли, кӣ чашмат мекунад пок?

Надорем ақрабон бонуфузе,
Ки кор ояд ба рӯзеву ба сӯзе.

Аз он тарсам, ки хору зор гардӣ,
Ҳубобе дар кафи анҳор гардӣ.

Дар олам бекасӣ ҳоли табоҳ аст,
Ҳақир аст он, ки бепушту паноҳ аст...

Маро хизби ленинӣ пуштибон шуд,
Тамоми давлатам аз лутфи он шуд.

Бале, сӣ сол шуд, ки узви ӯям,
Худамро бекасу танҳо нагуям.

4

Сахаргоҳон саломат хезам аз хоб,
Бубинам хандаи меҳри ҷаҳонтоб,

Бубинам рақси мургони ҳаворо,
Самон тозаи беинтиҳоро.

Бубинам сабзаҳои навдамида,
Ниҳоли хуррами шабнамрасида,

Шитоби руди аз кӯҳсор ҷорӣ,
Насими бӯи гулҳоро хуморӣ.

Намуда шустушӯ, бикшода хонро,
Сафу ҷамъ оварам ман хонадонро.

6

Ба ҳамкорони худ, бар дӯстонам,
Саломи субҳи хайрамо расонам.

Қалам гирам ба дасту фикр созам,
Ба қоғаз толеи худ зикр созам.

Тамоми рӯз чун чашма хурӯшам,
Ба нафъи кишвару халқам бикӯшам.

Ба табъам дилкушотар з-ин чаман нест,
Аз ин боло мукофоте ба ман нест.

5

Агар халқам маро фарзанд хонад,
Ба кору бори худ пайванд донад,

Ба нафъи миллатам даркор бошам,
Ба ҳифзи кишварам тайёр бошам.

Дилам то он даме ки дар тапидан,
Забон гуфтан тавонад, чашм дидан,

Ба роҳи хизмати он мешитобам,
Зи иншон ҳақиқат сар натобам.

Агар ифшо кунам сеҳри қаламро,
Сароям шодику дарду аламро,

Мисоли шамъ равшан карда атроф
Бисӯзад ҷисму ҷони ман, ки шаффоф.

Ба ёди рӯзи неки дилфигорон
Қадам монам сафи шабзиндадорон.

7

Агар аз ғам ба болии сар гузорам,
Сари болинам ояд ғамгусорам,

Насибам гардад аз нав сарфарозӣ,
Ман аз нимасра умри хеш розӣ.

Марти соли 1977

АРЗИ МИННАТ

Ба Маскав ҳамчу табрик, эй вакилон,
Баред ин номаро аз номи ман ҳам.
Мисоли рудҳои Тоҷикистон
Ба туғён омадаст илҳоми ман ҳам:

Аз он, ки қуллаҳои пурсалобат-
Мусоҳиб бо шуои офтобанд,
Аз он, ки киштзорон бо фароғат
Пас аз заҳмат ба зерӣ барф хобанд.

Аз он, ки боғҳои шахдрезам
Зи тафзили табиат баҳраманд аст,
Аз он,
ки кишвари аз ҷон азизам
Ба даврони советӣ сарбаланд аст.

Аз он, ки нозу неъматҳо фаровон,
Ҳаёт осудаю оянда равшан.
Сано хонам ба ҳизби коммунистон,
Ки пайвандаш бувад ҷону тани ман.

Муроду мақсади мо чист? Маълум.
Зи умри худ чӣ меҷоҳем? Аён аст.
Накӯҳолию беҳбудии мардум,
Ба ободии ҳар мулку макон аст.

Миёни осмони лочувардӣ
Муаллақ меравад сайёраи мо.
Дар ин вазъияти кайҳоннавардӣ
Қиҳо ҷӯянд бояд чораи мо?

Башар дорад назар сӯи Кремль,
Ба қасри бошукӯҳу минбари он.
Шавад то орзӯи халқ ҳосил,
Бубандад партия боз аҳду паймон.

Ғами партия ин, ки насли одам
Набинад дарду доғи зиндагонӣ.
Ҳамеша ҳукм фармояд ба олам
Садоқат, дӯстӣ, сулҳу амонӣ.

Нахустин коммунизму ҷодаи нур...
Муҳаққақ, нақшаҳояш беназир аст.
Ба рӯҳи зиндаи Ленин ташаккур,
Қи моро сӯи матлаб дастгир аст.

Феврари соли 1976

БА В. И. ЛЕНИН

Ленин, эй доҳии маҳбуби замон,
Раҳнамои маслаки меҳнаткашон,
Дар сари мо байрақи ту ҷилвагар,
Дар дили мо меҳри ту партавфишон.

Меҳри тобони ту меборад шарар,
Боғи сарсабзи ту мебахшад самар.
Бо силоҳи хеш—таълимоти ту
Мо равонем аз зафар сӯи зафар.

Роҳамон равшан шуд аз анвори ту,
Мулкамон осуда аз афкори ту.

Мо ҷаҳон дидем аз Боми ҷаҳон,
Тоҷикон як умр миннатдори ту.

Меҳнати шоистаи мо боли мост,
Иттиҳоди халқҳо иқболи мост.
Мақсади мо—сулҳ дар рӯи Замин,
Соҳтмони коммунизм омоли мост.

Ленин, эй доҳии маҳбуби замон,
Раҳнамои маслаки меҳнаткашон,
Дар сари мо байрақи ту ҷилвагар,
Дар дили мо меҳри ту партавфишон.

Соли 1973

МУСТАҚИЛ БОШИЯ

Навишти дигарон доим ба гӯши микрофон хонда,
Ягон ҳарфу ягон маъно нарезонда, начакконда,

Замоне, дар ҷавонӣ хизмати диктор мекардам,
Ҳар он чӣ ки бифармоянд, он такрор мекардам.

Қасеро бад кунанд, ўро ҳамон бадном мекардам
В-агар таъриф, шўҳратманди хосу ом мекардам.

Хулоса, ноқиле будам ба халқи ташнаи ирфон,
Аз иншо заррае берун шавам гўям, набуд имкон.

Суханҳои худам доим хурушон дар дилам мемонд,
Сифатҳои ғариб аз қору бору манзилам мемонд...

Намехонам кунун аз гардиши айём тўтивор,
Намесозам дигар ман нутқҳои дигарон такрор.

Хар он чӣ ки бигӯям, гӯям аз андешаҳои худ,
Кушода болу парро мепарам андар ҳавои худ.

Агарчи суфта ё носуфта — бошад бори шахсиям,
Кунад хизмат ба ҷамъият ҳамин ашъори шахсиям.

Дили ҳассос агар дорию дар фармони дил бошӣ,
Дар олам одами андешаманду мустақил бошӣ.

УЗВИ МУҲИТ

Баски инсон ҳам бувад узви муҳити сеҳрнок,
Баҳра мегирад ҳамеша аз ҳавову обу хок.

Чун дарахту сабзаву гулбуттаҳои бӯстон,
Бо замин пайваста ӯ бо решаҳои ноаён.

Аз замин гирад ғизову бо замин поянда аст,
Вои он шахсе,
ки аз ин поя пояш кандааст.

Дур гардад аз замин, монад муаллақ дар фазо,
Бенасиб хоҳад шуд аз сарчашмаи обу ғизо.

Рафта-рафта мисли дуде аз назар пинҳон шавад,
Ё ки боз афтад ба хоку бо замин яксон шавад.

Ҳар қадар боло бароӣ, мешавӣ дур аз замин,
Ту магар мефаҳмӣ, эй кӯтаҳназар, маънои ин?

Рӯй гардонидан аз рӯи замин — модар хатост,
Зидди қонуни табиат қасд кардан норавост.

БАРАҚИ ТОЗА

Варақи тоза, ачаб зебой,
Дил рабуда, ба назар бинмой.

Ана истода ту дар рӯи миз,
Софу покизаву асрорангез.

Баски з-олоншу ғайбат дури,
Ба ҳама хурду калон манзури.

Дар туям қозибан гулбоғ аст,
Рӯи ту моху вале бедоғ аст.

Чун бияфтӣ ту ба дасти шоир,
Мекунад орзуяшро тасвир.

Менависад ғазали аҳду вафо,
Аз хуруши дилу мавчи даръё.

Ба рухат ё ки муҳандис-меъмор
Мекашад нақшан фардон диёр.

Нақшан раставу майдони навин,
Шахру қишлоқи шукуфони навин.

Балки рассом туро мегирад,
Мӯқалам шавқу ҷило мегирад.

Менигорад амали ёреро,
Ёри зебову вафодореро.

Ё ки тасвир намояд ҷамане,
Рамзи озодаву хуррам Ватане...

Вараки тоза, ачаб зебой,
Дил рабуда, ба назар бинмой.

Ана истода ту дар рӯи миз,
Софу покизаву асрорангез.

Чун дили мардуми чинӣ холо,
Бикунӣ акс ҷаҳонро фардо.

Соли 1955

МАҚТУБ АЗ ФРОНТ

Эй гули хандони ман, ту ғунҷаи нав вошуда,
Ошиқи рӯи туам чун булбули шайдошуда.

Оразат аз байни зулфони сиёҳи анбарин
Офтобосо намоён гашта нурафшо шуда.

Синаи худро сипар дар хифзи ҷонат кардаам
Бо ҳазорон ҳамдилони бошараф якҷо шуда.

Бе хатар андар бахористони гулзеби Ватан
Мехнати мардона кун, ғаъолаи саҳро шуда.

Иди фатҳу шодият бодо муборак дилбарам,
Иди наврозе, ки марги нав ба душманҳо шуда.

Аз ҳамон ҷо то фронт аз пахта пойандоз кун,
Меравам ман ҳам ба наздики зафарёро шуда.

* * *

Уфуқи тираи Мағриб дурахшон мешавад охир,
Ливон фатҳи мо он ҷо намоён мешавад охир.

Сари морон ҳамекӯбем мо дар лонаи тангаш,
Раҳо аз ин хабисон мулки Олмон мешавад охир.

Нигоро, зидди душманҳо кунун шерона мечангам,
Чунин рафтори ман аз рӯи паймон мешавад охир.

Дар ин майдон супоришҳои некатро ба ёд орам,
Суботу ғайрату зӯрам дучандон мешавад охир.

Ту ҳам ғаёлу чаққон шав, плони пахтаро пур кун,
Агар якҷоя кӯшем, фатҳ осон мешавад охир.

Пас аз марги фашистон бозафар назди ту меоям,
Тамошон ҷамолат ҳам фаровон мешавад охир.

Апрели соли 1945

ДАСТУРИ ҲАЁТ

Партияи ҷоноҷон,
Номи ту суботи мост,
Ҳар ҳуҷҷату пайғомат
Дастури ҳаёти мост.

Роҳи амали моро
Аз нав ту нишон додӣ,
Як ғайрату шавқи нав
Баҳри дилу ҷон додӣ,
Субҳи коммунизм ин дам
Хандиду дамид аз ту,
Сӯят нигарон олам,
Дунё ба умед аз ту.
Партияи ҷоноҷон,
Номи ту суботи мост.
Ҳар ҳуҷҷату пайғомат
Дастури ҳаёти мост.

Мо насли ватанпарвар —
Сарбози мароми ту.
Хар фатҳ,
 ки мо дорем,
Вобаста ба номи ту.
Бо ту паси сар кардем
Сад мушкилию сахтӣ.
Бо ту биравем акнун
То қуллаи хушбахтӣ.
Партияи ҷоноҷон,
Номи ту суботи мост.
Хар хуҷҷату пайғомат
Дастури ҳаёти мост.

Ғам меҳурӣ, ки аз ғам
Насли ту раҳо бошад,
Як умр бани одам
Аз умр ризо бошад.
Инсоният озоду
Хушбахту амон бошад,
Боғи шарафу шодӣ
Сарсабзу ҷавон бошад.
Партияи ҷоноҷон,
Номи ту суботи мост,
Хар хуҷҷату пайғомат
Дастури ҳаёти мост.

Бо ҷанг ҳама ҷангӣ,
Бо сулҳ ҳама созӣ,
Чун байрақи гулгунат
Ругарму сарафрозӣ.
Хуршед зиё бахшад
Бар рӯи ҳама олам,
Меҳри ту сафо бахшад
Бар қалби ҳама одам.

Партияи чоночон,
Номи ту суботи мост,
Хар хучцату пайғомат
Дастури ҳаёти мост.

ОРЗУ

Одамони мо тамоми қору боре сар кунанд,
Баҳри хушбахтии халқу равнақи кишвар кунанд.

Байрақи сулҳу адолатро баланд афрошта,
Мисли фарзандони содиқ хизмати модар кунанд.

Ҳикмати мо бин, ки барқу нур мегиранд аз об,
Чӯли холиро мубаддал бар макони зар кунанд.

Зиндагӣ имрӯз аз дируза хуштар гаштааст,
Лекин онро рӯзи дигар боз ҳам хуштар кунанд.

Қаҳрамон фарзандҳои хизби Ленини бузург
Қаҳрамониҳои нав ҳамчун ватанпарвар кунанд.

Бовари дорам, ки дигар халқҳо ҳам мо барин
Хизби Ленинро ба худ болу ҷару сарвар кунанд.

Ҷои танку тӯп истехсол созанд олате,
То ки бо он роҳи Моҳу Зӯҳра пушти сар кунанд.

Орзу дорам, шавад нобуд деви шуми ҷанг,
Одамон ёрию дилсӯзӣ ба ҳамдигар кунанд.

Орзу дорам, бародарвор миллатҳои даҳр
Базми бахту сулҳ ороянду во ҳар дар кунанд.

Орзу дорам, ки истад хона бекулфу калид,
Бешаҳодатномаю ҳуҷҷат ба ман бовар кунанд.

Лозим ояд, ҷон ба ҷонон-орзуям медиҳам,
Ошиқон дилро ҳамеша садқаи дилбар кунанд.

Сулҳҷӯён бо мароми дӯстӣ доранд амал,
То ки дунёро ҳалос аз фитнаву аз шар кунанд.

НАСЛИ МО

Насли Ленин гаштааст эҷозкори ин замон,
Бехтарин насли башар, насли шучоу қахрамон,
Аз ҳамин насл аст олам дилкашу уммедбахш,
Аз ҳамин насл аст одам соҳиби сулҳу амон.
Илму меҳнатро бидод ин насл шаъни безавол,
Аввалин бор офарид ин насл бахти ҷовидон.
Қудрати худ қард собит ӯ ба чандин харбу зарб,
Тоқату мардонагии худ ба чандин имтиҳон.
Равнаке дорад ҳаёт имрӯз бо афкори ӯ,
Чархи таърих гирдгардон аст бо дастони он.
Бо вафодорию истеъдоду меҳнатдӯстӣ
Шӯҳраташ партав фишонад аз замин то осмон,
Қуръати Юрий Гагарин, суръати парвози мо
З-ин сабаб шуд достони мардуми рӯи ҷаҳон.

6 августи соли 1961

ШАБҲОИ БЕХОБӢ

Шаб аст ором, соат сею ним — ҷор,
Ҳама осуда меҳобанд ин дам.
Вале ман дар сари столу бедор,
Дилам пуршавқу диққат банду сар хам.

Агарчи чашмҳоям сурх гашта
Саҳифа хира-хира менамояд,
Вале бо устуворие нишаста,
Хабарҳоро кунам таҳрир бояд.

Нишинам рӯз бинмуда шабонро,
Газета интизори даст мондан.
Саҳар бояд ҳама гиранд онро
Барои муждаҳои тоза хондан.

Агарчи дар ифода санъаташ паст,
Ҳамин абзац ба ман бисёр маъкул.
Магар ин гуна сарлавҳа дуруст аст?
Чӣ лозим дар қафои қавс вергул?

Аҷаб хуб аст мазмунӣ мақола,
Ҳикоят мекунад аз пахтакорӣ.
Вале ин шеърӣ нав дар васфи лола
Ба хонанда нахоҳад дод ёрӣ.

Ниҳоят вақт тангу субҳ наздик,
Рафиқ навбатӣ,
гиред он хабарро,
Хабар аз кашфи олимҳои тоҷик
Бувад таъби дили хонандаи мо.

Дар авҷи осмон моҳу ситора,
Ана аз бурчи тиреза намоён.
Ба монанди ҷароғи ин идора,
Ҳароратноку хандонрою тобон.

Ба ғайр аз тик-тики гардиши соат,
Намеояд ба гӯши кас садое,
Тамоми одамон дар хоби роҳат,
Ба ғайр аз ахтару моҳи фазой.

Қосиди меҳру вафоям ба ту ҳамоғӯш аст,
Ҳар нафас савту садои ту кунун бар гӯш аст.
Шоире васфи ту, эй Мох, нагуяд дигар:
«Дастнорас-маҳи ман бедараку хомӯш аст».

Гушвори Ватанам ҳусни туро дод оро,
Гашт аз қаъри замин то ба қамар халқ огоҳ.
Ба ту, эй илми тавонои советӣ, аҳсан!
Қашф кардӣ ҳама асрор «зи моҳӣ то моҳ».

Моҳи ман, моҳи вафодору башӯҳрат имрӯз,
Шод аз қудрати озодиву меҳнат имрӯз.
Бод поянда чунин давру замоне, ки дар он
Қор эъҷоз шуд, афсона ҳақиқат имрӯз!

ХОМҶҶИЯТ ҲАРОН АСТ

Ин дам, ки ҷаҳон дар талаби сулҳи ҷаҳон аст,
Инсоният аз ҳавфи атом дар ҳаяҷон аст.
Ҳомӯш нишастан натавонанд адибон,
Ҳомӯш нишастан ба чунин давр Ҳарон аст.
Зеро ба дили душмани адлу шарафу сулҳ,
Ҳар мисраи барҷаста ба монанди синон аст.
Дар он сӯи уқбёнуи Ором гурӯҳе
Боз аз паи оташ задани ҷанги калон аст!
Он кас ки зану кӯдаки худ дӯст бидорад,
Ҳам бар падару модараш имдодрасон аст,
Бояд диҳад овоз барои зафарӣ сулҳ,
Қоре бикунад ин,

ки сазовори замон аст!

Шак нест, ки боло бишавад дасти адолат,
Зеро ки разолат ба дами марг равон аст.
Дар роҳи ҳаёти ҳама Октябри муаззам,
Чун меҳри амонӣ, ҳама дам нурфишон аст!

МОДАРАМ

Модарам, эй модари захматкашам,
Мӯниси дар байни обу оташам.

Бо ғами фарзанд шуд умрат хазон,
Зиндагии хеш бахшидӣ ба он.

Худ нахобидию хобондӣ маро,
Худ напӯшидию пушондӣ маро.

То ниҳоли боғи ту қомат кашид,
Гашт мисли барф мӯят сап-сафед.

Дида-дида доғи фарзандони худ,
Борҳо оташ задӣ бар чони худ.

Шуд писар
дар чанги душманҳо ҳалок,
Духтаратро бармаҳал додӣ ба хок.

Аз ғами онҳову ҳасту нести
Борҳо ғалтидаву меҳестӣ...

Охирин аз нусхаҳои ту манам,
Дар дами пирӣ асои ту манам.

З-ин сабаб ҳушу ҳаёлат сӯи ман,
Орзуят сер дидан рӯи ман.

Доимо ту боҳабар аз қисматам,
Воқиф аз ҳар як азобу роҳатам.

Мешавӣ баъзан чунон дар изтироб,
Мебарӣ аз ёд ҳатто хӯрду хоб.

Қадди шамшоди ту акнун ҳам шудааст,
Бори он кам нею оё зам шудааст?

Пандомӯзу дуоғӯям туй,
Машъали тобандаи кӯям туй.

Меҳри ту дар ҳеҷ як бозор нест,
Ҳеҷ кас чун ту ба ман ғамхор нест.

Дасти шахшӯлат расад гар бар сарам,
Чун уқобон сӯи гардун мебарам.

Як назар афканда симои маро,
Нағз мефаҳмӣ, ту авзои маро.

Нағз мефаҳмӣ, ки ҳоли ман чӣ хел,
Зикқаму ранчур, ё ки шоддил.

Дорад оё корҳои ман барор,
Ё ба мушкилҳои нав гаштам дучор.

Модарам, эй модари заҳматкашам,
Мӯниси дар байни обу оташам,

Баски хастам бо ту доим сарфароз,
Орзуи ман ба ту умри дароз.

Зиндагии ту ба ман дунёи панд,
Чашмаи илҳому иқболи баланд!

Меҳри модар мисли меҳри коинот,
Манбаи умр асту маънои ҳаёт.

ЧАРОҒҲОИ НОРАК

Силсилаи шеърҳо

АДРЕСИ МАШҲУР

Норак, эй шаҳри чавони кӯхсор,
Навшукуфта гулшани фасли баҳор.

Омадам бо меҳри чандон сӯи ту,
То бубинам шоду хандон рӯи ту.

То замину осмонат бингарам,
Муъчизоти сохтмонат бингарам.

Тахният бар рӯду боғотат диҳам,
Санг бар курсии дарғотат ниҳам.

Восифи бунъеди бемислат шавам,
Бо далерони ту ҳамсӯхбат шавам.

Қаҳрамонони шуҷоъ пайдо кунам,
Шеърҳо дар васфашон иншо кунам.

Норак, эй шаҳри бафайзи тоҷикон,
Манбаи нуру шиои бекарон.

Қарнҳо як деҳае будӣ хароб,
Дар кӯхистон маҳди ганҷи беҳисоб.

Танг буд роҳи Пули Сангини ту,
Бесамар буд водии ғамгини ту.

Мешавӣ акнун ту шаҳри номдор
Зури пинҳони ту гардид ошкор.

Қуллаи мағрур сар хам мекунад,
Оби шӯхи рудро дам мекунад.

Зинда гашта даштҳои ташналаб,
Қони неъмат гардаду ҷои тараб.

То занад ғаввораи нур аз дилат,
Шӯхраи олам бигардад манзилат.

Шод бош, эй Нораки овозадор,
Мекунӣ ту хизмати халқу диёр.

Омадам, шодам зи истиқболи ту,
Фаҳрҳо дорам ман аз иқболи ту.

Зӯру ақли мардуми озода мо
Медихад равнақ ба ҳар эҷода мо.

Мекунам табрик, эй шаҳри ҷавон,
Ман туро бо ин муаззам сохтмон!

ХУБ АСТ ҶОИ ҚОРАТ

Эй дӯстам-бинокор,
Хуб аст ҷои қорат.
Дорад хазор асрор
Даръёю кӯхсорат.

Сард аст қуллаи кӯҳ,
Гарм аст домани он,
Поёни барфи анбӯх
Наргис бувад шукуфон.

Дар осмони нилгун
Дорад уқоб парвоз.

Бульдозерон зи водӣ
Ҳар сӯ диҳанд овоз.

Бишкофта дили санг,
Даръёи Вахш чорист.
Гӯё зи манзили танг
Бар водиҳо хуморист.

Дӯлонаҳо базеб аст
Дар кӯхсори Норақ,
Хандону
дилфиреб аст
Фасли баҳори Норақ.

Ин фасл ибтидо шуд
Бар сохтмони аъзам,
Аз мушкбӯ ҳаво шуд
Атроф сабзу хуррам.

Эй дӯстам-биноқор,
Хуб аст ҷои қорат.
Дорад ҳазор асрор
Даръёю кӯхсорат.

Аз илми давр оғаҳ —
Эҷод мекуни ту.
Бо техника мусаллаҳ —
Бунъёд мекуни ту.

Онро ту аз дили пок
Бар халқ месупорӣ
Қоҳе зи худ
шарафнок
Мерос мегузорӣ.

ДАРЪЁИ ВАХШ

Асрхо буд бечилав даръёи Вахш,
Буд чорӣ оби бепарвои Вахш.
Медамиду мечаҳиду мепарид
Аз миёни кӯҳ то саҳрои Вахш.
Бо хурӯшу частухези мавчи худ
Барқ мепошид сар то пои Вахш.
Лекин аз он нафъи корой набуд
Аз барои мардуми тағҷои Вахш.
Ташналабҳо дар лаби оби равон
Бенасиб буданд аз савғои Вахш.
Халқи озоди советӣ бо хунар
Соҳт ГЭС-и тоза дар болои Вахш.
Аз дили хоро баланду сербар
Ёфт роҳи тозае маҷрои Вахш.
Бин, ба амри қаҳрамонони замон
Гапдаро шуд зӯри беҳамтои Вахш.
Соҳил ин ҷо гарчи ҳоло дилрабост,
Дилработар мешавад фардои Вахш.
Об барқу хок зар гардад аз он,
Бас фаровон аст неъматҳои Вахш.

ТАҒИ БАҲР

Деҳаи Тутқавул назарногир,
Кулбаҳояш гилину пасту хамак.
Шудааст ин деҳи куҳан ҷогир,
Дар миёни ду кӯҳи сар ба фалак.

Тангу пурчанг кӯчаҳо дорад,
Соҳил ин ҷой росту хушрӯст,
Пасту боло ду осӣ дорад,
Мардумаш хоксору меҳнатдӯст.

Асрхо бо ғурури худ чорист
Вахши шӯҳоб аз нишебии он.
Лек суде аз он казой нест,
Монда ин деҳаро замин урьён.

Қад кашад назди ГЭС банди матин,
Тутқавул зери баҳр мемонад.
Оби рӯдаш ба кас суруди ҳазин
Баъд аз ин ҳеҷ гаҳ намехонад.

Мардумаш лек меравад шодон
Сӯи водии нав ба хидмату кор.
То биёбони Данғара, Ёвон
Гардад аз зӯри дасташон гулзор.

• Деҳааш зери об монад ҳам,
Орзӯхош руиоб шавад.
Дар замини кушоди навкорам
Кори он лоиқи китоб шавад.

БА ДУХТАРИ ЛОИҲАКАШ

Духтари лоиҳакаш, номи туро
Додам аз матлаи ашъорам ҷой,
Рӯи ту гарму нигоҳат зебо,
Хати ту хубу рақамҳои ту бой.

Ман аз он дидаи хоболудат
Бахти бедори сухан мебинам.
Шарафи умри хушу масъудат,
Меҳри покат ба Ватан мебинам.

Омадӣ аз ҳама пеш аз марказ,
То барояд ба амал афкорат.

Мекашӣ нақша ба рӯи коғаз,
Ҳамаи мо нигарон бар корат.

Бе ту дарғе наравад аз раҳи нав,
Бе ту қомат нафарозад сарбанд.
Надиҳад ГЭС ба мардум партав,
Нашавад деҳа ба марказ монанд.

Нақшаву лоиҳаву тадбират,
Нотаи савту садои Норақ,
Ин,
ки дорад ба назар тасвират
Ҳар бинокори шуҷои Норақ.

НОРАҚИ ПУРНУРАҚИ МО

Суруд

Моҳи ягона мешавад
Ёраки масрураки мо,
Фаҳри замона мешавад
Нораки пурнураки мо.
Дилбари шӯҳу меҳрубон
Меҳнати пурбаҳо кунад,
Ҳамраҳи ёру дӯстон
Бинои нав бино кунад.
Хандакунон чу духтарон
Фасли баҳор омадаст,
Баҳри ривочи сохтмон
Давраи кор омадаст.
Моҳи ягона мешавад
Ёраки масрураки мо.
Фаҳри замона мешавад
Нораки пурнураки мо.

Лоики нақшаҳои худ
Ғайрати беш мекунем,
Хурраму хубу хушнамуд
Қишвари хеш мекунем.
Мисли ривочи кори мо
Мавҷ занад Ваҳши пуроб,
Чун ГЭС-и шӯълабори мо
Ханда намояд офтоб.
Моҳи ягона мешавад
Ёраки масрураки мо,
Фаҳри замона мешавад
Нораки пурнураки мо.

ҚҶҲИ НАВ

Халқи тоҷик курсии нав мениҳад,
То бигирад шаҳри Норақ рӯҳи нав.
То ба чархи ГЭС-и худ қувват диҳад,
Рӯи дарёе барфарозад қӯҳи нав.

Ҳо, ба мисли қӯҳ хоҳад шуд азим
Дар миёни қуллаҳо дарғоти нав,
Оби баҳри он ба ҳар сӯ мустақим
Меравад, то гул кунад боғоти нав.

Халки ман дар роҳи истиқболи худ
Қӯхро бо зарба талқон мекунад,
Аз барои бастанӣ маҷрои руд
Лозим ояд, қӯҳи нав меофарад.

ТАРКИШҲОИ ФАРАҲБАХШ

Аз ин таркиш ҳаросе нест дар дил,
Табиатро кунад аз хоб бедор,

Аз ин таркиш бинову боғу манзил
Шавад бунъёд дар чои валангор.

Ба ҳар навбат расад раъди шиносаш,
Занад фаввора

аз дил завқу эҳсос.

Ба фатҳи беназири нақшаи худ
Бинокорони мо доранд ихлос.

Аз ин таркиш бикӯчад хораву санг,
Фуру резад ба рӯи мавҷи дарё,
Шавад баҳри азиму осмонранг
Миёни кӯхсори кишвари мо.

Аз ин таркиш табиат хезад аз хоб,
Бигардад зӯри он тобеи инсон.
Дигар бинмуда маҷрои худаширо,
Фиристад Вахш обашро ба Ёвон.

Аз ин таркиш шавад ҳар сӯ муайян,
Шумори техника,

мошин, масолех.

Қад афрозад чунон шаҳри музайян,
Ки арзад он ба насли нектолеъ.

Дар ин чо ин замон бо бурдборӣ
Хама саргарм бо кори муборак.
Бувад ин таркиши бунъёдкорӣ
Барои шаҳри Норақ,
ГЭС-и Норақ.

Аз ин фардо саросар Тоҷикистон
Ба нури боз рахшонтар шавад ғарқ.
Шукуфон гашта садҳо боғу бӯстон,
Фурузон гардад ин чо машъали Шарқ.

МУЪЧИЗАИ МАРДУМИ МО

Ана ин шаҳр, ана ин садд гуфтам,
Оташу об ба ҳам зад гуфтам.
Банд таркиду фуру рехт ба руд,
Дилам аз завқ натаркад, гуфтам.
Васл шуд лоиҳа бо ҳосили кор,
Мо расидем ба мақсад, гуфтам.
Қудрату муъҷизаи мардуми мо
Шуд ба Норақ фузун аз ҳад,
гуфтам.

Паси ҳам монеаҳо пеш оянд,
Меқунанд аз раҳи худ рад, гуфтам.
Зинда бошед ба бахти коммунизм,
Саратон дард набинад, гуфтам.
Хуб дидам ҳунари он хубон,
Узр меҳоҳам, агар бад гуфтам.

ВАХШ БЕСАРАНЧОМ АСТ

Эй Вахш, чаро ту бесаранҷом?
Симобсифат надорӣ ором?

Заршӯю даманда об дорӣ,
Бесабрию изтироб дорӣ.

Бинмуда чамоли ҳештанро,
Бикшодай зулфи пуршиканро.

Хуш медиҳӣ ихтиёр аз даст,
Маъшуқаи ту ба паҳлӯят ҳаст.

Шодам зи ҳавою авҷҳоят,
В-аз шӯру шитоби мавҷҳоят.

Эй Вахш, чи эҳтимол, ҳоло
Пай бурдаи ту зи нақшаи мо.

Воқиф шудай, ки дасти одам
Хушбахт кунад туро дар олам.

Ин аст, ки хубу соҳилоро —
Як шаҳри наве намуда барпо,

Мо ГЭС-и пуриқтидор созем,
Чӯлу даман обшор созем.

Дахчанд зиёду хубу арзон —
Аз нури ту баҳра гирад инсон.

Эй Вахш, ту дар низоми мой,
Шӯхратфикани мароми мой.

ХУШ БУВАД АЙЕМИ МАН

Омади навбахору чӯш зад илҳами ман,
Нур меборад диёрам, хуш бувад айёми ман.
Водии хуррам бигӯяд, к-аз қиёми офтоб
Ханда дорад боғҳои наргису бодони ман.
Меҳрсимову сияҳкокул нигорам омадаст,
Дар ҳасад сӯзад рақиб аз кайфи субҳу шони ман.
Дида мавҷи шӯху ноороми рӯи Вахшро,
Боз нооромтар шуд қалби ноороми ман.
Мекунам ширкат ба кори Нораки фирӯзи худ,
Дар раҳи хушбахтии халқ аст ҳар иқдоми ман.
Бо мубориз-дӯстонам, эй сабо, табрик гӯй,
Мерасон то ҳар бинокори Ватан пайғоми ман.
Ман ғазалхон, булбули сармастам аз шавқи баҳор,
Бесабаб охир намебошад Баҳорӣ номи ман.

ЗАМИНИ ВАХШ

Халқи мо ин сон ривоят мекунад,
Ақли инсонро хидоят мекунад:
Як замоне мӯсафеде будааст,
Кулбааш дар зери беде будааст.
То асо созад ба худ, аз шохи бед
Навдаеро кандааст он мӯсафед.
Он асо будаст ўро такъягоҳ
Дар дами истодану хангоми роҳ.
Мениҳодаст ў қадам мисли чавон,
Бардаму боэътимоду шодмон.
Пирамарди зиндадил пазмон шудааст,
Дафъае меҳмони фарзандон шудааст.
Пеш аз он ки ў ба хавли по ниҳад,
Тўхфаи худро ба келинҳо диҳад.
Дар лаби чў, дар қатори занги ток
Хаста мондаст ў асояшро ба хок.
Соате рафту баромад мӯсафед,
Аз лаби чўбор асои худ кашид.
Аз замин лекин асо берун нашуд,
Аллакай дар хок реша ронда буд...
Ин замини Вахши зархези ман аст,
Хоки поки шўхратангези ман аст.

Ман ба ин водии гул пазмон шудам,
Чанд рӯзе дар бараш меҳмон шудам.
Айни тасфи рӯзу авчи кор буд,
Пахтакору пахтачин бисёӣ буд:
Пиру барнои ба нусрат роҳчў,
Марди майдон — духтарони мохрў.
Шуд замини Вахш дар даврони мо
Нозу неъматбахш — дастурхони мо.
Авчи онро дида бо чашмони худ,
Фахрҳо бинишудам аз даврони худ.

Хар чи ки лозим ба инсон, медихад,
Ризку рузии фаровон медихад.
Меваи бисъёру гандум медихад,
Пахтаи аъло ба мардум медихад.
Меҳнат онро қард ҳосилхезтар,
Пешрафту инкишофаш тезтар.
Хандаки лимӯ қатор андар қатор,
Боғҳои себу анҷиру анор,
Фермаҳои номдори молу шир,
Соҳтмонҳои бузургу бепазир...
Ин замини Ваҳши пуршони ман аст,
Ҳоки поки Тоҷикистони ман аст.

Колхозобод, 27 октябри с. 1961.

АДИБИ ҶАҲОНИ

Агарчанде ки фасли тирамоҳ аст
Баҳори дилкушое дорам имруз.
Қитоби Рӯдакӣ олампаҳо аст,
Аз он шавқи расое дорам имруз.

Аз он боғи дилам яксар шукуфта,
Ба ҷашмам менамояд лолазорон.
Ғули бодоми ҳамчун дурри суфта,
Ғулоболуда оби ҷӯйборон.

Аз он бином ман абри осмонро,
Ки дорад ғирьяҳо чун ҷашми Маҷнун.
Аз он бином баҳори тоҷиконро,
Ки мисли орази Лайлост гулгун.

Варақ гардонаму таълим гирам,
Шавам мафтунӣ мазмунӣ баландаш.
Сафои тоза меёбад замирам
Зи абъёти ҳақиқатбору пандаш.

Аз ин сад сол ё даҳ қари ҳам пеш
Набуд аҷдоди тоҷик нимвахшӣ!
Дар олам бо нуфузу санъати хеш
Чу шамсе менамуд ӯ нурбахшӣ.

Чунин тӯҳмат ба тоҷики кухансол
Зи нодонист ё аз кӯдакият!
Далели равшани ин фикр алҳол
Ҳамин ҷашни суҳанвар — Рӯдакият.

Аё устоди мумтозу хирадманд,
Ба мо бас арчманду ифтихорӣ.
Ба халқат,
 мисли як арзанда фарзанд,
Басо ҳикмат бимондӣ ёдгорӣ.

Ту қору зиндагонӣ менамудӣ
Дар он сон дағру дар он сон замона,
Ки «ғар ғамро чу оташ дуд будӣ,
Ҷаҳон торик будӣ ҷовидона!»

Аз ин рӯ дасти қаттоли тааддӣ
 Кашид он дам ба ҳар ду дидаат мил,
 Валекин боз ҳам дидан гирифтӣ
 Чаҳону ҳастиро бо дидаи дил.

Кунун байроқи назми оташинат
Дурахшон аз сари Боми Чаҳон аст.
Калому байтҳои дилнишинат
Сипохи сулҳро вирди забон аст.

Нанолад: «Осмон боло, замин сахт!»
Кунун авлодат — авлоди тавоност.
Туй бобокалони насли хушбахт,
Асарҳои ту шаъну шӯҳрати мост!

Агар имрӯз ту мебудӣ, устод,
Суруди тоза иншо менамудӣ.
Диёрат хуррам асту халқат озод,
Суруди шодмонӣ месурудӣ.

Ба ту, фарзанди тоҷик, чаши имрӯз,
Адиби аввалини рӯзгорон!
Аз осорат бубинад халки фирӯз
Мароми дӯстӣ, файзи баҳорон!

ТАЛАБ АЗ УМР

Боре нишаста дар лаби даръёи пур зи об,
Дидам, ки дорад он чадалу шавқу изтироб.
Чун ошиқе, ки маст зи уммеди васли ёр,
Аз қуллаҳо ба водии пахнест дар шитоб.
Шод асту бардам аст, агарчи ҳамеша он
Сарро ба сайг мезанаду мекашад азоб.
Мағруру бекарор шабу рӯз медавад,
То бар бисоти боғ диҳад ҳусну обу тоб.
Ин гуна шӯру шавқ маро айни муддаост,
Ин тарзи зиндагист ба дил айни интиҳоб.
Саргарми ишқу кораму аз ёд мебарам,
Ман низ чист роҳату чун аст хӯрду хоб.
Маълум: шуғли ошиқи бесабр чустуҷуст,
Мафҳум: ҳарфи лӯъбати танноз пуритоб.
Бигзор, умри ман гузарад мисли оби ҷӯй,
Лекин ҳамеша бар талаби дил диҳад ҷавоб,
Боғи умеду ишқ шукуфон намуда, он
Гардад аз ин саодати камъёб комъёб.
Ҳар рӯзи он ба халқу Ватан суд оварад,
Ҳар қатра инъикос кунад қурси офтоб.
Умри азиз, сарф ту бар ишқи пок шав,
Аз роҳи баргузидаи худ ҳеҷ сар матоб.

Илҳом гир аз амали руди зиндадил,
Як умр шав муборизи ҳар гуна фатҳи боб!

Июли соли 1961

ШАҲРИ АЗИЗ

Маро ҳар кас, ки пурсад аз кучой?
Кучо гаштӣ ту аз модар таваллуд?
Ту, эй шаҳри азизам, менамой
Ба чашмам бо ҷамоли тозаи худ.

Ба назди дӯстон бо шодмонӣ
Ҳамерӯям, ки ман аз шаҳри Ленин,
Аз он шаҳре, ки онро ҷовидонӣ
Фаро бигрифтааст эъзозу таҳсин.

Аз он шаҳре, ки дар оғӯши дарё
Ба мисли лаъл тобиш менамояд,
Аз он шаҳре, ки меҳри доҳии мо
Варо ҳар дам навозиш менамояд.

Аз он шаҳре, ки халқаш бо хунаро
Баровардаст номи худ ба олам.
Дучандон мекунад акнун зафарҳо,
Ба байроқаш нишони шахси аъзам.

Гилеми лоларангу шохивораш
Писанду зеби ҳар як хонадон аст.
Аҷоиб баҳру ГЭС-е дар канораш,
Қи он сарчашмаи барқи равон аст.

Иморатҳои зебои тамаддун —
Муносиб бӯсагоҳи боди форам...
Кунун ҳуснаш, ки руз аз руз афзун,
Ман аз ин шаҳри худ дар ифтихорам.

Январ соли 1951

КҶУЧАИ ЛЕНИН

Бегоҳи баҳор, баъди борон
Ин кӯча,
 ки турфа хушнамуд аст,
Аз ҷозибая таровати он
Дил кони масаррату суруд аст.

Ду сӯй дарахту байн гулзор,
Раҳ мераваму надорад охир.
Он гуна ки ошиқ аз руҳи ёр,
Аз дидани он намешавам сер.

Шодона шавам равона бо он,
Шавқи дили ман зиёда гардад.
Аз чехраи шаҳру рӯи хубон
Баҳри дили ман кушода гардад.

Имрӯз, ки иди навбаҳор аст,
Иди ҳама сулҳҷӯи дунё,
Ин кӯча мисоли лолазор аст,
Пурнуру фароҳу хубу зебо.

Ҳар як қадам аст сабзу хуррам,
Бо маънии томи ин ибора,
Гирам нафас аз ҳавои фораи,
Дорам ба ҳама тараф назора.

Биnam руҳи одамони масъуд,
Пайваста бинои барҳаворо,
Дар фарқ самои софу бедуд,
Дар зер замини босафоро.

Аз нури ҳаётбахши хуршед,
Аз ҷилваи байрақи сарафроз,

Болу пари нав бигирад уммед,
Илҳоми баланд ёбад оғоз.

Аз бӯи хушу ҷамоли гулшан
Фаҳрам бурун аз ҳудуд гардад.
Шавқи дили ман мисоли фонтан
Фаввора занад, суруд гардад.

Ҳарчанд суруди тоҷикист ин,
Бар халқи ҷаҳон азизу фаҳмост!
Зеро ки ба зидди ҷанги хунин,
Дар бораи инкишофи дунёст.

Гар ранҷбари тамоми олам,
Якдил шавад, иттиҳод гардад.
Гардад ҳама фитначӯй сарҳам,
Уммеди пучаш ба бод гардад.

Имрӯз гирифта дасти фарзанд,
Бо роҳи Ленин равона ҳастем,
Масрури чунин ҳаёти хуррам,
Мамнуни чунин замона ҳастем.

Бегоҳии иди навъи инсон
Ин роҳ фароҳу хушнамуд аст.
Аз қозибаю таровати он
Дил кони масаррату суруд аст.

АЗ ОН ФАҲРАМ

Аз он фаҳрам, ки ман ҳам аз радифи бахти бедорам,
Барои мардуми худ, кишвари худ шахси даркорам.

Вучудам к-аз наху пуди вафою меҳр бисришта,
Ба мӯнанди анори сурх дилро руи каф дорам.

Дучор оям ба садди роҳи умру роҳи эҷодӣ,
Хақиқат мешавад дар ҳалли мушкилҳо мададгорам.

Надорам эҳтиёче ман ба эронии тӯронӣ,
Аниси тоҷикони тоҷдори кӯҳнаасорам.

Рақибӣ бешараф ҳар лаҳза мечӯяд гуноҳамро,
Намебинад ҷилои ҳусни рангорангии осорам.

Қади шамшоди ёрам сояи сар мешавад ҳар рӯз,
Мунаввар аз маҳи тобони рухсораш шаби торам.

САРЗАМИНИ ЗАРНИСОР

Ленинободи азизам, ифтихори ман тӯӣ,
Сарзамини зарнисору номдори ман тӯӣ.
Дар бари ту хуни нофам рехт, во шуд дидаам,
Аввалин бор офтоби шӯълаварро дидаам.
Дар бари ту дониш аз худ карда илм омӯхтам,
Бо китоби ленинӣ меҳри дилам афрӯхтам.
Дар бари ту ақлу идрокам басе боло гирифт,
Меҳри ту дар мағз —

мағзи ҷисму ҷонам ҷо гирифт.

З-ин сабаб номи туро такрор месозам мудом,
Бо фараҳмандию миннатдорию бо эҳтиром.
Ленинободи азизам, ифтихори ман тӯӣ,
Сарзамини зарнисори номдори ман тӯӣ.

* * *

Мардуми ту аз замонҳои қадим гулдаст буд,
Лекин аз зулми ситамгар эътибораш паст буд.
Руси аъзам тоҷиконро чун зи банд озод кард,
Шаклу мазмуни туро дохӣ — Ленин обод кард.

Хоки покатро намуд ин боз ҳосилхезтар,
Суръати гул-гул шукуфтанҳои ту шуд тезтар.
Халқи меҳнатдӯстат меҳнат фаровон мекунад,
Водии Фарғонаро яксар зарафшон мекунад.
Ленинбоди азизам, ифтихори ман туй,
Сарзамини номдору зарнисори ман туй.

* * *

Ҳар пагоҳӣ чун барояд офтоб аз пушти кӯҳ,
Чун шавад афзун Ватанро хусну шодию шукӯҳ,
Аз газета хушхабарҳо мерасад бо номи ту,
Радио ахбор меғӯяд, ки хуш илҳоми ту.
Сарбаландам,

сарбаландам, пешоҳангӣ ба қор,
Меписандам, меписандам, муждаҳоят бешумор.
Ту яке аз водии пахтакори тоҷикон,
Пахта бошад, обрӯи устувори тоҷикон.
Ленинбоди азизам, ифтихори ман туй,
Сарзамини номдору зарнисори ман туй.

ШАБИ ДУШАНБЕ

Сурӯд

Шаҳри Душанбе, хушу зебо туй,
Боғсифат қои тамошо туй.
Рӯзи ту пурҷӯшу хурӯш асту лек
Хуштару пурҷозибашабабҳо туй.

Шаҳри азизам, шаби ту нурбор,
Шоми мурод асту шаби ғамбарор.
Бӯса занад боди сабо аз руҳат
Рақсқунон омада аз кӯхсор.

Файзи шаб аз руи фурузони ту,
Шаъшаа пошанд чароғони ту.
Сайргаҳи ошиқу маъшукаҳост
Раставу майдону хӣёбони ту.

Хусну ҷамоли ту тараннум кунам,
Шавқи дил изҳор ба мардум кунам.
Аз шаби васли ҳаяҷонбахши ту
Ҳамчу гули лола табассум кунам.

Шаҳри Душанбе, хушу зебо тӯй,
Боғсифат ҷои тамошо тӯй.
Рӯзи ту пурҷушу хуруш асту лек
Хуштару пурҷозоба шабҳо тӯй.

ЛАБ БАШАНД

Омадем аз сайругашти кӯҳсор,
Сайругашти қад-қадӣ даръёи Ғунд.
Аз миёни деҳаҳои сабзасор,
Аз канори тармаҳои тезу тунд.

Манзили мо деҳаи Ванкалта шуд,
 Чорподорони номӣ ҳамнишин.
 Барф зад ногаҳ,
 ҳамон шаб сард буд,
 Неш мезад лек гандум аз замин...

Дидам он чо куллаву деҳу дара,
Сарзамини мардумони дилкушод.
Ин саёҳат, ин диёр, ин манзара
Нақш мебандад ба хотир умрбол.

* Лаб башанд — ба забони шугнонӣ «Хеле хуб!»

Бегаҳӣ аз нав ба Хоруғ омадем,
Шахр буд сабзу чарогон, ғарқи нур.
Қуллаҳои сарбаланди гирди он
Рӯи каф медошт гӯё моҳи пур.

Мурғи шаб бикшод вақте болу пар,
Дӯстони помири чамъ омаданд.
Пурсиданд аз ман, ки чунӣ аз сафар?
Шодмон гуфтам ба онҳо: «Лаб башанд!»

ВАРЗОБ ЧИХО ДОРАД?

Варзоб чихо дорад?
Хуш обу хаво дорад.
Аз сабзаву аз раъно
Зебо сару по дорад.
Як силсилаи қулла
То авҷи само дорад,
Боғоту гулистони
Дар нашъунамо дорад.

Варзоб чихо дорад?
Сад кӯху чарӣ дорад.
Дар ҷангали анбӯхаш
Қабкони дарӣ дорад.
Мардони хунарманду
Занҳои парӣ дорад.
Дар ишқу вафодорӣ
Аҳди ҷигарӣ дорад.

Варзоб чихо дорад?
Даҳ кӯша ҷанораи хаст,
Даръёчаи шӯхобу
Гулбоғи баҳораш хаст,

Сурхангуру гелоси
Ранги гули нораш хаст,
Бо ошику маъшуқа
Доим сарукораш хаст.

Варзоб чихо дорад?
Дил дораду чон дорад.
Аз хур-хури шаббода
Гӯё хаяҷон дорад.
Сад гӯшаи роҳатбоб,
Сад нахри равон дорад.
Ганчинаи бисъёре
Дар сина ниҳон дорад.

Варзоб чихо дорад?
Тоҷе ба сараш Моҳ аст
В-аз куллаи барфинаш
То меҳри фалак роҳ аст.
Аз қисмати тоҷикон
Ҳар санги вай огоҳ аст,
Моро бувад он кишвар,
Дигар ҳама сайёҳ аст.

РОҲҲАТИ МАН

Ба қолинбофдухтарони Хучанд

Эй азизон,
ин қадар гарм аст бозори шумо,
Ин қадар бисъёру боҳиммат харидори шумо?
Дар намоишгоҳи Ғарбу Шарқ шуд вирди забон,
Зеби ҳар як хонадон шуд ҳосили кори шумо.
Завқи беандоза мебахшад ба домоду арӯс
Қолини хушрангубори ҳамчу гулзори шумо.

Ранга-ранга, хел-хел, аз хамдигар хушрӯйтар
Мебарояд он зи дастони пуросори шумо.
Мавҷ дорад Баҳри тоҷик аз насими субҳдам,
Авҷ дорад комбинат аз ғайрату кори шумо.
Қӣ чунин ақли расову ҳусни зебо дидааст?
Некбаҳт аст он ҷавоне, ки шавад ёри шумо.
Рӯхат дорад Баҳорӣ ҳар замон сӯи Хучанд,
То ки як бори дигар бинад чаманзори шумо.

МАНБАИ НУР

Ту, оби Шаршара, бас сеҳрнокӣ,
Надорӣ аз фулузу санг боке.

Шитобон меравӣ рӯ чониби пеш,
Хурӯшон меравӣ аз қисмати хеш.

Ба рӯят чун назар андохтам ман,
Дилу ҷонро ба мавҷат бохтам ман.

Чунон мавҷи ту бошиддат бирезад,
Зи қалби чархи оҳан ҳавр хезад.

Чунон аз зарбаи ту чархи мақдур
Шавад гардон, диҳад фаввораи нур.

Ба маҷроят диловарҳалқи озод
Чи хуш ГЭС-и бузурге кард бунъёд!

Туро имрӯз нурангез мавҷ аст,
Аз он кори саноат ҳам дар авҷ аст.

Расидӣ пойтахти тоҷиконро,
Мунаввар сохтӣ ҳар хонадонро.

Нигоҳат равшану ГЭС-ат фароз аст,
Дилат пурғайрату умрат дароз аст...

Агар ман ҳам мисоли ту бикӯшам,
Шитобам, гулгул андозам, хурушам,

Дилу дида маро пурнур мебуд,
Зи корам халқ ҳам масрур мебуд.

САФИ МУБОРИЗ

Даме ки хурдсолу шӯх будам,
Падар панду насихат менамудам.

Ки созам тарки хоку лойбозӣ,
Дарахту бомчаспӣ, кучатозӣ.

Зи дарси зиндагӣ таълим гирам,
Ҳунар омӯзаму дониш пазирам.

Ба ҳар як кор боандеша бошам,
Вафодору адолатпеша бошам.

Хулоса, номи неке карда пайдо,
Бигирам аз қатори одамон чо...

Ба мулки меҳрубон пайвандам акнун,
Ба халқи қаҳрамон фарзандам акнун.

Ман акнун дар қатори одамонам,
Ба сӯи мақсади олий равонам.

Ман аз он саф, ки маҳбуби замон аст,
Сафобахши замину осмон аст.

Аз он саф, ки шафакосо дурахшид,
Ҷаҳонро як ҷаҳон уммед бахшид.

Аз он саф, ки матину беназир аст,
Баҳодур насли Ленини кабир аст.

Ливобардори асри бист-ин саф,
Сипоҳи ҳизби коммунист-ин саф,

Ба он вобаста мазмуни ҳаётам,
Муроду мақсаду азму суботам.

Сабак омӯзам аз эҷозҳояш,
Дилу ҷонро сипар созам барояш.

Бифармояд,

ба ҳар майдон равам ман,
Сазовори мароми он шавам ман.

Июни соли 1961

РАҲБАРИ МАН

Ба сахни боғи хушбоду хавоям,
Чу сарв озод дар нашъунамоям.
Барои қад кашидан хизби Ленин
Мухити табъи дил бинмуд атоям.
Назар афканда бар фардои фирӯз,
Ман аз тақдири худ беҳад ризоям.
Намегирад чаро пой ман ором?
Чаро доранд пина дастҳоям?
Дилам аз шавқу ғайрат мезанад ҷуш,
Фараҳбахш аст меҳнат аз бароям.
Чаро бегонаам аз фитнаву шар,
Ҳамеша бо адолат ошноям?

Чаро бар даъвати имрузаи сулх
Шарикам, бо дилу чон ҳамсадоям?
Зарур астам ба бахти кӯдаконам,
Азиз астам ба ёри бовафоям!

* * *

Кушоянд ошиқон болу пари худ,
Ҳамеша дар ҳавои дилбари худ.
Аз он рӯзе, ки дод устод таълим,
Ҳақиқатро намудам раҳбари худ.
Суханҳои «Намедонам ман инро»
Паси ҳам хат задам аз дафтари худ.
Ман аз ишқи Ватан гап мекушоям,
Ки куту қувватам дод аз бари худ.
Ман аз партия меболам ҳамеша,
Ки халқам хонад онро сарвари худ.
Наметарсам зи садду мушкилоте,
Далерам бо ливои аҳмари худ.
Дили худро ба кӣ бахшам муносиб?
Ба зери пой кӣ монам сари худ?
Зарур астам барои кори кишвар,
Азиз астам ба мушфиқ модари худ.

ХАЙРУХУШ

Вазон аст бегоҳӣ боди баҳорон,
Пур аз одаму рафтуо саҳни перрон,
Ба рафтаи каме мондааст.
Нигаҳ менамудам ба рухсори ҷонон,
Ба он чашмҳое, ки дил доим аз он
Ҳадиси вафо хондааст.

Дар он лаҳза ман рӯ ба рӯяш ситода,
Намудам ба ӯ ошкоро ифода

Хама орзуҳои худ.
Табассумкунон рози дилро кушода,
Бигуфт ӯ: «Маро ҳам чунин аст ирода».
Чӣ хушбахтии бехудуд!..

Набуд интиҳое дигар шодиямро:
Мададгори ман гашт он ёри зебо,
Тарафдори аъмоли ман.
Ба азми матину ба завқи дуболо
Кунун меравам сӯи мақсуди аъло,
Ба сарчашмаи илму фан.

Ману он нигори дақику дурандеш
Намудем сӯхбат зи ояндаи хеш,
Зи ояндаи пурзафар.
Дили ман ба чуш омад аз нуктадонеш,
Бигуфтам ташаккуру ҳам раҳмати беш
Ба чонона пеш аз сафар.

— Ба тадқиқ сирри табиат кушоед,
Заминчунбиро пешгӯӣ намоед.
Зарур аст ин ихтироъ.
Ба фатҳу зафар боз гашта биёед,
Наканда зи роҳи шумо чашми уммед,
Манам интизори шумо!..

Чунин гуфту ӯ боз хуштар назар кард,
Суҳанҳои хубаш ба ман саҳт асар кард,
Фишурдам зи дастони ӯ.
Дар ин лаҳза поезд ҳам роҳ сар кард,
Пур аз ишқ ду дил хуруши дигар кард,
Даҳон монд аз гуфтугӯ...

Хамон рӯи хандону рӯмоли чунбон
Бишуд то ба дере ба чашмам намоён,

Ва охиста шуд нопадид.
Ба Маскав шитобида аз Тоҷикистон,
Ба ман болу пар шуд суханҳои чонон,
Дил аз хурраи метабид...

ҲАРГИЗ НЕ!

Аз дилам меҳри ту хомӯш кунам? Ҳаргиз не!
Қасами хеш фаромӯш кунам? Ҳаргиз не!
Кард аз рашку ҳасад тӯхмати ноҳақ ағёр,
Ба ҳамон лофи разил гӯш кунам? Ҳаргиз не!
Маи ҷонбахши лабони ту ниҳода, акнун
Заҳри он кӯрнамак нӯш кунам? Ҳаргиз не!
То расидам ба висолат,
ки ба лаб омад ҷон,
Бори ҳиҷрони ту бар душ кунам? Ҳаргиз не!
Назди як ҳӯса сучуд овараму сар бинихам?
Бути худ дур аз оғӯш кунам? Ҳаргиз не!
Бо ту ман ҷон ба гарав монда зафар ёфтаам,
Акнун инро ҳама рӯпӯш кунам? Ҳаргиз не!
Гӯям имруз: набиам руҳи фардои ҳаёт?
Берун аз ёд ва ё дӯш кунам? Ҳаргиз не!
Зи нав он Юсуфи гумгашта ба Қанъон ояд *.
Чашми худро панаҳ аз рӯш кунам? Ҳаргиз не!

СУБҲИ МАӢ

Тараннум мекунам фасли баҳорон,
Гули хушрангубӯи себзорон.
Ҷаҳони равшан аз нури муҳаббат,
Табассумҳои меҳрангези ёрон.

* Мазмуни ин мисраъ аз Ҳофиз

Зафар дида ба чандин озмоиш,
Кунем ояндаи худро ситоиш,
Хаёти хурраму бахти накуро
Ба чашни Май диҳем ин дам намоиш.

Тарафдорони сулҳи устуворем,
Адолатпарвару бунъёдорем.
Ба сар парвоз дорад мурғи иқбол,
Аз ин иқболи худ дар ифтихорем.

Саҳаргоҳон сари гаҳвора модар
Сарояд аз тулуи меҳри ховар.
Гузор, он нур пошад босаховат
Ба ҳар як қиъаи олам баробар!

Ният поку амон бошад замона,
Хаёт осудаю мақсад ягона.
Шавад аз зиндагӣ шоду барӯманд
Тамоми ҳалқи дунё дӯстона.

ЧАШНИ ФИРЌЗ

Субҳидам офтоби оламтоб
Байрақи хеш зад ба қуллаи кӯҳ,
Ҳалқи деҳа чу мавҷи чашмаи ноб
Шуд ба майдон равон гуруҳ-гуруҳ.

Мешитобад ҷавону пир имрӯз
Ба намоиш — ба ҷониби минбар,
То ки болад зи қисмати фирӯз,
То ки хонад суруди фатҳу зафар.

Идро дод зебу ороиш
Самари меҳнати ҳалоли мо.

Саф ба саф мезанад қадам бар пеш
Насли Октябри безаволи мо.

Қўр бо савти дойраю кармай
Шавқу шодии ҳамдиёрон аст,
Талаби сулҳқў, шиори вай —
Даъвати устувори даврон аст.

Ба гумонам, кунун зи Боми ҷаҳон
Менамояд тамоми рӯи Замин.
Дидаҳо дӯхта ба кишварамон,
Хонад олам ба Москва таҳсин.

Рӯи мавҷи намониши мардум
Шоҳини бахт мекунад парвоз,
Аз ҳама гушаҳои марзу бум
Медихад Инқилоби мо овоз!

ДИЛҲОИ ПУРҲАРОРАТ

Мо бинокорони қасри мӯхташам,
Ошиқони меҳнати ҳаққу ҳалол.
Аҳл мегардему мемонем қадам,
Роҳи мову мақсади мо безавол.

Дӯст медорему хизмат мекунем
Бо садоқат мо ба мулки меҳрубон.
Гаштаю баргашта даъват мекунем
Халқи оламо ба сулҳи ҷовидон.

Сулҳ — ҳусни боғҳои рӯҳбахш,
Нозу неъматҳои дастурхони мост.
Сулҳ-нури ГЭС-и Норақ, оби Вахш,
Сулҳ,— овози дили ҷӯшони мост.

Сулҳҷӯени ҷаҳонро ёварем,
Зидди душман мавҷи обу оташем.
Халқ фармояд, ба ҷо меоварем,
Партия даъват кунад, саф мекашем!

* * *

Комсомоли Тоҷикистон —
Бовафо фарзанди Ленин.
Баҳри хушбахтии инсон
Ғайратат лоиқ ба таҳсин.

Ту ба ҳар як ҷабҳаи кор
Меравӣ андар сафи пеш.
Меҳри ҷӯшони ту изҳор
Шуд ба нафъи кишвари хеш.

Куллаҳо шуд зери поят,
Чуръати ту достон аст.
жилвагар ин дам ливоят
Дар замину осмон аст.

Дар тамоми кори кишвар
Марди майдонӣ ту имрӯз.
Аз муҳаббат дил мунаввар,
Кони эҳсонӣ ту иируз.

ОРЗУ ВА ҲАҚИҚАТ

Асрҳо рӯ ба қибла истода,
Сачда мекард мардуми тоҷик.
То ки хуршед чехра бикшода,
Оварад рӯзхон равшану нек.

То ки зулму асорату зулмат
Абадӣ нест гардад аз дунё.
Умр бинанду шодию давлат
Бо ҳуқуқи баробар одамҳо.

То ки инсон нафас кашад озод,
Орзухош бар амал оянд.
Бошад осуда меҳнату эҷод,
Адлу инсоф олам ороянд.

Халқи тоҷик бо ҳамин аҳвол
Шиква аз умри пурҷафое дошт.
Аз барои ҳақиқату иқбол
Сачда мекарду илтиҷое дошт.

Лек қибла ба ӯ мадад нанамуд,
Солҳо рафту боз сол омад.
Шафақи асри бист гулгун шуд,
Муждаи шодӣ аз шимол омад.

Тӯпи «Аврора» ғулғуле андохт,
Мавҷ зад рӯди Нева аз зарбаш.
Солимонро ба хок яксон сохт,
Гашт озод халқи заҳматкаш.

Аввалин бор бахт бар одам
Ленини аъзам,
инқилоб овард.
Вай ба ҳар хонадони тоҷик ҳам
Рушноию офтоб овард.

Ана имрӯз, эй писар, билингар,
Чи қадар хуб гирду чониби ту.
Аз туяст ин диёри хушманзар,
Меҳрубон аст халқи ғолиби ту.

Боз хандону гул ба сар борон,
Фасли зебои навбаҳор омад.
Боз аз нав ба мулки тоҷикон
Турфа айёми киштукор омад.

Бин, чи сон дар Душанбеи обод
Қад кашад нав
ба нав иморатҳо.
Мешавад боз бештар бунёд
Хонаву боғу мактабу кино.

Иди наврӯзро табиат ҳам
Бо гулу сабза қард истиқбол.
Дехаву шаҳрҳои мо хуррам,
Манзили одамони хушиқбол.

Мардуми мо ба зӯри ҳикмату фан
Қард қоил тамоми дунёро.
Фатҳовар ливои давлати ман
Медихад сахни Моҳро оро.

Нақшаи панҷсола аз ин беш
Менамояд ҳаётро ширин.
Аз зафар бар зафар,
равем ба пеш,
Дӯстон, зери байрақи Ленин!

МЕНАВИСАМ

Гуфти, ки чаро наменависӣ?
Дар бораи мо наменависӣ?

Ку азкияву мароқу илҳом,
Шеърро ғазалу навиду пайғом?

Ку шӯълан барқи хомаи ту,
Паймонхату ишқномаи ту?

Ку он ҳама шавқу дилхурушӣ,
Аз баҳри чӣ ин қадар хамӯшӣ?..

Эй шамъ, ачаб забондарозӣ,
Месӯзиву боз менавозӣ.

Афганда маро ба шоми ҳичрон,
Боз аз сабабаш худи ту пурсон.

З-он рӯз,
ки рафта будӣ, сол аст,
З-ин дард суруданам маҳол аст.

Ҳаҷри ту бишуд шиканҷаи ман,
Афтод қалам зи панҷаи ман.

Боз омадию гирифтам ором,
Хуш омадӣ, эй аруси илҳом.

Акнун шабу рӯз менависам,
Бо вазни аруз менависам.

Аз меҳри замона менависам,
Баҳри ту тарона менависам.

Аз равнақи қор менависам,
В-аз фатҳи диёр менависам.

Боз омадию гирифтам ором,
Хуш омадӣ, эй аруси илҳом!

ТАБРИҚИ ШОГИРД

Ба Институту педагогии ба номи
С. М. Киров

Салом, эй меҳрубон донишгахи ман,
Аз эҳсоси дили маҷ огахи ман.

Дар оғӯши ту обутоб дндам,
Китобу дафтари одоб дндам.

Гирифтам баҳра аз боғи маонӣ,
Маро додӣ ту дарси зиндагонӣ.

Бубахшидӣ зи дониш парру болам,
Расонидӣ чу модар бар камолам.

Кунун аз пойтахти Тоҷикистон
Туро табрик созам бо дилу чон!

Муборак бод чашни баркамолет!
Чавонӣ-иди биступанҷсолет!

Чи хуш, донишгаҳи бозътиборӣ,
Барои кишвари мо ифтихорӣ.

Тамоми дастпарвардонат имруз
Ба ҳар як гӯшаи ин мулки фирӯз,

Фузуда шаъни илми хештанро,
Намуда хизмати халқу Ватанро,

Адолатпешаву саргарми коранд,
Яке олим,
дигар омӯзгоранд.

Яке фарзанди ту — ман шоир астам,
Ватан гӯяд ҳар он чӣ,
 ҳозир астам.

Ба дастам он қалам, ки дода будӣ,
Нависад васфи мулки бехудуде.

Ба саҳфа сурати дилҳо кашида,
Намояд хизмат он бо сар давида.

Мунодин ҳаёти навҷавонист,
Силоҳи кори сулҳу зиндагонист.

Салом, эй меҳрубон донишғаи ман,
Мароми ту ҳамеша ҳамраҳи ман.

Дилам бар мурғи меҳрат ошён аст,
Ба ту аз ман ҳамин шеър армуғон аст.

АФСҮС...

Васфи варақи тоза сурудам боре,
Гуфтам,
ки шавад номан ишқи ёре.

Рассом кашида ё дар он акси санам,
Шоир бинависад ғазали моҳи аҷам.

Меъмор ва ё дар он намоёд тасвир
Тарҳи нави як қасри сафобахшу мунир.

Афсӯс, чакида ранги ғафсе ногох,
Шуд рӯи сафеди он варақ доғи сиёх!

ТОЧИ САР

Ба пионерони мактаби ба номи
Г. Титови Қонибодом

Токии чуште, ки бахшидед, шуд зеби сарам,
Ҳар кучое меравам, бошад нишон аз кишварам.

Акс гардидаст дар он қуллаҳои барфпуш,
Водии доимбахори дилкушою дилбарам.

Ҳар гулаш осори дастони ҳунарманди шумост,
Пилтақоғазҳои байнаш номаи ҷонпарварам.

Чун ба шаҳри Қонибодом ид буд он рӯзу шаб,
Ҳар яке истода будед он замон андар барам.

Насли наврас бо ғулу гулдаста истиқбол кард,
Нур меборид дар ҳар манзил аз бому дарам.

Мо сухан гуфтем аз тадбири илму маърифат,
Нутқҳо кардем аз таъсири назми мӯхтарам.

Меҳмонхоро намудетон бағоят шодмон
Гох бо рақсу суруду гох бо лутфу қарам.

Дӯстон, як умр ҷо шуд дар дили ман меҳратон,
Тӯхфае, ки дода будед, ин замон тоҷи сарам.

НАҒЗ МОН

Дер истодем мо сӯхбаткунон,
Аз ситора шӯълавар шуд осмон.
Меравам фардо саҳар аз ин макон,
Хайр, то дидан, азизам, нағз мон.

Ҳамсафар ишқат агарчи бо дил аст,
Дур будан аз ту хеле мушкил аст,
Интизори ман, ки кору таҳсил аст,
Хайр, то дидан, азизам, нағз мон.

Соатеро ҳам намесозам талаф,
Медарорам дурри мақсадро ба каф.
Роҳи ман дур асту аммо бошараф,
Хайр, то дидан, азизам, нағз мон.

Дар раҳи ҳифзи диёри хушнамуд
Бовафоям, чун ту, то дорам вучуд.
Хат навис, албатта, бар ман зуд-зуд,
Хайр, то дидан, азизам, нағз мон.

ТИРАМОҲИ ТОҶИКИСТОН

Хазон пӯшидааст имрӯз ҳар сӯ
Талу пайроҳаҳоро, чун гули зард.
Сабук шуд шоҳи шамшоди лаби чӯ,
Шамол акнун намолуд, андаке сард.

Ба васфи тирамоҳи лаълдоман
Сурудастанд адибон чандборӣ.
Намесозам вале ин фаслро ман
Тасаввур бе замини пахтакорӣ.

Қалейдоскопи худро мон, писарҷон,
Биё, боре назар афкан ба саҳро.
Бубин нашъунамои пахтазорон,
Қи гардид ифтихори кишвари мо.

Ту мумкин борҳо дидӣ, шунидӣ,
Чу ман диққат надодастӣ ба ин лек:

Ба мисли рӯи дастархони иди
Бувад бар чашми ман сахрои тоҷик.

Ана, он холаатро бин, дуда
Чӣ гуна кардааст аз пахта хирман.
Амак ҳам пешдоманҳо бубаста,
Намемонад қафо дар пахта чидан.

Ба мо Октябрь — моҳи нусрату кор,
Ту инро нағз медонӣ, азизам.
Бигиремаш зи ҳосил ҳарчи бисъёр,
Ба шӯҳрат шӯҳрати нав мешавад зам.

Ҳама меҳнат намудем аз таҳи дил,
Ки гардад кони пахта Тоҷикистон.
Вагарна ҷои аввалро гирифта
Набуд осон, набуд осон, писарҷон.

Фарох истодааст ин водии нур,
Ба он хошия — даръё, кӯҳ, беша.
Чу дар афсона зебо, ранга, мағрур...
Ман инро дӯст медорам ҳамеша.

Ба васфи тирамоҳи лаълдоман
Сурудастанд адибон чандборӣ.
Намесозам вале ин фаслро ман
Тасаввур бе замини пахтакорӣ.

ДАР ЧАНУБ

Чун кафи даст ин раҳи дуру дароз
Мебарад то рафт моро бар чануб.
Теплаи Обикииқ ҳам сарфароз
Аз шитоби тези меҳмонони хуб.

Офтоби март аз хадди уфук
Чехраи пурнури худро боз кард.
Дар қафо фавче кабӯтарҳо сафед
Аз райони Куйбышев парвоз кард.

Абр ҳам аз чошиби даръси Вахш
Дар ҳавои соф месозад шино...
Гавҳаратро пош,
 моро ҳадья бахш
Эй ту уштури пур аз бори ҳаво.

То шаванд аз неъматӣ ту баҳравар,
Ин заминҳои васеи пахтазор.
Резад аз оғӯши худ шахду шакар,
Ин чаман, ин хок, ин зебо баҳор.

Аллакай шуҳикунон оби равон
Хат ба рӯи дафтари сахро навишт.
Аллакай гулдаст мардону занон
Аз пай қору чигитрезия кишт.

Аз миёни дашту аз мобайни кӯҳ,
Бо «Победа» мо шитобон дар гузар.
Мевазад ҳур-ҳур кунон аз рӯ ба рӯ,
Рӯҳбахшу мушқбӯ боди сахар.

Дӯстон, ман дур-дур аз пойтахт,
Дурам аз руди Душанбе ин замон.
Бо шумоён лек аз рухсори бахт
Баҳравар ҳастам ба як шавқи калон.

Шаҳри Қӯрғонтеппа мегирад нафас,
Аз ҳавои навбаҳорони ҷануб.
Аз баландӣ ҳамчу гулбоғи ҳавас
Менамоянд он бисе сарсабзу хуб.

Кӯчаҳо ҳамвор, иморат саф ба саф,
Бар сари онҳо дарахтон соябон.
Мақтаби Ленин намоён як тараф,
Хонаи зебо Тамаддун ҳам аён.

Мебарояд савти тору доира
Аз даруни он бинои сербар.
Фикр карда аз гузашта-ҳозира
Шаҳри худро мебиёрам дар назар.

Ин аз он хуб асту он бехтар аз ин
Кишвари мо бемисолу хушнамуд.
Дар тамоми гӯшаҳояш мо барин
Одамон хурсанд аз хастии худ.

Апрели соли 1952

НОМУ ШАРАФ

Ҳар бор ба сахро раваму пахта бичинам,
Барбод равад занги дилу чини чабинам,
Гӯё ки таваллуд шуда аз модарам, аз нав
Дунёи пуранвору фарахбахш бубинам.
Бинам, ки табиат чӣ қадар сеҳрнигор аст,
Фаҳрам,

ки ман эҳёи ҳамин обу заминам.
Як умр намекуҷам аз ин хоки муқаддас,
Савганд ба халқи ҳамадону ҳамабинам.
Аз зиндагию қору талабҳои замона
Нав-нав сабақ омӯхта, бо фатҳ қаринам.
Он мошини ҷидану ман қоили онам,
Ин духтари ронандю ман моили инам.
Точик,

ки дорад шарафу ном зи меҳнат,
Аз дасти вай ояд ҳамаи қор, аминам!

ПАХТА ШУКУФТ

Суруд

Дилбари шӯхи нозанин,
Ҳосили кори худ бубин,
Нукра барин,
садаф барин
Пахта шукуфт, пахта чин.

Субҳи сафо дамидааст,
Боди сабо вазидааст,
Даври вафо расидааст,
Пахта шукуфт, пахта чин...

Саъи ту чун ифода шуд,
Қавли ту барзиёда шуд,
Ғуичаи дил кушода шуд,
Пахта шукуфт, пахта чин.

Ҳамаҳои худ бубар маро,
Вақти амал нигар маро.
Ту ҳастию зафар маро,
Пахта шукуфт, пахта чин.

Дар Ватани баҳори мо
Меҳнати пурбарори мо —
Шодию ифтихори мо,
Пахта шукуфт, пахта чин.

Эй сабаби вучуди ман
Ёраки озмуди ман,
Хон ту ҳамин суруди ман,
Пахта шукуфт, пахта чин.

АЗ ТҮ ҚАРЗДОРАМ

Азизам, эй нигори пахтакорам,
Ман аз ту бениҳоят қарздорам:
Ба васфи ғайрату кори бузургат
Асарҳои сазоворе надорам.

Қадат сарви гулистон гуфтанам кам,
Лабат лаъли Бадахшон гуфтанам кам,
Чамоли бемисолат дилситон аст,
Ба ман ту бехтар аз ҷон гуфтанам кам.

Туй пеш аз хама фарзанди одам,
Ту ҳам дил дорию дил — шодию ғам.
Агарчи кордониву саломат,
Гумон аст, ин ки бошад хотират чамъ.

Ба сӯи ман қадам монӣ, азизам,
Ҳамеша шоду хандонӣ, азизам.
Магар Ҳангоми корат ҳам чуниӣ?
Мазан худро ба нодонӣ, азизам.

Чи чои бахс? Мардумро аён аст,
Ки корат мушкил, аммо пур зи шон аст.
Ба ҷуз ин боз саркорнию имсол
Ба давлат ўҳдадорият калон аст.

Чу гирад пахтазори ту ба оғӯш,
Намой истироҳатро фаромӯш,
Гумонам ин,
 ки ғайрат аз дили ту
Мисоли чашмасорон мезанад чӯш.

Агарчи ҳосили пахта фаровон,
Агарчи ғайрати ту боз ҷушон,

Ба дастон бист тонпа пахта чидан,—
Фақат бо гуфтану дар гуфтан осон!

Сабо бозида зулфи мушкбӯят,
Тамоми рӯз мебӯсад зи рӯят.
Вале чун ман намебошад вай огох,
Аз эҳсоси дилат, аз орзӯят.

Ба давроне ки атому машин аст,
Маҳи сунъӣ дар атрофи Замин аст,
Чаро мо пахтаро бо даст чинем?
Хичил балки дили ту аз ҳамин аст?

Зи давлат ҳар чӣ буд, ёрӣ гирифтанд,
Машинаи пахтагундорӣ гирифтанд.
Чаро онро набурданд истифода?
Ту балки бо чунин андешай банд?

Қафои дар зимистон аст ин дам,
Вале ҳосил фаровон аст ин дам.
Чунон ки кокули мушкӣ аз бод,
Туро хотир парешон аст ин дам.

Аз ин рӯ ман ба сахро мешитобам,
Бичинам то ки тилло,
мешитобам.

Дихам то ёрмандӣ бо дилу ҷон
Ба ту, эй ёри зебо, мешитобам.

Аз ин рӯ ман на танҳо ҳамчу ошиқ
Шавам, чоно,
туро ҳамкору содиқ.

Нависам бояд акнун шеърҳое,
Ки бошад он ба тавсифи ту лоиқ!

Соли 1955

БОҒИ КОЛХОЗ

- Азизам, боғи колхози шумо ин дам чиҳо дорад?
- Ҳавои анбарафшону насими дилкушо дорад.
Ба як сӯ пухта себи аргувои, гелоси тиллоранг,
Дигар сӯ растаи шафтолуяш авчи расо дорад.
- Азизам, гар шавам меҳмони он боғат, туй розӣ?
- Қабул созем меҳмонро ҳамеша бо сарафрозӣ.
— Чиҳо мебахшию бо чӣ зиёфат мекуни моро?
- Ба ҳар чизе, ки дорад дар бисоташ боғи колхозӣ.
- Азизам, дил фақат бо меваҳо қонё намонанд,
Вай аз ишқу ҷавонӣ як суруде низ меҳонад.
- Ба фикрам, дар тамоми олам ин расму таомул ҳаст,
Ки дар меҳмонӣ меҳмон ҳадди худро нағз медонад.
- Азизам, розӣ шав, то ман шавам аъзои колхозат,
Мисоли ту яке аъзои боғорони колхозат.
Ту ҳақ гуфти, ки меҳмон мебиёад — меравад, аммо
Бимонам ҷовидон ман дар бари зебои колхозат.
- Дар он сурат на танҳо меҳурам шафтолую гелос,
На танҳо мекашам аз он ҳавои беғубор анфос.
Умедам ин, ки хулқу қудрати худро нишон дода,
Намоям дар дилат пайдо ягон майлу ягон эҳсос.
- Гули ишқи туро мепарварам дар боғи уммедам,
Ситониш мекунам меҳри туро монанди хуршедам.
Чӣ мамнунам, ки дил аз рӯзи аввал интиҳобат кард,
Чӣ хушбахтам, ки рӯи партавафшони туро дидам.
- Биёед, аз дилу ҷон ман шуморо мекунам табрик,
Ки таъсири дигар дорад нигоҳи одами наздик.
Ду кас баҳри нумӯи равнақи ин боғ мекушем,
Барорад то ки шӯҳрат дар тамоми кишвари тоҷик.

РҶМОЛИ ХУЧАНДИ

Ба тасфи рӯз, азизам, гарми меҳнат
Ту ро дидам миёни пахтазорон.
Намечунбид ҳатто аз ҳарорат
Ягон шоҳу ягон барги дарахтон.

Ба сар чун лаълии пуроташе буд
Дар он вақт офтоби моҳи июль.
Лабу рӯят гули марҷонкаше буд,
Арақ мерехт аз ҳар тори сунбул.

Агарчи духтарӣ, нозукхиромӣ,
Вале ту вақти меҳнат марди майдон!
Ба ин сон нозанини неқноме
Биярзад ошиқаш бахшад дилу ҷон!

Ҳамин як тӯхфани арзону ночиз—
Ҳамин рӯмоли шоҳии хучандӣ,
Ба ту овардаам чун дастовез,
Ба сар то ин ки вақти кор бандӣ.

Бимон, аз найзаҳои нури хуршед
Ту ро андак намояд он ғимоя.
Ба мисли соябони ишқу уммед
Ҷамолатро ниғаҳ дорад ба соя.

ТАБРИК

Ба ту, эй пахтакори пухтакори ленинободӣ,
Ҳамеша ёр бошад нусрату хурсандию шодӣ.

Гирифтӣ ҳосили аълои «тиллои сафед» афзун,
Вафо кардӣ ба қавле, ки ба халқу мамлакат додӣ.

Гулистон гашта доим аз Сири сероб маъвоят,
Гули рӯи сабад хастӣ ту дар оғуши ин водӣ.

Чӣ чои шубҳа, ки будию хастӣ дар сафи аввал,
Чӣ чои гуфтугӯ, дар касбу кори хеш устодӣ.

Ба ҳар манзил ки по мондӣ, паи пой ту зар гардид,
Ба ҳар кӯе ки афтодӣ, дари эҷоз бикшодӣ.

Табиат шуд сахӣ аз зӯри бозуи тавоноят,
Ту чашми кор медонию корат кори эҷодӣ.

Агар бо саъю кӯшиш зиндагии халқ ширин аст,
Ба фатҳи қуллаҳои орзӯи хеш Фарҳодӣ.

Қамоли бахти мо пайваста ин дам бо нахи пахта,
Ҳаёти хубу осуда, фаровонию ободӣ.

Зиҳӣ, эй пахтакори номдори кишвари тоҷик,
Насибат бод шаъну шӯҳрату хурсандию шодӣ.

МАРДИ МАЙДОН

Мавҷ мезад, мавҷ баҳри пахтазор,
Дар шино буд киштиҳои бешумор.

Киштиҳои чархдори нилгун,
Дурру гавҳарро намуда гирдуғун,

Ҳар яке мерехт дар хирворҳо,
Аз сахар то шом чандин борҳо.

Завқ мекардем мо аз кори он,
Аз хурушу зӯру аз рафтори он.

Ин машина — дастъери девкор,
Бо намуду бо чилою бо виқор,

Зеби сахроҳои тоҷикон шудааст,
Мушкили деҳқон аз он осон шудааст.

Киштиҳо, эй киштиҳои бебаҳо,
Кистанд ин дам ҷилавдори шумо?

Души худро баҳри кӣ ҷо мекунад?
Амру фармони кӣ иҷро мекунад?

Кист некубахт инсоне, ки он -
Чун шумо дорад ғуломи меҳрубон?

Духтари тоҷик сардори шумост,
Хӯҷаини мутлақи кори шумост.

Духтари тоҷик дар души шумост,
Гуфтаҳои халқаи ғуши шумост.

У ба роҳи равнақи мулки азиз
Мошини худро биронад тез-тез.

Саъи худро боз суръат медиҳад,
Пахтаи аъло ба давлат медиҳад.

Эътибори пахтакори номвар
Мешавад аз меҳнати ӯ зӯртар.

З-ин сабаб мо духтари тоҷикро,
Ёри маҳруи миёнборикро.

Оҷиза не, марди майдон гуфтаем,
Паҳлавони Тоҷикистон гуфтаем.

МЕҲНАТИ ТУ

Суруд

Аз баҳри халқу мамлакат
Нафъи зиёде мерасад,
Эй пахтачин, аз ғайратат,
Эй пахтакор, аз меҳнатат.

Бо ту саодат ёр шуд,
Боғу чаман пурбор шуд,
Сахро гулу гулзор шуд,
Эй пахтакор, аз меҳнатат.

Шуд хирмани ту кӯҳ-кӯҳ,
Бахшад ба ҳар бинанда рӯҳ.
Дорад Ватан шаъну шукӯҳ,
Эй пахтакор, аз меҳнатат.

Меҳри ҳамин водии Вахш
Дар синаи мо баст нақш.
Дорӣ ҳаёти рӯҳбахш,
Эй пахтакор,
аз меҳнатат.

Газвор арзон мешавад,
Равған фаровон мешавад,
Сад мушkil осон мешавад,
Эй пахтакор,
аз меҳнатат.

Айёми хуб айёми мост,
Иқдоми нек иқдоми мост,
Фаввораи илҳомии мост,
Эй пахтакор, аз меҳнатат.

ШАРОФАТИ ҚОР

Дар он ҷое, ки меҳнат ҳаст
Инсофу адолат ҳаст,
Самимият ба гуфтору
Ба рафтор одамият ҳаст.
Хусумат нест,
Тӯҳмат нест,
Иғво нест,
Ғайбат нест!
Бақо дар зиндагӣ ҳасту
Иафо ҳам дар муҳаббат ҳаст.

Дар он ҷое, ки меҳнат ҳаст,
Дил хурсанд мебошад.
Ба мақсадҳои поқу оӣ
Он пайванд мебошад.
Надорад фурсати иғвою фитна
Одами меҳнат,
Ба истехсоли неъматҳои дунё
Банд мебошад.

Дар он ҷое, ки меҳнат ҳаст
Вақти ҳарзагӯй нест,
Ба ҳар қор айбмонӣю
Ба ҳар қас айбҷӯй нест.
Садоқат ҳаст дар қавлу
Ҳамият ҳаст дар вичдон,
Ба ғайр аз серӣ, ободӣ, амонӣ...
Гуфтугӯе нест...

Дар он ҷое, ки меҳнат ҳаст,
Иззат ҳасту ҳурмат ҳаст,
Ба ҳар қор эътибор асту
Ба ҳар гап қадру қимат ҳаст.

Агар хоҳӣ, бубинӣ
Лаззати умру нишоти умр,
Ту меҳнат кун, ки дар меҳнат
Таҷаллоӣ ҳақиқат ҳаст.

Қисми дуюм
ДУСТИ БЕЗАВОЛ АСТ

ВАТАНИ МАН

— Бобо, ватани шумо кадом аст?—
Гуед, буд ин тариқа посух:
Ноҳияи самти Язғулом аст,
Ё деҳаи Қистакӯзу Ворух.

Маънои ватан ба давраи пеш,
Ин гуна, ки тағр буду махдуд,

Аз ҳар кас агар ватан бипурсед,
Меғуфт зи шаҳру деҳаи худ.

Акнун ватани маро бипурсанд,
Бо фаҳр аз СССР гуям.
Аз оилаи қабири Октябръ,
Аз кишвари муктадир гуям.

Гуям ватани ман аст имрӯз
Ҳам Москваю ҳам Ўзбекистон,
Аз баҳри Охотск то ба Вильнюс,
Аз Қутби Шимол то Бадахшон.

Хоҳӣ, ки ғубинӣ ҳар канораш,
Умри ту намекунад кифоят.
Қушида барои иқтидораш,
Аз ҳасм кунем мо ҳимоят!

Сентябри соли 1968

ДАР ПОЙТАХТИ СУЛҲ

Ба М. Ю. Лермонтов

Дӯст медорам ман ашъори туро,
Қоилам ман тарзи изҳори туро,
Хонда ҳар сатри туро аз ин сабаб,
Менишинам доимо то ними шаб.

Ин барин барҷаста фикру ҳиссиёт,
Ин барин тасвири зебои ҳаёт,
Дониши касро мукамал мекунад,
Мушкили илҳомро ҳал мекунад.

Эй ҳақиқатпарвари машҳури рус,
Назм оро додаӣ ҳамчун арус.

Ту ба дил тухми мухаббат киштай,
Васфи зебо кишварат бинвиштай:

«Субҳи зарринбол, хангоми сахар
Кӣ Кремльро тамошо кардааст?
Дар ҳамон вақте ки сар то пой шахр
Аз туман зебой пайдо кардааст,

Дар ҳамон вақте ки байни қасрҳо
Мисли шах бо ифтихору бегумон,
Он маноре, ки бузургу барҳаво,
Мешавад бар чашми кас партавишон?»

Дар ҳамон вақте ки торикии шаб
Мегурезад аз ҳучуми субҳдам,
Дар ҳамон вақте ки рузи пуртараб
Мегузорад бо табассумҳо қадам,

Дар ҳамон вақте ки он зебо манор
Мезанад зангулаҳои пурхуруш,
Дар ҳамон вақте ки аз кунҷу канор
Савти ГИМН-и сулҳ меояд ба ғуш,

Ман Кремльро тамошо кардаам,
Ифтихор аз тоҷи дунё кардаам.
Ман Кремльро тамошо кардаам,
Ишқи мулкамро ба дил ҷо кардаам.

Эй ҳақиқатпарвари номии рус,
Кай навишта будӣ ту он сатрҳо?
Халқ аз онҳо бихонад то ханӯз
Меҳри рузафзунӣ мулки хешро.

Пойтахти сулҳу уммеди ҷаҳон —
Москва ҳоло тамоман дигар аст.

Номи у рамзи наҷоти одамон,
Хуснаш аз дируза ҳам зеботар аст.

Ин замон бо он манори номдор
Қасрҳои нав баробар гаштаанд.
Москва ҳоло макони ифтихор.
Ҳамчу хуршед эътибораш ҳам баланд.

Ин замон ин шаҳри зебои азим
Тақьягоҳи ҷумлаи меҳнаткашон,
Ин замон файзаш ба монанди насим
Паҳн гардидаст дар руи ҷаҳон.

Чашми худро ҷониби он дӯхта,
Халқи олам хушхабарҳо интизор.
Доим аз ин ҷо ба ҳар сӯ меравад
Хушхабар мисли насими навбахор.

Хушхабар аз кори эҷодии мо,
Аз ривочи сохтмонҳои кабир.
Хушхабар аз дӯстии халқҳо,
Сулҳу осоиштагии беназир.

Эй, ҳақиқатпарвари машҳури рус,
Маскав акнун раҳнамои одам аст.
Ин муқаддас шаҳри мо дар ҳар хусус
Пойтахти сулҳи руи олам аст!

ДАРЪЕИ САҲО

Волга, Волга! Шухрати подори рус,
Пурсаховат модари анҳори рус.

Манбаи илҳами устодони назм,
Кони неъмат, кони қудрат, кони назм.

Асрҳои аср қорӣ мешавӣ,
Ибрате дар бурдборӣ мешавӣ.

Мекуни орому бо тамкин назар
Аз Урал то домани баҳри Хазар.

Кишвари худро саробон мешавӣ,
Аз паи сарсабзии он мешавӣ.

Хислати русӣ ба ман буд ошно,
Хуб медонистам аз хурдӣ варо.

Лекин акнун-шуд ба чашмонам аён
Холиқи ин халқу хислатҳои он.

Волга, Волга! Шӯхрати подори рус,
Пурсаховат модари анҳори рус.

Дар бузургию накуқорӣ туро
Нест ҳамтое, магар қуқсори мо.

Хизмати даръеи заррин мекуни,
Бо ҳаёт атроф таъмин мекуни.

Мекушое роҳҳои бешумор,
Мерасони муждаи фасли баҳор.

Баски халқат бо ту доим рӯ ба рӯст,
Акси рангат сабт дар чашмони ӯст.

Аз ту рахшон аст ҳар ҷо нури барқ,
Аз ту пайванд аст ҳоки Ғарбу Шарқ.

Эй хати таърих, эй оби ҳаёт,
Ман шино кардам ба рӯи мавҷхот.

Хостам, як узви асҳобат шавам,
Ё ба арзиш қатраи обат шавам.

То ба баҳру абрҳо ҳамдам шавам,
Рӯи гулҳои Ватан шабнам шавам.

Ман дар оғӯши ту, чун моҳӣ дар об,
Ғарқи шодӣ будаму дар изтироб.

Дида ҳар ду сохилатро бо ҳавас,
Мегирифтам аз ҳавои ту нафас.

Ду канорат сабзу хуррам дашт буд,
Бешаҳои боби сайругашт буд.

Шаҳр буду ГЭС-ҳои сарбаланд,
Мардуми дарёёдили бо кор банд.

Дар замини кишт — гандумзорҳо,
Дар миёни руд — мохидорҳо...

Волга, Волга! Шӯҳрати подори рус,
Пурсаховат модари анҳори рус.

Бесабаб як номи ту Эдил набуд,
Шах шавад хуни бадан, гар дил набуд.

Кош, аз ин хислату атвори ту,
Бетамаъ, бе бори миннат кори ту

Худситоён дарс меомӯхтанд,
Қибри худро ҷоҳилон месӯхтанд.

Мешӯд одат: дил ба дилбар бохтан,
Некиҳо карда дар об андохтан!

МОДАРИ ГУРҶИ

Модари гурҷи, ба пеши пой ту
Қуллаи Қазбек сар ҳам мекунад.
Зӯри ту,
таърихи ту, симон ту
Эътиқоди нав ба дил зам мекунад.

Асрҳо чун посбон истодаӣ
Ту ба истиқлоли халқу кишварат.
Ханчари тезе ба каф бинҳодаӣ,
Косаи шарбат ба дасти дигарат.

Яъне ояд дӯст, шарбат нӯшад он,
Хайра макдам,
нури дида, тоҷи сар.
Душман ояд бар таләши молу ҷон,
Ҷоғ гардад қалбаш аз теғи дубар!

Шодам аз он, ки ба умеди зиёд
Муттаҳид гаштем дар як хонадон.
Ваҳдати мо меваҳои тоза дод,
Дӯстии халқҳо шуд ҷовидон.

Шодам аз он, ки зи ҷоми дӯстӣ
Гурчию тоҷик шарбатнӯш шуд.
Ҷониби мақсад,
ба номи дӯстӣ
Аҳли меҳнат якдилу ҳамдӯш шуд.

Шодам аз он,
ки ба хотир нақш баст
Созу оҳанги ба дил часпони ту.
То абад дар назми шоир нақш баст
Меҳри оламгири фарзандони ту.

Як ҳафта дар диёри ту мо меҳмон шудем,
Дар Белоруссия — ватани ғолибон шудем,
Беш аз рафиқу дӯст ба ҳам меҳрубон шудем,
Будӣ ба мо ту раҳбалад, эй додари азиз!

Бо ифтихор нақл намудӣ зи кишварат,
Ояндаю гузаштаи халқи хунарварат,
Бишнида бас ҳикояту истода дар барат,
Мафтун шудам ба қудрати авлоди қаҳрамон!

Хар ҷо ба рӯи мо дари дилҳо кушода буд,
Дар чашмҳо муҳаббати ҷӯшон ифода буд,
Гулдастаю таронаю лутфи зиёда буд,
Эй дӯст, ин ба хогири ман нақш бастааст!

Аз Мински сабзу хуррами зебо чу навбахор
Рафтем то ба қалъаи Брести номдор.
Хуршед нурпошу ҳаво буд беғубор,
Шуд армуғон табиати тоҷик ба наҳри Буг.

Чӣ ранҷу чӣ ҷафо, ки надидаст ин замин,
Майдони ҳарбу зарби шадид аст ин замин,
Акнун чу офтоб падид аст ин замин
Бо зӯру бо шахомату бо ҳусни безавол!

Аз оташе, ки санг чу мум об-об шуд,
Бисёр шахру деҳаю чангал ҳароб шуд,
Дилҳо зи доғҳои шахидон кабоб шуд,
Лек эътиқоди халқ ба нусрат амон бимонд.

Он нону он намак,
ки чашидам зи халқи ту,
Эъзозу ҳурмате, ки бидидам зи халқи ту,

Хар арз аз вафо, ки шунидам зи халқи ту,
Қарзест. Кай зи ғардани худ соф мекунам?

Аз бахт, эй бародари ҷон, бениёз шав,
Масруру шодком зи умри дароз шав,
Бо мардуми кушодадилат сарфароз ӣлаб,
Чун куллаҳои Помири пуршаъну эътибор.

Он аҳди дӯстӣ, ки бубастем, то абад
Моро ба сӯи орзӯҳо рахнамо бувад.
Торафт реша рондаву сарсабз мешавад,
Чун нахли кочу арча, ки бо ҳам шинондаем!

ХОКИ МУҚАДДАС

Сутуни мармарӣ, қабри шахидон,
Гулу гулдастаҳо дар пояи он.

Либоси қабр байроқи сиёҳ аст,
На байрак, дуди хузнангези оҳ аст.

Шабу рӯз аз даруни ин сағона
Ба берун мезанад оташ забона.

Ситодам ман дар ин ҷо бо сари ҳам,
Такопӯ дошт дил дар панҷаи ғам.

Дамодам бурда аз сар ақлу хушам,
Садо аз қабр меомад ба гӯшам.

Садон нолаҳои зор буд он,
Садон дарди ноҳинҷор буд он.

Суруди ҷонгудози мотаме буд,
Фигону ҳасрати пӯр аз ғаме буд.

Садо мегуфт:— Эй оне, ки хастӣ,
Бутони зиндагиرو мепарастӣ.

Даме бонги духул хомӯш мекун,
Мунечоти шаҳидон гуш мекун.

Мисоли ту чавон будем мо ҳам,
Дар ин майдон равон будем мо ҳам.

Забони мо ҳавои гуфтугӯ дошт,
Дили мо аз дами хуш орзӯ дошт.

Зи тири хасм афтодем дар ҷанг,
Ватан гуфтему ҷон додем дар ҷанг.

Вучуди бетану ҷонем имрӯз,
Ба хоки тира яксонем имрӯз.

Суруди ғам садои манзили мост,
Ҳамин машғал зи гармии дили мост.

Аз ин рӯ, сӯи мо гоҳе гузар кун,
Ба ин ҳоку ба ин оташ назар кун.

Намон, к-ин фоҷиа такрор гардад,
Насиби халқ рӯзи тор гардад.

Намон, ки насли инсон дар ҷавонӣ
Кунад ин гуна тарки зиндагонӣ.

Намон, ки аждаҳои фитнаву ҷанг
Ба домони ҳаёт аз нав занад ҷанг!»

Чунин овоз омад аз дили қабр,
Ту гӯӣ, наъра мезад тундар аз абр.

Ситодам то ба дере бо сари хам,
Такопу дошт дил дар панҷаи ғам.

Дар ин ҷо шўхрату шаъни абад буд,
Муқаддас хоки Сталинград буд.

* * *

Раҳо гардем то аз ғуссамандӣ,
Равон гаштем мо сӯи баландӣ.

Дар ин ҷо низ аз пайкор пай буд,
Пур аз афсона Кўрғони Мамай буд.

Нишони ҳарбу зарбу захми пайкон
Намоён буд аз ҳар гўшаи он.

Дару девори қурғон шоҳасар буд,
Асар аз қаҳрамонию зафар буд.

Аз он ту достони ҷанг хонӣ,
Тариқи ҷонситонӣ, ҷонфишонӣ.

Усули ҳифзи ҳар як хонаю дар,
Ҳимоят қардани маҳбуб кишвар.

Аёнам шуд, ки сарбози советӣ
Надорад мисл дар ҷуръат ба гетӣ.

Ба каф ҷонро ниҳода ҷанг мекард,
Паёпай ҳоли душман танг мекард.

Ба ҳифзи ҳар бинову ҳар хиёбон,
Ба оташ мезад он ҳудро шитобон.

Шиораш: фатх, ё қурбоншавӣ буд,
Дилаш садпораву рӯҳаш қавӣ буд.

Намегуфт ӯ дар он айёми маҳшар,
Ман аз ин шаҳру ту аз шаҳри дигар.

Ва ё — ман литвагию ўзбакӣ ту,
Ва ё — ин чон диҳад бояд, на ки ту.

Ҳама миллат мисоли панҷ ангушт
Ба болои сари ағъёр шуд мушт.

Ба номи дӯстиву кишвари хеш
Заданд ўрдуи малъунро пасу пеш.

Тани аз захмҳо абгор дидем,
Нигоҳи аз ғазаб хунбор дидем.

Хати қаччу килеби хашмгинро,
Васиятномаҳои вопасинро.

Якояк дида кохи ёдгорӣ,
Зи фӯлоду зи мрамр кандакорӣ,

Мисоли зинда ҳайкалҳои чун кӯх,
Ватанпарвар далерони қавирӯх,

Китоби ҷанги бигашта кушодем,
Ба меъмораш — Вучетич тан бидодем.

Зи аҳроми Хуфу ҳам зуртар ин,
Зи Эйфели Париж машхуртар ин.

Дар ин ҷо шӯҳрату шаъни абад буд,
Муқаддас хоки Сталинград буд.

ШОҲРОҲ

Як замон майдону конҳои Сибирь
Маҳбаси пурдаҳшати одам буданд,
Пуштаҳои Байкали дуру ҳақир
Гӯшаҳои хилвати олам буданд.

Мекашид уллос танҳо боди сард,
Мерасид овози тунди ваҳшиён.
Гушнагию бекаси, дурию дард
Буд насиби сокинони он макон.

Бин, чи сон бедор шуд аз хоби дер
Вусъатободи Ватан то Шарқи Дур.
Роҳи оҳан мекашад халқи далер,
Мешавад пайваст Байкал бо Амур.

Аз фарозу аз нишеби бешумор,
Аз миёни чангали касногузар,
Чун шуои офтоби шуълабор
Бигзарад ин шоҳроҳи пурзафар.

Бин, чи сон имрӯз инсони магин
Сӯи фардо мекушояд роҳи нав.
Мекунад бунбӯд дар рӯи Замин
Чаннати нав—

шаҳру манзилгоҳи нав.

ВИЛЬНЮС

Омадам аз роҳи дур, эй кони дурр,
То бубинам чехран шоди туро,
Боғу майдони гулободи туро,
Мардуми хушбахту озоди туро.

Омадам ман аз Душанбеи ҷавон
Бо саломи кӯхҳои сарбаланд,
Бо саломи водиҳои дилписанд,
Бо саломи тоҷики овозаманд.

Қаҳрабо аз шӯълаи хуршеди бахт
Суфтаву рахшандатар шуд ин замон.
Ҳусни ту чун партави тирукамон
Менамояд аз сари Боми Ҷаҳон.

Вильнюс,
Эй шаҳри азизу номдор
Ту яке аз додарони Маскавӣ.
Дӯстии мо ки мегардад қавӣ,
Қадрдони тоҷикон ҳам мешавӣ.

Пойтахти Литваи соҳибчамол,
Ман дар оғӯши ту ҷавлон мекунам,
Бӯсаҳо аз рӯи хандон мекунам,
Ҷони худ қурбони ҷонон мекунам.

ЗИНДОНИ НУҲУМ

Каме берунтар аз шаҳри Каунас
Бидидам ўрдаи дерина маҳбас.

Тамоми гирду ҷониб қалъабандӣ,
Дараш дукӯша, девораи дучандӣ.

Дарой, ҳучраю долоии тангаш,
Ту ро гуё ки мегирад ба ҷангаш.

Фароно барой зина-зина,
Нафас мепечад аз даҳшат ба сина.

Намеебӣ дигар роҳи баромад,
Гумон соӣ, ки умрат бар сар омад.

Фашистонро буд ин зиндони нӯҳум,
Ҷаҳаннамхонаи пинҳони нӯҳум.

Замони ҷанг, даври истило буд,
Замини Балтика банди бало буд.

Чи аз наврас ҷавонон, чи зи пирон
Даруни қалъа нур шуд аз асирон.

Хама маҳкуми марги хеш будӣ,
Дили пурорзӯшон реш будӣ.

Гуноҳи он асирони забунбахт
Чӣ буд он солҳои тираю сахт?

Чаро ҷонро ба рӯи каф ниҳоданд?
Чӣ карданду ба ин зиндон ғитоданд?

Гуноҳи он асирон буд нафрат,
Бале, нафрат ба ҳасми пуркасофат.

Ба яғмогар фашисти олмонӣ,
Ба душманҳои сулҳу зиндагонӣ.

«Намебинед аз мо нафъ» — гуфтанд,
«Шавед аз Литваи мо дафъ!» — гуфтанд.

Нашуд чун дафъ, ҳарбу зарб карданд,
Адӯро пеш сӯи ғарб карданд.

Шуҷоатнок фарзандони кишвар,
Литовҳои истиклолпарвар,

Лак андар лак дар ин чо кушта гаштанд,
Аз онҳо гирди ўрда пушта гаштанд.

Магар мо мекунем инро фаромӯш?
Ва ё бахшида мегардем хомӯш?

На, ин чо марқади чон асту хун аст,
Ба ҳар як истилоъ нафрат фузун аст.

Бияндешем тадбире, ки некӯст,
Зи озодипарастони ватандӯст.

Қасе минбаъд дар зиндон нашинад,
Дахумашро дигар асло набинад!

Январӣ соли 1970

МЕҲРИ ОЗОРБОЙЧОН

ШАҲРИ КАМОЛ

Аз ҷӣ бошад, ки бигӯянд аз қадим
Бокуро шаҳри шамол.
Лек ман додам ба ин шаҳри азим
Номи нав — шаҳри камол.

Бо дили худ машъале афрӯхтанд
Бисту шаш тан комиссар.
Дар ҳамин шаҳр аст ин машъал баланд.
Ҷовидонӣ шуълавар.

Шаҳр зебоясту дар авҷи камол
Чор сӯяш сохтмон.
Чун арӯси нав бувад соҳибчамол
Раставу боғоти он.

Нур мепошад ба Шарқи адлчу
Он зи Шарқи неқном,
Нест ҳампо Басраву Техрон ба ӯ
Дар бузургию мақом.

Маркази санъат бувад ин боғшаҳр,
Маркази илму ҳунар,
Доман афшондаст дар оғуши баҳр,
Соҳилорон Хазар.

Ман камолоти тамаддун дидаам
Дар гулу гулзори он.

Рамзи истиқболи коммун дидаам
Равшан аз рухсори он.

Аз чӣ бошад, ки бигӯянд аз қадим
Бокуро шаҳри шамол.
Лек ман додам ба ин шаҳри азим
Номи нав — шаҳри камол.

ХАНДАИ ГУЛТАКИН

Хандаи Гултакин сироятнок
Гулғуландозу завқбахшанда.
Сад қасам, сад қасам ба рӯҳи пок,
Хеч нашиндаам чунин ханда.

Хандае, ки ҳавои хуррами он
Бидихад бод хирмани ғамро,
Хандае, ки садои форами он
Умри дубора бахшад одамро.

Гултакин ҳар замон, ки меҳандад,
Гӯиё як ба як расад ба назар:
Боғҳое, ки бор мебандад,
Мавҷҳои баланди баҳри Хазар.

Савти пуршури сурнаю дафу тор,
Ишқи пинҳону рози поғуфта.
Чаҳ-чаҳи булбулони боғи баҳор,
Чилваи ғунчаҳои нашкуфта.

Сарвати ин диёри ғавҳаррез,
Кухсорону чашмаи шаффоф.
Пахтазорони водии зарҳез,
Меҳи пурнуру осмони соф.

Хандаи Гултакин баланд-баланд
Мерасад завқбахшу муждарасон.
Духтари-озарӣ хушу хурсанд
Мекунад кори мулки ҷоноҷон.

Мисли ҳамшираҳои тоҷики худ
Вай ҳам имрӯз пахта мечинад.
Ҷониби зиндагонии масъуд
Роҳи худро сафед мебинад.

Шодмонӣ ба ғайри меҳнат нест
Дӯстонро дар ин замонаи сулҳ.
Хандаро ҳеҷ ҷои ҳайрат нест,
Хандаи духтарон нишонаи сулҳ.

МАНОРАҲО

Бешае дидам, ки буд он сохта,
Аз даруни баҳр қад афрохта.

Аввало гуфтам, ки ин чӣ чораест,
Балки ин хоки дигар сайёраест?

Аз чӣ ин ҷангал бувад бе шоху барг?
Ё ки афшондаст баргашро тагарг?

Баъд равшан шуд, ки сирраш дар кучост,
Ин аҷоиб беша дар ин ҷо ҷарост.

Ҳар дарахти он — манори оҳанин
Мебаровардаст равшан аз замин.

Бо қубур он нафт мегардад равон
Рӯзу шаб бар хизмати меҳнаткашон.

Бо саноатҳои беҳамтоӣ худ,
Бо масолеҳи ниҳоят бои худ

Дар замини Обшӯрон Сумгаит
Мисли додархонди Боку қад кашид.

Ман бидидам зумраи рафганкашон,
Бохтам дилро ба чидду чахдашон.

Нафтро аз чоҳ афзун мекашанд,
Лаътро аз санг берун мекашанд.

Мешинонанд аз манори оҳанин
Бешаҳон нав ба нав дар ин замин.

Боз ҳам то ин ки Озарбойҷон
Гардад ободу тавоно дар ҷаҳон...

Бешае дидам, ки буд он сохта,
Аз даруни баҳр қад афрохта.

Ҳар «дарахт»-и он — манори оҳанин
Мебарорад равшан аз мағзи замин.

ХОНАИ НАЗАРНОГИР

Нуха шахрест қадиму машҳур,
Ифтихори ҳамаи кафказиён.

Роҳи он дур,

валекин маџмур,

Мо бигаштем ба он ҷо меҳмон.

Дошт ин шаҳр намуди иди,
Гулу гулдаста ба сар меборид,

Ба ҳама рӯй фараҳ медидӣ,
Аз ҳама чашм шарар меборид.

Лекин аз хотираҳои ин шаҳр
Монд дар лавҳи дилам нақши чуқур,
На тамошои шаби соҳили наҳр,
На хиёбони зи одамҳо пур,

На зиёфат, ки бидоданд ба мо
Он қадар бо ҳашаму шохона,
На саёҳат, ки бигардид ба по
Ба яке қалъачаи вайрона,

На зали комбинати абрешим,
Ки ба як қасри тамаддун монанд,
На ҳикоёт зи даврони қадим,
Ки ба таърихи ҷаҳон шуд пайванд,—

Ҷалб бинмуд ба худ диққатамон
Ҳавлии хурди назарногире,
Биниҳодем қадам бо ҳаяҷон,
Истодем дар он ҷо дере:

Дар ҳамин хона ба дунё омад
Писари содиқу арзандаи Шарк,
Фикри ӯ мӯъҷизаосо омад,
Нур пошид аз он ҷо чун барқ.

Ин писар сохта аз ҳома хаданг
Беҳато зад ба дили ҳасми башар.
Дар ҷавони зи ҳамин хонаи танг
Мавҷ зад ғайрати вай мисли Ҳазар.

Он маконе, ки зиёрат кардем,
Ҳавлии Фатҳали Охундов буд,

Сари таъзим фуруд овардем
Ба ҳамин ҳавличаи рангкабуд.

Аз ҳамин ҷо бинамудааст тулуъ
Тоза назми адаби озариён
Нуха шаҳрест кунун аз ин рӯ
Ифтихори ҳамаи ховариён.

КИШТИЕ ДАР РҶИ МАВЧ

Дар лаби Қаспӣ бинишастем мо,
Ҳазлқунон шарт бубастем мо.

Ҳар кӣ диҳад саҳт ҳаво сангро,
Мебарад он коньяки гулрангро.

Мавҷи баланде ба назар мерасид,
Баҳр ҷу симоб ба худ метапид.

Аз нафаси бод ба шӯр омада,
Чун дили ошиқ ба сурур омада,

Бӯса ҳамезад зи лаби соҳилаш,
Фаҳркунон аз амалу манзилаш.

Қушиши худро бифузудем мо,
Сангчапартой намудем мо.

Саъи ману ҷӯраи ман авҷ дошт,
Баҳр ҳамон пурғалаён мавҷ дошт.

Чалб ба он диққати моён бишуд,
Киштие аз дур намоён бишуд.

Дӯстам — Ориф ба ман онро нишон
Доду бигуфто,
ки нигар, чӯрачон,

Киштии моҳиталабон дар шиност,
Чандалаи ҳайати он фаҳри мост.

Сайди вай имруз фаровон шудааст,
Неъматӣ пурлаззати моён шудааст.

Баъди шароб ар ту бихоҳӣ сурур,
Моҳии бирӣени сиролуда хур.

Баҳри Хазар маҳзани пурмоҳияст,
Неъматӣ ин ганҷ ба мо роҳияст.

Заврақу киштии маҳидори мо,
Сайдкунон,
рӯзу шаб андар шино.

Мардуми он шердил асту хузарб
Бо хатари мавҷ кунад ҳарбузарб,

То ки шикораш нанамояд барор,
Ҳеҷ наояд ба қариби канор,..

Нақли рафиқам ба дилам кард асар,
Чашм намекамдам аз оби Хазар.

Мавҷ ҳанӯз аз паси ҳам медавид,
Баҳр чу симоб ба худ метапид.

Киштии моҳиталабон рӯи мавҷ
Сайдкунон буд шиновар ба авҷ.

ШИНОСИ НАВ

Маро дар хотели «Боку»
 Шиноси тоза пайдо шуд.
Сулаймон буд номи ӯ,
 Ки ҷо дар хучраи мо шуд.
— Шуморо, тоҷиконро, ман
 Ниҳоят дуст медорам,—
Бигуфту то дами хуфтан
 Нашуд аз ман ҷудо як дам.

Будааст ӯ сокини Кӯкчай,
 Ҳамин рӯз омадаст ин ҷо,
Аҷоиб буд ҷавоне вай,
 Ки раҳ меёфт бар дилҳо.
Сухан меронд табъи кас,
 Рафиқи меҳрубоне буд.
Ҳақиқӣ одаме, хуллас,
 Ки озарбойҷонӣ буд.
Чу фаҳмид ин, ки боре ҳам
 Нарафтастам ба сайри шаб,
Ниҳода даст бар китфам,
 Бигуфт: «Оё ҳамин ҳам гап?»
Шаби ин шаҳро ҳар кас
 Набинад, меҳурад афсӯс
Биё, дигар нишастан бас,
 Бароему ҳаёт омӯз». 2
Чунин гуфту Сулаймон худ,
 Кашид оҳиста аз дастам.
Яке таксӣ киро бинмуд.
 Чӣ чора? Рафта биншастам.
Мани меҳмон, вайи мизбон
 Ба сайри шаб равон гаштем.
Тамошо карда, дар як он
 Зи чандин кӯча бигзаштем.

Зи истиқболи шаҳри худ
 Сулаймон нақлҳо мекард,
 Тамошою чарогон буд
 Ба ҳар чое, ки меовард.
 — Душанбеи шумо зебо,
 Валекин Боку зеботар.
 Дуи ин шаҳри мо гӯё
 Ба ҳам хурду калон додар.
 Биё, мо рафта мебинем
 Акнун боғи Қировро.
 Даме нӯшида,
 мешинем
 Дар айвончаи боло.
 Машина бо раҳи асфальт
 Руболо шитобон шуд.
 Аҷоиб манзари хубе
 Ба чашми мо намоён шуд.
 Ман аз боло назар кардам,
 Замин баҳри чарогон буд.
 Зи бандар киштиҳо ҳар дам
 Ба ҳар ҷониб шитобон буд.
 Ба рӯ мезад шамоли баҳр
 Хур-хур бо ғараҳмандӣ.
 Намеғунчид дар курта
 Сулаймон ҳам зи хурсандӣ,
 Ки сайри ин шаби зебо
 Ба меҳмонаш писанд омад,
 Гирифта завқи дуболо,
 Ба илҳоми баланд омад.
 Дили моро ба ҷӯш овард
 Нуқли хубу ҷоми май,
 Паёпай нағмаҳо мекард
 Сетору дафу сурнай.
 Тамошои шаби Боку
 Дилу ҷонро фароғат шуд.

Ҳамон шаб дар ҳақиқат ҳам
Аҷоиб як саёҳат шуд.
Сулаймони ватанпарвар
Зи мулкаш ифтихоре дошт,
Вагарна бо мани навошно
Он ҷо ҷӣ коре дошт?
Ба озарбойҷониҳо
Шудам бори дигар мафтун.
Рафоқат, дӯстӣ он ҷо
Будааст олитарин қонун.

ШАРОБИ ШАМОХӢ

Азизам, ту бераҳмию дилфарохӣ,
Ба ошиқ макун ин қадар густохӣ.
Биё, ҳар ду нӯшем аз чоми шохӣ
Шароби Шамохӣ,
Шароби Шамохӣ.

Биёвардам онро ман аз кишвари дур,
Намоям ба ту то, ки чун тухфа манзур.
Матарс, эй паричеҳра, ин оби ангур--
Шароби Шамохӣ,
Шароби Шамохӣ.

Дар он ҷо саросар бувад тоқзорон,
Бичинанд ҳосил аз он гулғузорон,
Дихад лаззати бемисоле ба ёрон
Шароби Шамохӣ,
Шароби Шамохӣ.

Худат гӯй, ҷонам, ки оби бақо чист?
Ҷӣ хел аст базми висолу сафо чист?
Ба ин дардманди муҳаббат даво чист?
Шароби Шамохӣ,
Шароби Шамохӣ.

Бинӯшидӣ? Аҳсан! Кунун дар барам шин,
Шудам сархушу маст, эй чони ширин,
Намедонам аз лаъли ту, ё ки аз ин
Шароби Шамохӣ,
Шароби Шамохӣ.

Даҳони суроҳии он танг будаст,
Ба мисли лабони ту гулранг будаст,
Аҷаб нармсози дили санг будаст
Шароби Шамохӣ,
Шароби Шамохӣ.

Ташаккур ба деҳқони гулдасти озар,
Расондаст сад нукли ширин зи шаккар.
Бинӯшанд аз ӯ дӯстдорони кишвар
Шароби Шамохӣ,
Шароби Шамохӣ.

САҒ УЛИН

Дар қафои кӯҳи Қофу баҳри шӯр
Сарзамине ҳаст монанди бихишт.
Дидам онрову ба илҳому сурур
Дод дил фармон, ки мебояд навишт.

Ман навиштам мӯъҷизоти ин диёр,
Лек тасвирам зи хирман хӯшаест.
Ин чунон бошад, ки дар фасли баҳор
Бӯстонро, боғро як гӯшаест.

Эй замини поки Озарбойҷон,
Як бародар Тоҷикистонро туй,
Аз ҳама мадҳияҳои шоирон
Дар ҳақиқат чанд сар боло туй.

Ман бидидам сарзамини муктадир,
Бахру шахру кӯху сахрои туро.
Дидам авлоди Низомии кабир—
Халқи озоду тавонои туро.

Дидаму шуд шавқу илҳомам фузун,
Гаштаю баргашта хондам офарин.
Рӯи дил бинхода дастамро кунун
Боз мегӯям ба халқат: Сағ улин!

БА ПАХТАКОРИ ЎЗБЕК

Бародар — пахтакори Ўзбекистон,
Вафо кардӣ, вафо бар аҳду паймон.

Фузуда шӯҳрату овозаи ту,
Хабар омад зи фатҳи тозаи ту.

Хабар омад, ки бо ҳимматбаландӣ,
Намудӣ тухфаи оламписанде.

Хабар омад, ки саъю ғайрати ту
Дурахшон кард меҳри давлати ту.

Хабар омад, ки бозӯи матинат
Фаровон ҳосиле дод аз заминат.

Ватанро пахтаи аъло супурдӣ,
На пахта, гавхару тилло супурдӣ.

Ту боби нозу неъмат боз кардӣ,
Шуҷоат кардию эъҷоз кардӣ.

Ба ту, эй пахтакори Ўзбекистон,
Ба ту, эй қаҳрамони давраи давраи,

Салом аз кишвари тоҷик гӯем,
Ҳама аз чону дил табрик гӯем.

* * *

Дӯстон, қоилад шудем аз коратон,
Бешикаст омад ба манзил боратон.

Пахтаи аъло супурдед он қадар,
Қӯҳи барфӣ ҳамсари хирворатон.

Соли некӯ аз баҳораш равшан аст,
Буд айни муддао шудгоратон.

Баъд аз он чангу чадал бо сел шуд,
Неш мезад киштаи такроратон.

Хуш расиду хуш ба бор омад ниҳол,
Гирдуғун шуд ҳосили бисъёратон.

Пахта дорад қимати тиллои асл,
Авҷ дорад з-ин сабаб бозоратон.

Дӯстони пахтақору пахтачин,
Кардаед исбот азму оратон.

Меҳнати ҳаққу ҳалолу пурсамар—
Ин бувад, танҳо ҳамин асроратон.

Мамлакат аз коратон шуд сарбаланд,
Партия гардид миннатдоратон.

Комъёбӣ, обрӯ, фатҳу зафар,
То ҷаҳон боқист, бодо ёратон!

БЕРДИ-ОГО

Бердй-ого, мӯхтарам устоди мо,
Восифи даврони навбунёди мо.

Он чӣ бинвишted аз таърихи халқ,
Умрҳо мемонад андар ёди мо.

Туркман дорад «Қадамҳои матин»,
Қори он шоистаи авлоди мо.

Шоҳиди меҳри шумо гардидааст,
Қарсаки пурмавҷу рӯи шоди мо.

Дар биёбон меканад ҷӯю канал,
Ваҳ чӣ ширин нияти Фарҳоди мо.

То ки доман паҳн созад бештар
Воҳаҳои хурраму ободи мо.

Сайди дилҳо кард дар реги равон,
Офарин бар хоман сайёди мо.

Мешавад бо қиссаҳои ӯ баланд
Шӯҳрати халқи баистеъдоди мо,

Як чанори пир дар Фируза ҳаст
Рамзи умри боқии аҷдоди мо.

Мисли он устод пиранду бузург
Аз барои мардуми озоди мо.

Зинда медонам шуморо баҳри халқ,
Бердй-ого,
мӯхтарам устоди мо.

РОЗИ НИҲОН

Дидам андар сарзамини туркман
Саҳнаоро духтарони симтан,
Дар муҳаббат ҳар яке чоне ба тан,
Дар ҳунармандӣ ҳама фаҳри ватан.

Рақси гулҳои чаманпардоз ин,
Чаҳ-чаҳи мургони хушовоз ин.

Телпаки муинаи зебонамуд,
Куртаҳои сурху шалвори кабуд
Давр гардиду ба ҳам ҷомехт зуд..
Чист,
 к-ин сон мекунад арзи вучуд?

Рақси ҷӯпонони калтакбоз ин,
Нағмаҳои шӯхи табул соз ин.

Дидам анбӯҳе,
 ки завқаш беҳисоб,
Чун аланга медамиду мавҷи об.
Зери нури бедареги офтоб
Ин чи сон ҷӯшӯ хурушу изтироб?

Рақси шаҳбозони як колхоз ин,
Дар талоши дилбари танноз ин.

Буд шаб дар Ишқободи нақӯ,
Мевазид он дам насими мушкбӯ.
Бо кӣ вохӯрдем он ҷо ду ба ду?
Вай чиҳо гуфту ҷӣ гуфтам ман ба ӯ?

Шаммае аз олами эъҷоз ин,
Дар дили ман шуд ниҳонӣ роз ин.

ШАБИ АРСЛОНБОБ

Шабе буд мисли афсона пурасрор,
Нишастам то саҳар бо баҳти бедор.

Самову чатри кавкабҳои рахшон,
Замину қолини ҳулбӯю райҳон.

Ба як сӯ руди кӯҳӣ гулгуландоз,
Дихад аз сӯи дигар булбул овоз.

Надонистам кучо ғарбу кучо шарк,
Намекардам шимолаш аз ҷануб фарк.

Қамоли қуллаҳои кӯҳ дидам,
Ҷамоли ҷанғали анбӯҳ дидам.

Дил аз хусни тавонбахшаш мунаввар,
Димоғ аз бӯи ҷонбахшаш муаттар.

Ҳама атроф зебою ҳуҷиста,
Дараҳти чормағзу қочу писта.

Миёни бӯстон буд ҷодари мо,
Ҳавои дӯстон буд дар сари мо.

Ба гирди хони пур аз нозу неъмат
Сухан мерафт аз меҳру садоқат.

Дар он маҷлис суруду рақсҳо шуд,
Дили тоҷику қирғиз ҳамсадо шуд.

Чӣ сон берун равад аз ёдам он шаб,
Ки ман ошиқ шудам,
дил додам он шаб.

Бути қирғиз маро мафтуни худ кард,
Гирифтори рухи гулгуни худ кард.

Қимизи ғамбарораш нӯш кардам,
Навои қомусаширо гӯш кардам.

Садо медод оҳанги Атой*
Зи шахди васлу аз доғи чудой...

Бидидам, ки ба ҳар ҷо ёварам ҳаст,
Аҷоиб ҷойҳо дар кишварам ҳаст.

Ба рӯям боби Арслонбоб боз аст,
Замини хурраму меҳмоннавоз аст.

МЕҲМОНИ МАХАЧҚАЛЪА

Агар дар Махачқалъа меҳмон шавӣ ту,
Шарафманди дидори ёрон шавӣ ту,
Чу насли Камолу чу авлоди Хайём
Ба сар тоҷи зар,
нури чашмон шавӣ ту,

Зи меҳмоннавозии ин родмардум,
Сарат мерасад то ба гардуни ҳафтум.
Ба завқу ба хурсандии ту баробар
• Кунад мавҷи баҳри Хазар ҳам талотум.

Ба мо шаҳри Дарбанд дар боз мекард,
Деҳи Хунзах иди нав оғоз мекард.
Расул Ғамзат аз панди олии халқаш
Дар он ҷо на эҷод, эъҷоз мекард.

* Атой — бастакори машҳури қирғиз

Сухан рафт аз сарвату ҳаққу ҳақдор,
Зи хусни базеби замини пурасрор.
Зи Шомил, ки чон дод дар хифзи номус,
Вале рӯхи покаш ҳамеша бақодор.

Фарозу нишеби чарогоҳи Матлас,
Шуда баъди борон ба монанди атлас.
Нишастем мо зодагони кӯхистон
Ба зонуи як қуллай осмонрас.

Нишастему дар дастҳо чоми шоҳии,
Дафу най садо дод бо савти таҳсин.
Бихондем дар ҳаққи ҷавлони товус,
Сурудем дар васфи парвози шохин.

Ҳамон ҷашн гӯй ки аҳди наве буд,
Шафакро зи қавси кузаҳ партаве буд.
Авар ё ки тоҷик, рус ё ки черкас,
Шиори ҳама дӯстии қавӣ буд.

Маҳачқалъа, эй қалъаи қаҳрамонӣ,
Ҳамеша ҷавон монию шод монӣ.
Зи Боми ҷаҳон бишнава акси садоят,
Қи бо туст паймони мо ҷовидонӣ.

НОҚИС НЕ!

Шаҳри зебон қароқалпокро
Аз ҷӣ бошад, ном Ноқис* додаанд.
Нуқси он дар чист гӯён кофтам,
Хуши ман бо ин муаммо буд банд.

* Қароқалпоқиҳо пойтахти худ — Нукусро
«Ноқис» мегӯянд.

Сайр мекардам ба боғу растаҳо,
Қасрҳои нав қаторам мешуданд.
Бо рухи хандону дилҳои кушод
Марду занҳояш дучорам мешуданд.

Дар тамоми ин замини сахтгир
Ҷӯш мезад меҳнати илҳомбахш.
Мардуми он дур аз мо—точикон,
Гарчи оби рудашон аз Панҷу Вахш.

Таби онҳоро бағоят шуд писанд,
Нағмаву оҳангу сози тоҷикӣ.
Васфи сидку дӯстиву иттиҳод
Шеър хондем аз баёзи тоҷикӣ.

Дод мизбон меҳмононро нишон
Ҷолиби диққат диёри хешро,
Аз музей-дирӯзи пур аз дарду ғам,
Аз ҳаёт-имрӯзи кори хешро.

Қад-қади маҷрои дарёи Аму
Бандару дарғот барпо мекунанд,
Ногаҳон тӯфони регин ҳам шавад,
Киштирононаш чӣ парво мекунанд?

Пеш меронанд киштиро, ба пеш,
То ба манзил бурда ҳар як бори худ.
Чорводорон ба сахро мераванд
Шодмону сарфароз аз кори худ.

Дидам он ҷо ман қарокӯли асил,
Тобише равшан зи тилло медиҳад.
Нозанинҳои ҷаҳонро ин матоъ
Беҳтар аз ҳар пӯст оро медиҳад.

Беамон дорад хучум гармову реғ,
Роҳи онро танг кардан лозим аст,
Баҳри ҳар гектар замини киштукор
Бо биёбон ҷанг кардан лозим аст.

Дар ривочи сохтмонҳои бузург
Дорад он мардум иродоти матин.
Хатти ёқути Бухорою Урал
Нақши худ бигзошт дар ин сарзамин.

Шаҳрҳояш, деҳаҳояш дар нумӯ,
Ҳар якеро ғайзу хусни дигар аст.
Истгоҳи барқпоши Таҳъятӯш
Манбаи нуру сурури кишвар аст.

Моҳидорони Арал ҳам мавҷсон
То миёни баҳр ҷавлон мекунад.
Тонна-тонна моҳиро бардошта,
Нозу неъматро фаровон мекунад.

Халқи меҳнатдӯст дар пешин замон
Буд парешону ҳақиру мустаманд,
Баҳри кути лоямуте медавид
Чор сӯ, биншаста болои саманд.

Дорад он ҳарчанд таърихи қадим,
Дар назар акнун намоёд навҷавон.
Бо кулоҳи сап-сафеди худ кунун
«Оқйӯлу оққалпоқ» аст он.

«Қирққиз»*—«Чилдухтарон» бо санъаташ
Халқро шодону мамнун мекунад,

* Номе яке аз ансамблҳои ракс ва су-
руди РАСС Қароқалпокистон.

Бо суруду рақсҳои дилпазир
Мухлисони хеш мафтун мекунад.

Аз ҳамон раққосаҳои мохру
Кош, ман ҳам келине медоштам,
Хотири ин мардуми бо мо қарин
Нозҳои майда мебардоштам.

Одилона ҷумла қонунҳои бахт
Маҳкам андар он замин, маҳкум нест.
Мулк обод асту мардум шодмон,
Чист пас нуқсони он? Маълум нест!

РАҚСИ ГУЛ

Одаме, ки ба дилаш азм кунад,
Дӯст ҷамъ овараду базм кунад,
Ҳар кӣ мусиқӣ навозад ҳам, лек
Рақсро духтари Хоразм кунад.

Рақсад ӯ, нозу адояш ширин,
Ҳаракатҳои баҷояш ширин.
Қитф ларзондаву ангушт зада,
Бо як абруӣ имояш ширин.

Алҳазар 3-оташи ҷашми сияҳаш,
Сипаре нест ба теги ниғаҳаш.
жилваи сарви равонаш бинӣ,
Қай ту берун шавӣ аз ҷилвағаҳаш?

Дам ба дам ҷашмасифат ҷӯшад ӯ,
Хоҳишаш, гӯӣ, туро бӯсад ӯ.
Садқа гардиву ба сӯяш тозӣ,
Шарм медораду меҳӯсад ӯ.

Дили ту баста ба як шасти нигоҳ,
Мебарорад қадаматро аз роҳ.
Дигар аз ҷону ҷаҳон беҳабарӣ,
Нашавад ҳарфи ту дигар ҷуз оҳ!

Лаби анҳору канори сада буд,
Сурнаю даф ба забон омада буд.
Дида хусну хунари он лӯъбат,
Мӯҳри ҳайрат ҳама бар лаб зада буд.

Қади раъно хушу раъно хушбӯй,
Гули садбарг ба ранги лабу рӯй,
Вай ба рақс омаду ман лол шудам,
Ҳамчу домоди наве дар шаби тӯй.

Бо ҳамон рақси пур аз ишваву фан,
Зинда шуд Хева зи таърихи куҳан.
Меҳри он мулк агар даркор аст,
Ҷустуҷӯяш бикунед аз дили маң.

Рақс не, мавҷи Амударё буд,
Хирмани нур ҳаму боло буд.
Боғҳои пури гул дар атроф
Мушқборону нишотафзо буд.

Ин заминест ба монанди бихишт,
Пури боғу каналу гулшану кишт.
Ибни Сино — касали ишқ он ҷо
Ёфт дармонашу «Қонун» бинавишт.

Бути Урганҷ гар оҳанг кунад,
Ба ту дунёи васеъ танг кунад.
Об гардад дилат аз оташи хусн,
Оташу об ба ҳам ҷанг кунад.

Ман ба Хоразм, ба он воҳаи хос
Дили худ бохта, бастам ихлос.
Ёди раққосаи шӯрангезаш,
Мекашам то ки нафас, дорам пос.

Июни соли 1968

ДУ ДИЛ

Тоҷикистони мо бувад машхур
Чун дили Осиё дар ин олам.
Бо дили Аврупо, ки хеле дур,
Низ ман рафтаву шинос шудам.

Будааст он диёру он манзил
Кишвари хурраи Маҷористон.
Қардам онро муқоиса дар дил
Бо сифатҳои мулки тоҷикон.

Ҳар ду дил майли зиндагӣ дорад,
Ҳар ду дил бо маром дар задан аст.
Ба ҷаҳон шодию сурур орад,
Ба ватандӯстони худ ватан аст.

Ҳар яке бо табиати зебо,
Бо тамаддуну илму иншоот,
Бо сафи наслҳои хубу шучоъ
Мекунад аз қадим арзи ҳаёт.

Ҳар ду дил мисли ҷони ширин аст,
Ҳар ду дил хуни гарм мебахшад.
Бо як оҳанги ҷӯр таъмин аст,
Бо як уммеду меҳр мерахшад.

Ҳар ду дил бебаҳо дуру ганҷе,
Ки ба рағҳои қитъаҳо пайванд.

Мек аз ҳар чиҳат агар санҷӣ,
Дили моро ҳарорат аст баланд.

БАЙНИ ГУЛБОҒҲО

Байни гулбоғҳои хушманзар,
Дар бари деҳаҳои навбунёд
Порае з-осмони нилуфар
Канда гардиду бар замин афтод.

Кӯл не, мӯъчиза дар ин майдон
Асрҳои зиёд истодаст.
Чоми лабрези чашмасор аст он?
Ё Дунай як замон варо зодаст?

Субҳдам, ки ҳаво туманолуд,
Мезанад мисли баҳр мавҷи баланд
Менамояд ба чашм номаҳдуд,
Бо уфуқ аст доманаш пайванд.

Сайру гардиш дар он нишотангез,
Гарму сарди оби он фораи.
Аз насимаш димоғ атрофез,
Шӯълаи офтоби он фораи.

Мо гузидем чанд гаҳ манзил,
Дар канораш, ки доимо шаффоф.
Оби он мебарад ғубор аз дил,
Рӯҳ меболад аз ҳавои соф.

Зери по реги нарм пойандоз,
Тозаму майли ошно бикунам.
Ку нигори маҷорӣ, ки ман боз
Ҳамрахаш андаке шино бикунам?

Ба тароват, ба хусну беҳбудӣ
Чун бихишт аст оғӯши Балатон.
Руди Варзоб агар намебудӣ,
Хаймаро мезадам ба соҳили он.

ҲАДИСИ ШАРҚ

Халқи афғон, сар ба душман ҳам макун,
Хешро бо нокасон ҳамдам макун,
Боварӣ бар қавли ноодам макун,
Дил гирифтори шиканчу ғам макун,
Шӯхрататро паст дар олам макун,
Шаъни ачдодони худро кам макун.

Асрҳо кӯшида будӣ мустақил,
Сарбаланду некному зиндадил.
Парчамат дар дасти гурдони асил,
Баҳри истиқболи некат мо кафил,
Халқи афғон, сар ба душман ҳам макун,
Шаъни ачдодони худро кам макун.

Азм қатъӣ гардаду ваҳдат шавад,
Аҳли заҳмат соҳиби давлат шавад,
Қорҳои хайр беминнат шавад,
Қисмати ҳамсояхо ибрат шавад.
Халқи афғон сар ба душман ҳам макун,
Шаъни ачдодони худро кам макун.

Зидди халқу кишвари худ бин, ки чун
Мезанад ҳар шаб шабехун ҳасми дун.
То ҳаёти нав шавад зеру забун,
Бо яроқи ғайр мечангад кунун.
Халқи афғон, сар ба душман ҳам макун.
Шаъни ачдодони худро кам макун.

Қистанд он нукарони зарҳарид?
Бо киҳо ҳастанд дар гуфтушунид?
Аз чӣ машғуланд бо ҷанги шадид?
Бош зидди фитнагарҳо муттаҳид.
Халқи афғон, сар ба душман ҳам макун,
Шаъни аҷдодони худро кам макун.

Гулгуле монанди раъду барқ кун,
Хасми қотилро ба селат ғарқ кун,
Инқилобатро ҳадиси Шарқ кун,
Дӯстро аз душмани худ фарқ кун.
Халқи афғон сар ба душман ҳам макун,
Шаъни аҷдодони худро кам макун.

Он, ки яғмо карда қуръон сӯхтаст,
Оташи кину қасос афрӯхтаст,
Сӯи ту чашми ҳасудаш дӯхтаст,
Ин сабақро аз киҳо омӯхтаст?
Халқи афғон, сар ба душман ҳам макун,
Шаъни аҷдодони худро кам макун.

Аз баҳораш равшан — ин соли накӯст,
Пуртароват боғҳои орзуст,
Равнақаш, ки муддаои ёру дӯст,
Сабзаву гулҳои он хушрангу бӯст,
Халқи афғон, сар ба душман ҳам макун,
Шӯҳрати деринаи худ кам макун.

Гул кунад то Қобули доимбаҳор,
Мужда ояд аз Ҳироту Қандаҳор,
Зиндагии хуб гардад барқарор,
Чунки мемони ту соҳибихтиёр.
Халқи афғон,
сар ба душман ҳам макун,
Шаъни аҷдодони худро кам макун.

Ҳамчу рустамзодаҳои паҳлавон
Ҳарбу зарбат дoston шуд дар ҷаҳон,
Боз хоҳӣ дод ҷуръатҳо нишон,
Боз хоҳӣ монд озоду амон,
Халқи афғон, сар ба душман ҳам макун,
Шӯҳрати деринаи худ кам макун.

Июли соли 1980

ДУХТАРИ ВЬЕТНАМИ

Менамуд аз шолизорон
Духтаре саргарми кораш.
Сураташ чун қун зебо
Дар муҳити обдораш.
Чехра гулгун, ғайрат афзун,
Равнақи кишвар шиораш,
Ғарқи нури хеш мекард
Офтоби навбаҳораш.
Ду нафар он лаҳза буданд
Дар сари роҳ интизораш.
Модари бо ҷон баробар,
Ҳам ҷавони дӯстдораш.
Он, ки буд омода доим,
То кунад ҷонро нисораш.
В-он, ки шодон омад имрӯз
Бо бисоти тӯи ёраш.

Ногаҳон калхоти оҳан
Чун бало болои сар шуд,
Аз ғиреви даҳшатангез
Гӯшҳо гӯё ки кар шуд.
Бомбае таркиду мазраъ
Ҳар тараф зеру забар шуд.
Пораи сӯзони маъдан
Духтаракро дар чигар шуд.

Олами аз дуд тира
Пеши чашмаш тиратар шуд.
Воҳ гӯён чун бияфтод,
Дигар аз худ беҳабар шуд.
Ғунҷан боғи ҷавонӣ
Чок-чок аз қадду бар шуд.
Бо бисоти тӯй домод
Бар арӯсаш навҳагар шуд.

Мисли ӯ қурбонӣ афзун,
Хунашон дар гардани кист?
Бо чунин яғмою куштор
Муддаон қотилон чист?
Сулххоҳу ҷангҷӯро
Банни инсон нағз донист,
Ҷангҷӯю фитнахоҳе
Бештар аз янкиҳо нест!
Вьетнами имруза гӯё
Сарҳади сулҳи ҷаҳонист,
Мардуми ин кишвари пир
Дар талоши зиндагонист.
Нафрату қаҳру қасоси
Халқ дар оташфишонист,
Назди он, чун кафки собун
Нақшаҳои ҳасм фониш!

МЕҲМОНИ НОХОНДА

Писари Вьетнамаму
шаъну шараф дорам ман,
Ба ҳама анъанайи халқ
тарафдорам ман.
Меҳмондӯстӣ —
аз одати деринаи мост,

Меҳмон ҳар чӣ талаб мекунад,
албатта, равост.
Ба ягон ҳавлӣ агар
омада монад меҳмон,
Мешавад хурду калон
аз паи хурсандии он.
Тоҷи сар гуфта,
барандаш ба даруни хона,
Шамъи дил хонда,
бигарданд ҳама парвона.
Дар бисот он чӣ, ки доранд,
бароранд ба хон,
Бе муҳобот, дили хеш
гузоранд ба хон.
Шодмон гаштаву
ҷавлон зада хизмат бикунанд,
Бештар аз падар ўро ҳама
хурмат бикунанд.
Лек меҳмони ман ин дафъа
бишуд нохонда,
Янкие, ки бинишастаст,
ба хон по монда.
«Ман ба ту ҳомиям, эй мўрча»,—
гўён алҳол
Ҳамчу хирс омада
кардаст маконам ишғол.
«Хонаро тарк бикун»
гўяд агар, ман чӣ кунам?
Дар ҷаҳон бе ватану
хонаю дар, ман чӣ кунам?
Баски з-ин нияти
«меҳмон»-и худ огаҳ шудаам,
Зидди ў хеста
сарбози мусаллаҳ шудаам.

Қисми сеюм

АЗ ДАФТАРИ ЛИРИКА

МАВЗҶИ ИШҚ

Шоиро, такрор кун мавзӯи ишқ,
Қутӣ нав гирад дилам аз бӯи ишқ,

То гурезам аз ҷафои рӯзгор,
Меши то ба мӯи садоқат сӯи ишқ.

Дарду ғамро ҳеҷ панмояд писанд
Он, ки мемонад қадам дар кӯи ишқ.

Сер кай гардад димоғ аз бӯи гул?
Қай шавад ду чашм сер аз рӯи ишқ?

Қардам аз ин рӯ муҳаббат интиҳоб,
Гаштаам побанд дар ҷодуи ишқ.

Бас шаби ҳичрон, биё, эй маҳлиқо,
Бинамаш эъҷоз аз нируи ишқ.

Мондаам андешаҳоро дар канор,
Чунки шуд паҳлӯи ту паҳлӯи ишқ.

Гар бияфтам аз ниқори нокасон,
Боз бардорад маро бозуи ишқ.

Дидам ин сайёро бо чашми дил,
Ҷо шудааст он дар ҳами абрӯи ишқ.

ИМОН ҲОҲАМ

Ҷонам ки бувад, ҳамеша ҷонон ҳоҳам,
Бо васли хушаш ба дард дармон ҳоҳам.

Аз абрӯи ӯ ба қасди дил қўшакамон,
В-аз мижаи ӯ ба сина пайкон ҳоҳам.

Ин тиру камон, ки нархи қимат дорад,
Нақди дилу ҷони хеш арзон ҳоҳам.

Акнун, ки саманди ғайратам ҷавмаст аст,
Майдони фарох баҳри ҷавлон ҳоҳам.

Ин дар ғами мансаб асту он дар ғами мол,
Аз даҳр на ин ҳоҳаму на он ҳоҳам.

Хоҳам, ки бувад лукман ман ҳаққу ҳалол,
Дар ҳар амалу кори худ имон хоҳам.

АНГУБИН

1

Кош, як шаб он гули раъно ба ман меҳмон шавад,
Рангу бўяш марҳами чон, нури ду чашмон шавад.

Ошику маъшуқаро як шаб беҳ аз соли дароз,
Як шабе, ки хубтар аз умри ҷовидон шавад.

Қоматаш сарви хиромонест дар боғи мурод,
Чехрааш моҳе, ки аз кӯхи ғамам тобон шавад.

Қаҳр созад, мефарояд рӯзи мушкил бар сарам,
Илтифоте гар намояд, мушкилам осон шавад.

Офаридгор ин муҳити хуш ба мо кардаст ато.
Қорҳо бояд кунун аз рӯи амри он шавад.

Ангубин дигар нагардад бо гузашти рӯзгор,
Гавҳар оё бо мурури солҳо вайрон шавад?

Орзу дорам, ки аз лаъли лабаш гирам газак,
Мон, ки ин ҷони ғарибам садқаи ҷонон шавад.

2

Моҳи нав дар осмони бахти ман тобон шавад,
Дидаҳои интизори ман ба сӯи он шавад.

Илтифоте нест аз вай, ҳоли зори ман хароб,
Кош боре марҳамат бинмудаву меҳмон шавад.

Бо умеди субҳи содиқ менишинам музтариб,
Войн он кас, ки гирифтори шаби ҳичрон шавад.

Хушу ёди ман ба ўву хушу ёди ў ба ғайр,
Ман намедонам, ки ин мушқил чӣ хел осон шавад.

Нест чуръат, ки кушоям рози дилро ошкор,
Нест тоқат,
ки даме аз чашми ман пинҳон шавад.

Ё БИСЌУЗУ Ё БИСОЗ

Меравию мебарӣ сабру қарори ёри худ,
Мекунӣ тафсонтар аз ин нархи худ, бозори худ.

Ё бисўзу ё бисоз,
ин гуна нимбисмил намон,
Омада бояд расонӣ то ба охир кори худ.

Бигзарӣ бо сарви болою гузорӣ зери ғам,
Қомати манро дуто кардӣ ба зери бори худ.

Сарпаноҳам нест ғайр аз васли ту, эй шоҳи ҳусн,
Бандан худро марон бар кўча аз дарбори худ.

Рафт азбаски табиби ишқу илҳомам зи бар,
Нола дорам то сахар аз дарди ноҳинчори худ.

Хусни рӯяш,
бӯи мӯяш кай равад аз ёди ман?
Акс созам рангу бӯяшро ба ҳар ашъори худ.

У диламро бурд бо як хандаю чашмакзанӣ,
Ман ба у мебахшам акнун чони миннатдори худ.

ХУШ ОМАД

Аҷаб кори табиат ибратомӯз,
Ба амри он баробар шуд шабу рӯз.
Баҳор омад-хушо, айёми фирӯз,
Муборак Иди Наврӯз!

Гулистон тозаю тар шуд зи борон,
Бихандид офтоб аз талъати он,
Бароед, эй азизонам, ба майдон.
Муборак Иди Наврӯз!

Зи гармӣ нахрхо омад ба гулгул,
Бидод оро заминро сабзаву гул.
Бихонад гӯиё аз боғ булбул:
Муборак Иди Наврӯз!

Зи шодӣ дидаи наргис хумор аст,
Дили лола зи ишқаш доғдор аст,
Баҳор асту баҳор асту баҳор аст,
Муборак Иди Наврӯз!

Биё, қонам, ба сайри кӯху сахро,
Чӣ сон атроф зебою тамошо,
Ба хубӣ дил рабояд кишвари мо,
Муборак Иди Наврӯз!

Баҳор омад, баҳор омад, хуш омад,
Насими мушқбор омад, хуш омад,
Замони киштукор омад, хуш омад,
Муборак Иди Наврӯз!

ИЗҲОРИ САДОҚАТ

Ҳар кас ба доми ишқ гирифтор мешавад,
Алҳақ, асиру шефтаи ёр мешавад.

Доим шаби муҳаббату рӯзи висолро
Бо нархи чони хеш харидор мешавад.
Ёр аҳл бошаду шарафи ишқ бардавом,
Боғоти орзӯ гулу гулзор мешавад.
Чоно, ту бо ман астию ман шодмон аз ин,
З-ин ру ба ту садоқатам изҳор мешавад.
Пасту баланду печ ба печ аст роҳи умр,
Бе ту қадам ниҳам, магар ин кор мешавад?
Ой шабона бо руҳи чун маҳ ба манзилам,
Гӯё ки офтоб надидор мешавад.
Бо меҳри ошиқона Баҳорӣ қалам кашад,
Беихтиёр номи ту такрор мешавад.

ИНТИХОБИ ДИЛ

Ту имрӯз, эй нигор, аз назди минбар
Гузаштӣ шоду хуррам уррагӯён,
Вале симои ту, меҳри ту дигар
Нахоҳад рафт аз мағзи дилу чон.

Намедонам, ки ҳоло дар кучой,
Куҷо биншаста мехонӣ тарона?
Вале ҳис мекунам, ки месарой
Ба мисли ман суруди ошиқона.

Фаромад оби барф аз кӯҳсорон,
Ба монанди дилам даръё хурушид.
Шукуфта лолаи дашту гули боғ
Табиат ҳам либоси идӣ пӯшид.

Чӣ бок, ошиқ шудам, дил бой додам,
Ба ту, эй дилбари шармини ширин.
Насими субҳдам ҳарчанд форам,
Нигоҳе гар кунӣ, форамтар аз ин.

Агар гӯям, ки ту меҳри дилафрӯз,
Маро мебахшӣ, эй чоно, нигоро.
Ман аз номи ту ҳам... нушидам имрӯз,
Шуд аз ин балки розам ошкоро?

Вале ҳаргиз нахоҳам шуд пушаймон
Ман аз ин интиҳобу хоҳиши дил,
Маю чонопаю фатҳу баҳорон,
Ба ҳам зебанд дар ин гуна манзил!

ФАСЛИ МУҲАББАТ

Баҳор омад, ҷаҳон аз нав тарабнок,
Дамид аз нав гулу себарга аз хок,

Хурушон чашман аз об лабрез,
Шукуфон табъи мургони саҳархез.

Бубин ороиши кӯху даманро,
Либоси ранган боғу чаманро.

Замин маъвои нуру осмон ҳам,
Табиат пурсуруру одамон ҳам,

Биё, чоно, ба ту ман лола бахшам,
Нишон аз меҳри чандинсола бахшам.

Дили лола агарчи доғдор аст,
Дили ҳассоси ошиқ бегубор аст.

Дили ошиқ пур аз шавқу умед аст,
Фараҳбахшанда, мисли рӯзи ид аст.

Кабутар нома дар минқор дорад,
Навоҳо булбул аз гулзор дорад.

Биё, ман ҳам гапи бисъёр дорам,
Чу булбул нолаҳои зор дорам.

Раҳи васлат аҷаб пурпечутоб аст,
Сабоҳи иди ман бе ту сароб аст.

Биё, ки вақти сайругашт омад,
Насими рӯҳбахш аз дашт омад.

Гирифта дасти ҳам, акнун бароем,
Суруди меҳри дилҳоро сароем.

Равему бо ҳабибон дар саф истем,
Ливои арғувонӣ дар каф, истем.

Дихем аҳди қавии худ намоиш,
Кунем ишқи бузурги худ ситоиш,

Ба ҷо орем шукри ин замонро,
Ҳаёти хуррами насли ҷавонро!

МЕҲРИ РӯЗГОР

Шукр мегӯям, ки ёри ман туй,
Меҳри гарми рӯзгори ман туй.

Иштибоҳе гар кунам, бахшандай,
Рӯзи сахтам дар канори ман туй.

Ҳар кучое, ки равам, то бозгашт
Бо садоқат интизори ман туй.

Шод оям, ғунчаи хандон шавӣ,
Ғамгин оям, ғамгусори ман туй.

НАВНИҲОЛ

Эй навниҳоли гулбасар,
В-эй сарви боғи орзӯ,
Савти диламро гӯш кун,
Чанде сухан дорам ба ту.

Содиқ шуда бар аҳди худ,
Аз лутфу эҳсон кам нашав.
Ҳар сӯ вазон гардад шамол,
Даррав ҳамон сӯ хам нашав.

Бишнида таърифи рақиб,
Аз худ нарав,
шодӣ макун.
Шамшоди тӯфондидаро
Даъвои устодӣ макун.

Ҳоло ниҳоли наврасӣ,
Ҳоло тамоман ту ҷавон.
Суду зиён аз чист-фаҳм,
Кӣ душману кӣ дӯст-дон!

Реша давон дар хоки адл,
Озод бошу устувор,
То шаъни ту гардад баланду
Меваҳоят шахдбор.

БОРЕ БИЁ

Ман чехраи туро, ёр,
То кай ба хоб бидам?
Боре биё, ки бедор
Он обутоб бидам.

Дар ишк роҳате хаст,
Базму фароғате хаст.
Аммо ман аз ту доим
Ранҷу азоб бинам.

Белаъли майгун акиун
Гардидааст дил хун.
Ҳар гаҳ диҳам саволе,
Аз ту хитоб бинам.

Гар илтифотат ин аст,
Корат итбу кин аст,
Ин гунбади фалакро
Ҳамчун хубоб бинам.

Ояд ба сар ҷавонӣ—
Шодоби зиндагонӣ,
Абъёти орзуру
Руи китоб бинам.

Ман чехран туро, ёр,
То кай ба хоб бинам?
Боре биё,
ки бедор
Он обутоб бинам.

ТУИ ИДОНА

Шаби ялдо гузашту рӯ ба
хуршед
Замини мо шудаст аз нав
шитобон,
Ба ҷашни Соли Нав пайваста
омад,

Чи хуш тӯи шумо, эй нав—
 арӯсон!
 Агарчи барф меборад ба
 кӯҳсор,
 Зимистон ҳукм меронад ба
 берун,
 Баҳори пурсафо доред дар
 дил,
 Мисоли арча сарсабзеду
 гулгун.
 Агар аз оташи ишқу садоқат
 Дили одам ҳамеша гарм
 бошад,
 Ба мардум ғайрати ӯ нафъ
 бахшад,
 Ба кишвар матлаби ӯ нур
 пошад.
 Ба боғи зиндагӣ ду
 навниҳолед,
 Ки ширин мева з-ин
 пайванд хоҳем,
 Ба Соли нав фаровонӣ,
 амонӣ,
 Саодат бар ҳама фарзанд
 хоҳем.
 Ба домоду арӯс аҳсанту табрик
 Бигӯему гулу гулдаста орем,
 Зимистон асту табъи мо
 шукуфон,
 Дар оғӯши баҳори рӯзгорем.

ШҶҲИ ГУЛАНДОМ

Ин рӯзу шаб, эй шӯҳи гуландом, кучой?
 Ду дидаи чорам ба дару бом, кучой?

Мачрӯх, шуд аз тири муҳаббат дили ошник,
Бояд, ки диҳӣ кори худ анҷом, кучой?

Аз ҳаҷри ту он бесару сомону гумонбар,
Бо васли ту он мешавад ором, кучой?

Дар боғи баҳорам ҳама омодаи базм аст,
Эй маъракаи дилором, кучой?

Хоҳам, ки ба комам расад аз мевани пухта,
Бе маслиҳатат нақшан ман хом, кучой?

Лабрез шуд аз ғам дили хунини ман, эй маст,
Аз баҳри ту пурбода бувад ҷом, кучой?

Аз холи лабат гардаму аз кокули пурпеч,
Ман моили ин донаву он дом, кучой?

Танҳо зи ту дорад гила бечора Баҳорӣ,
Эй чораи ин ошиқи айём, кучой?

ХАБАР КУН, ЭИ САБО

Хабар кун, эй сабо, он нозанинро,
Ки ёдаш бурд аз ман ақлу динро.

Дучорам ояд ӯ дар гӯшани боғ,—
Ман аз тақдир меҳоҳам ҳаминро.

Ниҳолаш то бубахшад бори сероб,
Фишонидам арақҳои ҷабинро.

Ба умед омадам, эй хирмани гул,
Марон аз бӯстонат хӯшачинро.

Ба кунчи ду лабаг ҳели сиёҳ аст,
Чашад ин гуна занбӯр ангубинро.

Ман аз гирди ту дур асло нагардам,
Бале, Хуршед медорад Заминро.

Бути тоҷик, тасвири ҷамолат
Ба ҳайрат оварад наққоши Чинро.

Намеояд ба дасте ганҷи беранҷ,
Мубориз бошу барзан остинро.

Табиат сайд дорад, дом дорад,
Қамандаш баркану бишкан каминро.

ҲАҚРИ ЁР

Додаст табиат, ки ба ман пои равонро,
Бинам ҳама пастиву баландии ҷаҳонро.

Дар Шарқи куҳан будаму дар Ғарби наъовар,
Омӯхтам асрори заминрову замонро.

Қадри Ватани хеш бифаҳманд ғарибон,
Донанд шикамгурснаҳо қимати нонро.

Ҳаҷрат, ки кунун бори гарон аст ба дӯшам,
Бардор ту аз дӯши ман ин бори гаронро.

Бозори муҳаббат ҳама дорони ман бурд,
Савдозада кай фарқ кунад суду зиёнро?

Хоҳам, ки бибӯсам зи ҳамон абруву мижгон,
Сайёд ба сайдаш бидихад тиру камонро.

Шояд шавам озод зи ишканчи фироқат,
Бо васли ту хомуш намоям хаячонро.

ДАСТУРЕ НАВИС

Шоиро, бар ошиқи дилдода дастуре навис,
Чораи наздикии маъшуқаи дуре навис.

Мондаам дар кулбаи тор аз фироқаш хору зор.
Қай дурахшон мешавад аз равзанаи нуре, навис.

Дил самандарвор руи оташ афтодаст, бин,
Аз тапиданҳои ноорому ночӯре, навис.

Кош, бар бемори ҳичронаш каме шафқат кунад,
Дар шаби пурғам паёми рӯзи масруре навис.

То ба ёд орам чамоли ёри бепарвои худ,
Васфи лаъли шахдбору чашми махмури навис.

Фитнаҳо дорад рақиби кӯри худ бинои кас,
Сӯхтанҳои ду чашми аз ҳасад кӯре навис.

То гузар созад нигори мо ҳам аз кӯи вафо,
Илтимос, аз номи ман як номаи зӯре навис.

СУРАТИ ДЕВОР

Дилаке дораму дилдорам ҳаст,
Васфи дилдору дил ашъорам ҳаст.

Дилу дилдор зи ман дур шуданд,
Чашми чору тани афгорам ҳаст.

Сари ман з-ни мағал аз савдо пур,
Қадаҳи чаппаи саршорам ҳаст.

Рохзан молу зарамро дуздид,
Молу зар несту бозорам ҳаст.

Ҳама шаб аз аламу дарди фирок
Нолаи то ба сахар зорам ҳаст.

Гули ман сарви равонест, ки рафт!
Булбули хастаю ночорам ҳаст.

Мушкил он аст, ки дар боғи ҳаёт
Бо гули зинда сарукорам ҳаст.

Гули зинда дилу чонам, ки рабуд,
Пайкаре-сурати деворам ҳаст.

АРОЗ

Гуфтам, ки ту чафокор
Намехрубону айёр.
Гуфтӣ: чунин ки бошам,
Аз чӣ шудӣ талабгор?

Ваҳ-ваҳ чӣ ноз кардӣ,
Аз ман ароз кардӣ.

Аз бозуят ба сӯям
Кашида, бўса гуям,
Оҳистакак задӣ ту
Бо кокулат ба рӯям.

Ваҳ-ваҳ чӣ ноз кардӣ,
Аз ман ароз кардӣ.

Гуфтам: ба ҳар баҳона
Аз ман шавӣ равона.
Гуфтӣ: чунин ки бошад,
Дигар наё ба хона.

Ваҳ-ваҳ чӣ ноз кардӣ,
Аз ман ароз кардӣ.

Гуфтам, ки дод аз ишқ,
Ранҷи зиёд аз ишқ,
Қалби ту ҳам, худоё,
Озурда бод аз ишқ!

Ваҳ-ваҳ чӣ ноз кардӣ,
Аз ман ароз кардӣ.

ИЛТИМОС

Шодам, ки ман дар олам
чун ту шинос дорам.
Паймони бастан худ
ҳар лаҳза пос дорам.

Ин рӯзу шаб зи ман дур,
ошуфтаиву ранҷур.
Аҳволи бедилонро
аз худ қиёс дорам.

Моро рақиби бадбин
дорад хусумату кин,
Аз кори он суҳанчин
хавфу ҳарос дорам.

Ҷро маҳон ту довар,
ӯро макун ту бовар,

Хушъёру мустақил бош—
ин илтимос дорам.

Аз як ситезан ту
дар домн ғам фитодам,
Бо як нигоҳи гармат
роҳи халос дорам.

Чоно, ситеза бас кун,
рахме ба холи кас кун. .
Бар васли меҳри софат
чандин асос дорам.

Эй хуш гуле, ки во шуд,
бо рангу бун махсус.
Ман ҳам ба боғи тасвир
услуги хос дорам.

ЭЪТИҚОД

Чони худ қурбони чонон мекунам,
Қорро аз руи вичдон мекунам.
Баски дорам дар дили худ эътиқод,
Ҳар чӣ фармояд дилам, он мекунам.
Амри бисъёру қарори бешумор
Таҳ намуда, мушқил осон мекунам.
Эй рақиб, худро ба нодонӣ назан,
Қавр ман бо чони нодон мекунам.
Ному мансабро ба мансабдӯстон,
Чун гадоро ҷаққа, эҳсон мекунам,
Тӯҳфаи ман ҳурмати заҳматкаш аст,
То тавонам, хизмати он мекунам.
Халқ медонад абири мушки маъ,
Гарчи сахми хеш пинҳон мекунам.

Лозим ояд теги урьён мешавам,
Ҳамчу раъду барқ туғён мекунам.

ШАРҲИ ДИЛ

Дили ман гар дилороме намедошт,
Қарору сабру ороме намедошт.
Ба боғи зиндагӣ меҳре намебаст,
Ба кори худ саранҷоме намедошт.
Фарахмандии худ ифшо намекард,
Зи шавқи ишқ пайғоме намедошт.
Миёни мардуми соҳибирода
Тани гарму нақӯ номе намедошт,
Чӣ суд аз умр будӣ, гар дили кас
Ба меҳнат рағбати томе намедошт?
Ва ё ҳамроҳи дилбар сӯи мақсуд
Шуҷоатнок иқдоме намедошт?
Баҳорӣ шарҳи дил асло намекард,
Дар ин бобат гар илҳоме намедошт.

ФАСЛИ БАҲОР

Зимистон рафту дар боғи Ватан фасли баҳор акнун,
Ба мо саҳрои сабзоғӯши гулпӯш интизор акнун.
Саҳаргоҳон шунидам булбуле бо ғунҷае меғуфт:
Табассум кун, ки шабнам шуст аз рӯят губор акнун.
Сабо бозида бо гулҳо абири тоза меорад,
Чаман аз шӯълаи хуршед пурнақшу нигор акнун.
Суруданҳои мурғон мерасад чун савти мусикӣ,
Аҷаб хушманзар аст аз байни гулҳо обшор акнун.
Нафас гирем аз боди баҳори кишвари тоҷик,
Замин ронем бар нафъи Ватан бо ифтихор акнун,
Биё мутриб, ту ҳам шодона, иди киштукор ин чост,
Ҷазалҳои Баҳорӣ хону зан ҷангу дутор акнун.

Апрели соли 1948

МОҲИ КҶҲИСТОН

Суруд

Эй санами ҷонии ман,
Моҳи кӯҳистонии ман.
Васфи ҷамоли хуши туст,
Шеърӯ ғазалхонии ман.

Моҳи кӯҳистонии ман,
Ёри дилу ҷонии ман.

Чехраи туст дилфиреб,
Қомати туст саҳназеб,
жилва намой мисли гул,
Садқа шавам ҷу андалеб.

Моҳи кӯҳистонии ман,
Ёри дилу ҷонии ман.

Нашъунамой ту хуш аст,
Қадди расои ту хуш аст,
Ғамзакунон ба сӯи ман
Нозу адои ту хуш аст,

Моҳи кӯҳистонии ман,
Ёри дилу ҷонии ман.

Фасли баҳор омадаст,
Давраи қор омадаст.
Форами шӯх аз ҷаман
Савти ҳазор омадаст.

Моҳи кӯҳистонии ман,
Ёри дилу ҷонии ман.

Шуд Ватанам макони сулҳ,
Мову ту посбони сулҳ.
Рақс куну тарона хон
Дар сифати замони сулҳ,

Моҳи кӯхистонии ман,
Ёри дилу ҷонии ман.

ЛУТФ ФАРМО

Чу мешуд, лутф фармой,
Қадам монӣ ба даргоҳам,
Диламро шод бинмой,
Шавӣ аз ҳолам огоҳам.

Аз он рӯзе ки истодам,
Ба рӯят дида бикшодам,
Ба роҳи ишқат афтодам,
Намегардам ман аз роҳам.

Дар ин даврони некӯям,
Ки обод аст ҳар сӯям,
Мудом ишқи ту меҷӯям,
Фақат васли ту мецоҳам.

Гулистон мешавад кӯям,
Шукуфон мешавад рӯям,
Агар ой ба паҳлӯям,
В-агар бошӣ ту ҳамроҳам.

БАР ҶОНАМ ЗАНИ

Роҳи ман аз кӯи ту афтод, бар ҷонам занӣ,
Дидани рӯят насибам бод, бар ҷонам занӣ.

Бо умеди васлат, эй чонон, ба парвоз омадам,
Пас, умедамро мадеҳ барбод, бар чонам занӣ.
Шӯхчашму зиндадил, марғуламӯю кордон—
Чун ту духтар модаре кай зод, бар чонам занӣ?
Кардаи дилро шикор, эй шӯх, бо тири нигоҳ,
Чашми фаттони ту шуд сайёд, бар чонам занӣ.
Хусни ту аз чашмаи меҳнат тароват ёфта,
Эй гули ин боғи навбунёд, бар чонам занӣ.
Пилла рӯенди фаровон баҳри халку мамлакат,
Ту ба касбу кори худ устод, бар чонам занӣ.
Бар тамоми кишвари мо паҳн шуд, мисли насим,
Шӯхратат аз Комсомолобод, бар чонам занӣ.

Комсомолобод, 19 январи соли 1962

НИГОРИ ХАТКАШОН

Биёр аз дӯстон мактуб,
Хабархон хушу марғуб.
Саломӣ нав, паёми нав,
Газета, журнал аз Маскав.
Ба роҳат чашмдорам ман,
Ба васлат интизорам ман,

Нигори хаткашони ман,
Нигори хаткашони ман.

Ба китфат сумка овезон,
Рухат монанди гул хандон.
Хама хешу табори ту,
Чи сон нағз эътибори ту,
Ба наздам як нафас биншин,
Забонат ин қадар ширин,

Нигори хаткашони ман,
Нигори хаткашони ман.

Хусусан хавлии мero
Ба хотир нағз медорӣ,
Ба ман ҳар рӯзу ҳар ҳафта
Ту нав-нав мужда меорӣ,
Худат ҳам хатчае карда
Чӣ мешуд ин, ки биспори?

Нигори хаткашонӣ ман,
Нигори хаткашонӣ ман.

БАЪДИ БОРОН

Баъди борон буду саҳрон кушод,
Мо саёҳат доштем,
Гӯиё дар мазраи дилхон шод
Донаҳо мекоштем.

Буд монанди лабу рухсори ту
Тозаю тар лолазор,
Рехт мисли зулфи қачқакдори ту
Мушку анбар навбаҳор.

Тохтӣ ногаҳ зи рӯи сабзаҳо,
Гардам аз нозиданат!
Ман давидам аз паят ҳамчун сабо,
То бигирам доманат.

Доманатро, эй парӣ, орам ба даст,
Гардад осон мушкилам.
Қатраи борон ба рӯи гул нишаст,
Оташи ту дар дилам.

Абр агар шӯяд заминро осмон,
Гул кунад кӯҳу даман,

Лутфу эҳсони ту афзунтар аз он
Рӯҳ мебахшад ба ман.

Ҳам ҳавои тоза, ҳам дидори ёр
Бар ҳарифон орзӯст.
Зиндагию нашъаи фасли баҳор,
Чони ман, дар ишқи туст!

МУРОД АЗ ЗИНДАГӢ

Ба шӯр оям, бигӯянд аз чавонист,
Хамӯш истам, нишони нотавонист.
Чӣ эҳсосест дар мағзи дили ман,
Намефаҳманд,

ки рози ниҳонист.

Вале баҳри чӣ пинҳон мешавӣ ту?
Магар он ваъдаҳо рӯизабонист?
Дилам безори қаҳру хашму истез,
Шиори ошиқон сулҳу амонист.
Сабо орад абири зулфи сунбул,
Зи боғи орзӯям муждагонист.
На чонон, чони ман ту ҳастию бас,
Шавам қурбони он, ки ёри ҷонист.
Мурод аз зиндагӣ гар ишқу қор аст,
Ягона мақсади ман зиндагонист.

САБР ҚУН

Ба дилдор арзи дилдода табиист:
Азизам, сабр қун, боз андаке ист!

Агар ман бо туям, шабҳост кӯтоҳ,
Вале бе ту шабамро интиҳо нест.

Ба ҳар сурат надорам хобу ором,
Насиби ошиқон бедорхобист.

Нигар он Зӯҳраи равшанчабиरो,
Ки чашмак мезанад ин лаҳза беист,

Агарчи пок монд он покдоман.
Ба танҳой вале чун метавон зист?!

Ба паҳлӯят набошад ёри дамсоз,
Намедонам, мурод аз зиндагӣ чист.

Ту ҳастиву дилам бо орзӯ пур,
Ту ҳастиву дилам аз ғусса холист.

Тулӯи офтоби рӯзи навро
Ба ҳам бинем, чонам, андаке ист.

ТАБИБИ МАН

Суруд

Ҳамшираи шафқат,
Эй духтари ғамхор,
Рафтию шудам ман
Аз ҳаҷри ту бемор.

Аз дарди муҳаббат
Бесабу қарорам,
Ҳамшираи шафқат,
Боз о ба канорам.

Эй табиби ман,
Дилфиреби ман,

Ту хузури ҷон,
Ту хабиби ман!

Боз о, ки ҷамолат
Армони дили ман,
Биншин, ки висолат
Дармони дили ман.

Бо ҳар каси ранҷур
Устои наҷотӣ,
Аммо ба ман ақнуи
Ту оби ҳаёгӣ.

Эй давои ман,
Махлиқон ман.
Меҳри гарми ту
Муддаи ман!

КАШИДА РӯЗ ДОМАНАШ...

Кашида рӯз доманаш, баногаҳе шабона шуд,
Дилам тапиду пои ман ба кӯи ту равона шуд.
Дарат задам баремаднӯ гуфтӣ ту «хуш омадӣ»,
Китоби Саъдии бузург ба вохӯрӣ баҳона шуд.
Надода бой сирри дил, ҳамӯш будӣ он нафас,
Ду рӯи сурхгаштаат зи шӯри дил нишона шуд.
Ишора кардам, аз паям баромадӣ ба пушти дар,
Ба кокулоии анбари ту пайчаҳом шона шуд.
Лабони ту, забони ту, сари дилу миёни ту
Ба боғи ҳусн ҳар яке афори дона-дона шуд.
Дар он диле ки ишқ ҳаст, ба кина роҳ бастааст,
Ба ишқи безаволи ту дили ман ошӯёна шуд,
Матарс, эй рамандаам, аз он шабу аз он висол,
Нагуфтаам ба ҳеҷ кас, фақат ҳамин тарона шуд.

ИШКИ МАНУ ТУ

Эй дилбари ман, ба тӯи колхоз
Рафтию маро хабар накардӣ.
Беҳуда шудам ман интизорат
Аз кӯчаи мо гузар накардӣ.

Ту духтараки баобруй,
Хам пешқадам ба кори колхоз,
З-он аст,
ки ман муҳаббатамро
Бо меҳри фўзун намудам оғоз.

Бастем ниҳонӣ аҳду паймон
Мо соли гузашта вақти хирман.
Аммо ту ҳанӯз байни мардум
Мешармию меғурезӣ аз ман.

То кай нафишонад ишқи ду дил
Дар боғ абири анбаринаш?
Бигзор, намояд ошкоро
Хуршед чамоли нозанинаш!

Бигзор, сабо барин шавад паҳн,
Ишқи дили покро сароем,
Аз бозуи ҳамдигар гирифта,
Ҳамроҳ ба ҳар кучо бароем.

Бе ман ту марав ба туй колхоз,
Гар мешумарӣ маро рафиқат.
Чонам, ту наранҷ аз гапи ман,
Берун нашудам ман аз ҳақиқат.

Ошиқ ҳама дам дар ишқи махбуб
Дил бохта, ташнаи висол аст.

Ҳамроҳи ту зиндагӣ ба ман хуб,
Бе руи туам вале маҳол аст.

Июни соли 1950

ҲАМДАРД ДАРКОР

Ба ман ҳамшаҳр не, ҳамдард даркор,
Висоли моҳи танҳогард даркор.
Ба ин хел ошиқи бесабуру ором
Чунин маъшуқаи хунсард даркор.

Чунон бори ғамаш вазнину раҳ дур,
Ба бурдан чун камина мард даркор.
Ғам оварду нишот оварду уммед,
Маро ҳар чӣ ки ӯ овард, даркор.

Қазое ки ба ман ӯ дод, лозим,
Қафое ки ба ман ӯ кард, даркор.
Ба миҷғони ду чашми интизорам
Кунун аз хоки пояш гард даркор.

Барои зеби паҳлуи гули сурх
Гуле, мисли руҳи ман зард даркор.
Напурсам «аз қуҷо», ғўям, ки чунӣ,
Ба ман ҳамшаҳр не, ҳамдард даркор.

ГУЛИ МАН

Гули ман, аз паси булбул ту чиҳо мегӯӣ?
Қиссаи тоза ва ё он чӣ ба мо мегӯӣ?
Ту ба аҳли ҷаман аз хизмату андешаи мо,
Ман шунидам, ки суҳанҳои хато мегӯӣ.
Дар назар арз намоӣ, ки вафодорам ту,
Мо набошем, надоранд вафо мегӯӣ.

Бош хушёр ту аз фитнаи чуғзони лаин,
 Барад аз боғ ҳар он чӣ ба сабо мегӯй.
 Гул малеҳ асту маҳин асту надорад тағу рӯ,
 Қай ба муштоқи худ аз будагиҳо мегӯй?
 Ҳар чӣ гӯй, ба ту ихлоси дилам афзун аст,
 Дорам уммед, ки охир ту «биё» мегӯй.
 Хуб омӯхта иншои Баҳорӣ, рӯзе
 Дилу чонам ба вафон ту фидо мегӯй.

ИН ҲАМ ХИҚМАТЕ

Орзу дорам, ки бо ту вохурам дар хилвате,
Ошкоро ишқи худ гӯям, намоям сӯҳбате.
Бахра гирам як нафас аз давлати дидори ту,
Нест аз дидори ту бехтар ба ошиқ давлате.
Ончунон лаъли лабони ту базебу дилфиреб,
Чист аз лаъли ту ширинтар ба олам шарbate?
Байни зулфони сиёҳат,

вах чӣ хуш, рӯи сафед,

Моҳи том ин сон надорад дар дили шаб талъате.
Бе висоли ту ба ман даркор не умри дароз,
Бехтаращ, ки ҳамраҳи ту бошаму он фурсате.
То ба ин дам шуд дучорам маҳчабини бешумор,
Ман валекин мисли ту ҳаргиз надидам лӯъбате.
Хикмате гӯяд ба кас: ширинтарин чон асту бас,
Ман туро ширинтар аз чон гуфтам, ин ҳам хикмате.

БЋСТОНЕ, КИ НАДОРД ДЋСТОН...

Бӯстоне, ки надорад дӯстон,
Шавқу илҳоме намебахшад ба дил.
Ғуи гул бе рӯи ёри меҳрубон
Лаззати томе намебахшад ба дил.

Дар лаби оби равони ҷўйбор,
Дар миёни сабзаҳои кап-кабуд
Менишинам ман... хазину беқарор
Аз фироқи ёри бепарвон худ.

Навинхолеро бубинам, ҳар замон
Қомати у ёд меояд маро.
Бишнавам ҷаҳчаҳзанин булбулон,
Сухбати у ёд меояд маро.

Чашмам афтад бар гули сурхи ҷаман,
Лаъли ширинаш ба хотир мерасад.
Бар машом ояд агар бӯи суман,
Зулфи мушкинаш ба хотир мерасад.

Шуълапоши мекунад бар руи ман
Моҳи танҳо ҳам зи авҷи осмон.
У наҳод, ин ки наёяд сӯи ман,
Бе висолаш умри ман гардад хазон?

Чор сӯ дорад аҷоиб манзара,
Рӯди шӯху боғҳои хушнамуд.
Лек ман бе у миёни ин дара
Зик шудам. Маҳзунам аз аҳволи худ.

Бӯстоне, ки надорад дӯстон,
Шавку илҳоме намебахшад ба дил.
Рӯи гул бе рӯи ёри меҳрубон
Лаззати томе намебахшад ба дил.

ИЛҲОМ

Баҳор омад, аз илҳомаш сароям дostonамро,
Замини сабзапӯшамро, нигори меҳрубонамро.

Димоғи ман муаттар шуд зи бӯи сунбулу райхон,
Аҷаб зеби чаман мебинам он сарви равонамро.
Игноро, ошиқат мебошаму ин ошкоро шуд,
Сабо дуздида рафт аз дил кунун рози ниҳонамро.
Гули садбарг садпора шавад, чун сози наззора,
Зи хусни худ мунаввар мекуни боғи замонамро.
Ҳаёти кӯтахи раъно зи рашки рангу бӯят шуд,
Макун захри сабукдилҳо шароби арғувонамро.
Чӣ хушбахтам, ки дар оғуши ин гулзор мегардам,
Ситоиш карда бо дилбар баҳори беҳазонамро.
Шукуфон боду хуррам то абад ин мулки амният,
Зи номаш лаззати шаккар бувад тарзи баёнамро.

ҚИССАИ ДУШВОР

Эй азизам, дилбарам, ҷонони ман,
Бастаи зулфат дили хайрони ман.
Қай ту, охир, мешавӣ меҳмони ман?
Сӯи ту чашмони ман.

Қай ба охир мерасонӣ кори худ?
Мешавӣ дар ихтиёри ёри худ?
Ман ба кӣ хонам кунун ашъори худ,
Қиссаи душвори худ?

Қиссаи ишқи ману ту беҳисоб,
Аз ту бепарвоию аз ман азоб,
Мегузори илтимосам бечавоб.
То ба қай нозу итоб?

Қай вафои аҳду паймон мекуни,
Қай ба ошиқ лутфу эҳсон мекуни?
Бо руҳат шомам дурахшон мекуни,
Дил чароғон мекуни.

БА ВАСФИ ТУ

Ҳамин қадар ба васфат, эй санам, ғазал сурудаам,
Ғами дили фиғорро ба ту баён намудаам.

Ҳамеша аз табассумат чаман-чаман шукуфтаам,
Қитоби ишқи хешро варақ-варақ кушудаам.

Зи оғтони кӯи ман ба рӯзҳо гузар кунӣ,
Ба нақши пойҳои ту шабона чашм судаам.

Агарчи аз ҷафои ту шумори умр кам шудааст,
Ба васли ҷонфизои ту умеди худ фузудаам.

Наход пай намебарӣ, ки ин туй, бале туй!
Ягон нафас, ки фориг аз ҳаёли ту набудаам.

Лабони ҳолдори ту чаро итоб мекунанд?
Мағӯй кори беҳуда муҳаббати бахудаам.

Чу хуш, агар ба бар шавӣ,
зи рози ман хабар шавӣ,
Умеди туст дар дилам — аҷаб бабахт будаам.

КОШКИ

Мерасидам дар ҳаёлат кошки,
Боз медидам ҷамолат кошки.
Боз мекардӣ ишорат сӯи мо
Бо ду абрӯи ҳилолат кошки.
Даст бар зулфони мушкинат занам,
З-ин намеомад малолат кошки.
Мегирифтам баҳри тасвири ҳаёт
Нусхае аз ҳатту ҳолат кошки.

Чон ба лаб омад, кунун оби бако
Бахшӣ аз чоми висолат кошки.
Чун ҳазор аз нав ба чаҳ-чаҳ сар кунад
Ошиқи аз ғусса лолат кошки.
Бо навозиш як табассум менамуд
Чониби мо ҳам адолат кошки.

НОМАИ ОШИҚ

Ин номаи ошиқона, эй дӯст,
Бо номи ту шуд равона, эй дӯст.

Дерест, ки тири чашми шӯхат
Дорад ба дилам нишона, эй дӯст.

Фармудай, дур-дур бинем...
Ин гап магар ошиқона, эй дӯст?

Аз ҳаҷри рухат дар изтиробам,
Беҳуда макун баҳона, эй дӯст.

Ҳаргиз нашикаст орзӯям
Аз сӯхбати ғоибона, эй дӯст.

Хоҳам, ки ба рӯи ман бихандӣ,
Меҳрам бизанад забона, эй дӯст.

Хоҳам, ки ҳамеша бошӣ дар бар,
Хонем ба ҳам тарона, эй дӯст.

ДИЛИ БЕҚАРОР

Сарви чамани замонай ту,
Насли ватани ягонай ту.
Бо даъвати дилбаронаи ту,

Ман омадаам ба хонаи ту,
Эй шӯх, кучо равонай ту?

Дил садқаи қадди нозанинат,
Чашмони хумори тезбинат,
Зулфони сиёҳи анбаринат.

Ман омадаам ба хонаи ту,
Эй шӯх, кучо равонай ту?

Ҳар дафъа, ки фатҳи тоза созам,
Аз фабрика ҷониби ту тозам,
То нақл кунам тамоми розам,

Ман омадаам ба хонаи ту,
Эй шӯх, кучо равонай ту?

Умри гузаро, ки дар вафояст,
Ҳар лаҳзаи он гароибаҳояст,
Даврони ҷавонӣ пурсафояст.

Ман омадаам ба хонаи ту,
Эй шӯх, кучо равонай ту?

Ҳарчанд, ки қору бор дорам,
Дар меҳнати худ барор дорам,
Бе ту дили беқарор дорам.

Ман омадаам ба хонаи ту,
Эй шӯх, кучо равонай ту?

Ин қадр назар накарда бар дар,
Як лаҳза агар нишинӣ дар бар,
Дил шиква насозад аз ту дигар.

Ман омадаам ба хонаи ту,
Эй шӯх, кучо равонай ту?

ИЛТИМОС АЗ БОҒБОН

Боғбон, гулдаста меҳоҳад дилам,
Аз гули навраста меҳоҳад дилам.
Рангу бўяш мешавад пайванди ҷон,
Шодни пайваста меҳоҳад дилам.
Хаставу бетобам аз ҳичрони ў,
Зулфи райҳонхаста меҳоҳад дилам.
Аз даме ки хусни он барҷаста шуд,
Сӯхбати барҷаста меҳоҳад дилам.
Аз лабаш то орзӯям бишканад,
Пистаи нашкаста меҳоҳад дилам.
Нест, гуфт,
аз ишқи мо роҳи халос,
Гулшани сарбаста меҳоҳад дилам.
Дар баҳори умр аз боғи баҳор,
Боғбон,
гулдаста меҳоҳад дилам.

ҚАДИ ШАМШОДИ ТУ

Гарчи ту ёд зи боғам накуӣ,
Бӯи гулро ба димоғам накуӣ,
Набиёву суроғам накуӣ,

Наравад ёди ту ҳеҷ аз ёдам,
Қади шамшоди ту ҳеҷ аз ёдам.

Бехтарин ёвару ёрам будӣ,
Марҳами ҷони фиғорам будӣ,
Бахти бедори канорам будӣ,

Наравад ёди ту ҳеҷ аз ёдам,
Чехраи шоди ту ҳеҷ аз ёдам.

Лашкари ғам биситезад сӯям,
Сурати неки туро меҷӯям,
Бӯят аз чехраи гул мебӯям.

Наравад ёди ту ҳеҷ аз ёдам,
Ҳусни ободи ту ҳеҷ аз ёдам.

Пешпо хӯрдаму чун афтодам,
Ту намудӣ сари вақт имдодам,
З-ин сабаб ҳам ба ту ман дил додам.

Наравад ёди ту ҳеҷ аз ёдам,
Лутфу имдоди ту ҳеҷ аз ёдам.

Бе ту ҳам мекашам имрӯз нафас,
Лек дорам ба висоли ту хавас,
Аз раҳи ишқ намегардам пас.

Наравад ёди ту ҳеҷ аз ёдам,
Қади шамшоди ту ҳеҷ аз ёдам.

СУРУР ДОРАМ

Эй ёри азизу номдорам,
Ишқи ту бувад барори корам.
Меҳрам ба ҳаёт зӯртар шуд,
Зеро ту ҳамеша дар канорам.
Ту ҳастиву ман суруд хонам,
Ту ҳастиву ман сурур дорам.
Мафтуни баҳору сабзаву гул,
Мамнуни ҳавои беғуборам.
Бовар бинамо, ки ҷовидонӣ,
Дар роҳи муҳаббат устуворам.

Дар роҳи муҳаббату ҳақиқат
Чонам гарав аст, месупорам.
Монанди ту бо тамоми ҳастӣ
Дар хизмати мардуми диёрам.
Ин аст иродаи дили ман,
Асрори ниҳону ошкорам.
Аз дӯстии ту сарбаландам,
В-аз қисмати худ дар ифтихорам.

АГАР ФАРОМУШ НАМЕКАРДӢ

Гар намекардӣ фаромӯш аҳди худ,
Ҳочати арзу шикоят ҳам набуд.
Доманат, ки аз кафам барчидаӣ,
Мекунам аз нав ба ту арзи вучуд.

Ман намедонам, рақиби фитнагар
Аз чӣ медӯзад ба ман чашми ҳасуд.
Ғайри сидқу сабр чӣ дидӣ зи ман?
Гирумонат аз чӣ дигаргуна шуд?

Барфурузон оташи меҳрат ба дил,
То напечад оҳи ман монанди дуд.
Ранҷ аз шомии фироқат бешумор,
Эътиқод аммо ба васлат беҳудуд.

Нест чун ман ошиқе дар кӯи ту
Ростқавлу меҳрубону озмуд.
Орзу дорам, ки минбаъд, эй санам,
Вохӯрӣ бо қадрдонат зуд-зуд.

МАҲ БАРОЯД

Маҳ барояд агар аз рӯй ба рӯям, чӣ шавад?
Фиканад як назари гарм ба сӯям, чӣ шавад?

То ба кай оташи ишқаш ба дилам пинхон аст!
Ошкоро ба худаш рафта бигӯям, чӣ шавад?
Тарсам аз он, ки рақиб аз паи бӯхтонбофист,
Баъди ин орзую кори накуям чӣ шавад?
Гар нихам по ба лаби вартаи навмедию яъс,
Дорам аз зулфи качи голиямӯям, чӣ шавад?
Ҳеч ҷо ҳеч ғапе нест ханӯзу ғавғост,
Бо чунин арбадаҷӯён шаби тӯям чӣ шавад?
Истиҳола ба дилам зад, ба дилам сабр намонд,
Раваму посухи он моҳ биҷӯям, чӣ шавад?
Ман надонам, ки Баҳорӣ ба раҳи ишқу вафо
Оқибат ин ҳаракат, ин тақуям чӣ шавад?

САВДОН ТУ

Боз чу савдон ту бар сар фитод,
Дар дили ман ҷой шуд ин эътиқод.
Ошиқи маъшуқаписанди бабахт
Он, ки ба навмедию ғам тан надод.
Он, ки ба боғи шарафу орзу
Хайма заду пайраҳаи нав кушод.
Он, ки расида бари даръён ризк
Қард ҳазар аз пули муфт умрбод.
Ғурбати оне, ки ба халқаш кам аст,
Хизмати оне, ки ба мулкаш зиёд.
Ҳамдами ҷонон шуда то поси шаб,
Рафт ба қор он, ки зи нав бомдод.
Он, ки ниҳоят чу Баҳорӣ ба худ
Дарк намуд оқибати адлу дод.

ГИЛА АЗ ДҶУСТОН

Дӯстони меҳрубону қадрдон,
Хотири ин ҷони беминнат кунед.

Дар Душанбе рангу коғаз будагист,
Ман хавотир ҳастам, охир, хат кунед!
Дар қафои баҳри Шуру кӯхи Қоф
Буданамро лоақал ҳурмат кунед.
Он чӣ некӣ кардаам, ёд оваред,
Ҳар хато, ки сар зад аз ман, рад кунед.
Қарсак аз ду даст ҳосил мешавад,
Ман нависам бас магар? Навбат кунед.
Шавқи дидори шумо тобам рабуд,
Илтимос, андак аз он сӯхбат кунед.
Боғи умр оҳиста мегардад хазон,
Хуб не, гар з-ин ҷиҳат ғафлат кунед...

ш. Гагра

ТУЁНА

Бо оҳанги халқии «ё-ёр»

ҲАНГОМИ ГУСЕЛИ АРҶС

«Як донаи мо ду дона шуд,
Ошиқи мо бегона шуд».

Сурма кашед ба мижгонаш,
Шона занед ба зулфонаш.

Духтар берун аз хона шуд,
Чон садқаи чонона шуд.

Рухсат диҳед, падарчонаш,
Розӣ шавед, модарчонаш.

Духтаратон келин шавад,
Зиндагияш ширин шавад.

Бахти ин нозанин тофта,
Номзадашро худааш ёфта.

Қор аз рӯи ихлос шудааст,
Дар фабрика шинос шудааст.

Имшаб шаби тӯю сурур,
Мо меравем ба роҳи дур.

Эй дилбари мумтози мо,
Оғаҳ шавед аз рози мо.

Пурчин хами мӯи шумо,
Хандон гули рӯи шумо.

Хезед акнун мо интизор,
Кӯча равшан, «Волга» тайёр.

Аз саратон пул мечошем,
Ба роҳатон гул мепошем.

Ошиқатон беқарор аст,
Дар раҳатон интизор аст.

Хурду калон дорем умед,
Роҳи сафед, баҳти сафед!

ДАР РОҲИ ХОНАИ ДОМОД

Шӯҳи кунон

Шаб омаду маҳ баромад,
Мошина ба раҳ даромад.

Мошинаро оҳиста рон,
Модарарӯс дарди миён.

Роҳи келин роҳи асфальт,
Падарарӯс одами салт.

Шоду ғазалхон меравем,
Бо молу бо чон меравем.

Чашми арӯс гирёён будаст,
Аммо дилаш хандон будаст.

Бо бахташ мағрур нашавад,
Аз хешонаш дур нашавад.

Хизматхон базед кунад,
Хонаю чош насиб кунад.

Домод уро маъкул донад,
Қадри гулро булбул донад.

ТАРАФИ ДОМОД ВА ТАРАФИ КЕЛИН

Ба ҳскунон:

— Тобон баромад мохи пур,
Омад арус аз рохи дур.

— Имшаб шаби махтоб будаст,
Тарафи домод дар хоб будаст.

— Домод дараш боз мекунад,
Тарафи келин ноз мекунад.

— Мо омадем шоду хурсанд,
Тарафи домод хавобаланд:

— Ҳар кас дилашро соф кунад,
Тарафи келин инсоф кунад.

— Тарафи домод маъзур дорад,
Талаби худро манзур дорад.

— Писар омад аз аскарӣ,
Акиун даркор як гулпарӣ.

— Парии мо дилбар духтар,
Ҷонон духтар, чевар духтар.

— Домод чавони дилбаста,
Аз ЗАГС омад бо гулдаста.

— Келин дорад ду рӯи сурх,
Мо омадем ба тӯи сурх.

— Эй гул чида, хуш омадед,
Нури дида, хуш омадед!

ҲАМА БАРОБАР МЕСАРОЯНД:

Гулҳои мо гулдаста шуд,
Ду дил ба ҳам пайваста шуд.

Модар набинад доғатон,
Гулҳо чинад аз боғатон.

Уммедатон иҷро шавад,
Толеатон боло шавад.

Модарҳоро хурмат кунед,
Бар мулки худ хизмат кунед.

АЛЛАИ МОДАР

Зебои она, раънои она,
Дар олами ман моҳи ягона,
Акнун ту хомӯш, чашмони худ пӯш,
Ман алла гуфта, хонам тарона.
Аз хусни рӯят в-аз рашки мӯят
Оина ҳайрон, садпора шона.
Аз хоби ширин хезӣ агар бин,
Дар рӯи болин ангуштпона.

Чашмаш зи ёкут, бандаш зарандуд,
Бахт оварад он чун дар фасона.
Гар по гузори, дандон барорӣ,
Аз нав шавад тӯй бо ин баҳона.
Чонам, калон шав, ширинбаён шав,
Бо дӯстон шав мактаб равона.
Аз панҷу аз чор ту муждаҳо ор,
Бӯсам зи рӯят чун шодиёна.

* * *

Зебон она, раънои она,
Дар олами ман моҳи ягона.
Хоҳам, ки келин гардию лекин
Ҳамроҳи домод оӣ ба хона.
Дил мекушӣ, ҷон мерабӣ,
Ҳар гаҳ дароӣ аз остона.
Дар роҳи матлуб бо хизмати хуб
Меҳрат ба дилҳо бошад нишона.
Боғи баҳорат, шаҳру диёрат
Гардад зи корат фаҳри замона.

РУБОИЁТ

1

Гуфтӣ: «Бинавис ҳар он чи дар дил дорӣ,
Аз чӣ ту шикоятӣ чӣ мушкил дорӣ?»
Чуз ҳаҷри руҳат шикояте нест ба дил,
Мушкил бувад он, ки аҳди ботил дорӣ.

2

Он рӯз,
ки бо руҳат ту мотам кардӣ,
Лаззатбару сархуш аз ҳаётам кардӣ.
Чуз ақлу дилу ҷон ба бисотам, ки набуд,
Ту рафтиву ғорати бисотам кардӣ.

3

Уммеда висол агар тақозо бикунад,
Боз ин дили бечора шикебо бикунад.
Авсофи ту авроқи маро рангин сохт,
Шояд ки ҳамин майли ту эҳё бикунад.

4

Ман ишқи туро ба хеш ҳомӣ донам,
Аз ҳар чизи ин ҷаҳон гиромӣ донам.
Ҳарчанд ки ғарқ пухтагӣ мевай ту,
Истежаю қаҳри ту зи ҳомӣ донам.

Домони сухан васею танг аст лабат,
 3-ин аст, ки изҳор накардӣ талабат.
 Эҳсоси дили туро худам сабт кунам,
 Осуда бубину хону н-ояд ғазабат.

Мезавқаду ноз мекунад дилдорам,
 Аз он ки бияфтод ба дасташ корам.
 Аҳволи маро рақиб тамошо дорад,
 Ман ҳусни нигори худ тамошо дорам.

Ин ҷо гулу булбул асту ман хурсандам,
 Як умр ба ҳусни боғ дил мебандам.
 Ҳар кас,
 ки қимоб бошад аз булбулу гул,
 Донед, ки ман ба ҳоли ӯ меҳандам.

Қурбони шаби хамӯшу маҳтоб шавам,
 Сомеъ ба ҳар маҷлиси аҳбоб шавам.
 То субҳ мусоҳиб шуда бо аҳли назар,
 Ҳамроҳи ситораи само об шавам.

Маҳбубаи ман, пур шуда ҳаждаҳ солаш,
 Якбора дигар сохт ҳама омолаш.
 Фардо агар ӯ ба комбинат кор кунад,
 Ман ҳам биравам ҷу соя аз дунболаш.

10

Бодом шукуфт, гули бодом шукуфт,
Мурғи сахар «эй дӯст, баҳор омад!» гуфт.
Ҳар ғунча ба булбул дили худ ифшо кард,
Танҳо зи ман он сарви равон роз нухуфт.

11

Аз рози нагуфтааш хабар дорам ман,
Аз нори нухуфтааш шарар дорам ман.
Парвона ба сӯхтан бувад омода,
Бинҳода ба каф ҷону цигар дорам ман.

12

Як поси шабона занги соат зада шуд,
 Ҷононаи маҳчабин ба зери сада шуд.
 Аввал зи висол ҳарфи ширин гуфтем,
 Аз мӯҳлати тӯй гап шуду арбада шуд.

13

Рӯзе, ки ба сӯям ниғаҳи сард кунад.
Аз дуди тамоку сари ман дард кунад.
Аз тарки тамоку руҳи кас сурх шавад,
Тарки шаби васли ёр рӯ зард кунад.

14

Хар шахр ба хеш кӯчабоғе дорад,
Хар хонаи он ба шаб чароғе дорад.
Маъшуқа зи бахту
 толеаш ғарқи ғурур,
Ошиқ ҳаяҷону дили доғе дорад.

Харчанд ки мекашам аз ӯ ранчу чафо,
Навмед наям зи васли он моҳлиқо.
Рӯзе, ки шавад шамъи умедам хомӯш,
Донед, ки рафтаам тамом аз дунё.

Дунё ба ҳама сифат шабоҳат дорад,
Дарду ғаму шодию фароғат дорад.
Хушбахт ҳамоно кас,
ки дар ин даҳри дудар,
Бар нозу итоби ёр тоқат дорад.

Сармехвари баҳру бар агар хуршед аст,
Сарчашмаи зиндагии халқ уммед аст.
Заҳмат кашаму расам ба васли ҷонон,
Пайдост, ки баъди рӯзадорӣ ид аст.

Абруи камон дорию мижғони чу тир,
Ҷон металабӣ? Лутф бикун, омада гир.
Равшан бишавад кулбаи эҳзон боре
Шояд, ки ба ин баҳона, эй моҳи мунир.

Мақсад зи ҳаёт агар накӯкорию бас,
Бо ҳар каси хорғашта ғамхорию бас,
Ман зинда ба уммеда висолат ҳастам,
Пас, хислати номбурда ту дорию бас.

Хар чо равӣ, чун соя ба пахлӯят ман,
Маҳтал ба имои хами абруят ман.
Дар олами беаввалу охир гӯё
Ту Зӯҳраи ҳусну Мохи маснӯят ман.

21

Дур аз рухи ту як шаби махтобам нест,
Дар дидаи интизор ҳам хобам нест.
Дил дар қафаси сина чу мургест асир,
Таб дораму дар пайкари худ тобам нест.

22

Хунсард шудам ба ҳар чӣ меояд пеш,
Кас ҳеч надид тоқате аз ин беш.
Ихлосу халос гуфта ман, меҳри туро
Мепарварам имрӯз даруни дили хеш.

23

Моро ба фироку гам маяндоз акнун,
Дил ранча шудааст,
 чорае соз акнун.
Дар арсаи меҳр гӯй чавгон небоз.
Зуру хунарат нишон деху тоз акнун.

24

Дар сафҳои рӯзнома ҷомат дидам,
Бо сурати чун моҳи тамомат дидам.
Ту дона ба мазраи вафо мекиштӣ,
Дубора дили хеш ба домат дидам.

Ман бо ту ҳамеша шоду масрур шавам,
Аз меҳри тавонбахши ту пурзӯр шавам,
Маҳбубу мукаррамӣ чу нури дида,
Эй дӯст, ба қадрат нарасам, кӯр шавам.

Аз сайру саёҳате ба дигар манзил
Кай бе ту шавад муроди ошиқ ҳосил?
Он боғ, ки мисли ту надорад гули сурх
Ҳаргиз надиҳад завқу сафое бар дил.

Боз о, санамо, сабохи хуррам омад,
Аз кӯи мурод боди форам омад.
Одам бидихад нишон бибояд коре,
Як бор, ки дар қатори одам омад.

Ин субхдам овози трактор омад,
 Гуфтам, ки нигорам ба сари кор омад.
 Чун булбули маст часта,
 сахро рафтам,
 Алҳақ, ба дучорам гулу гулзор омад.

Эй абр, магир пеши роҳам имшаб,
Бехуда мапӯш рӯи моҳам имшаб.
Дур асту вале ҳалқаи ман дар гӯшаи,
Нураш бифазояд зи нигоҳам имшаб.

Рӯзонаю субҳу шом дар сахроӣ,
 Чуз кор,
 ба дигар ҳама бепарвой,
 Хам гаштию рост шуд ниҳоли пахта,
 Дар меҳнату зӯру сабр беҳамтоӣ.

Якбора ду-сета пешдоман баста,
 Тиллоӣ сафед мечинӣ дудафта.
 Боре шаби маҳтоб ҳам он ҷо мондӣ,
 Шоданд, ки: ин «воқеаи барҷаста!»

Кардаст чунон ки рӯзнома тасдиқ,
 Доим ту равӣ ба кор субҳи содиқ.
 Меоя ба хонаат барои хуфтан,
 Э вой ба ҳоли он ки бар ту ошиқ!

Хоҳам ба канорат раваму кор кунам,
 Ҷамъ оварам аз пахтаю хирвор кунам.
 Сонӣ бинишаста дар лаби ҷӯи калон,
 Аз вақти камат шикваи бисёр кунам.

Охир, ҷӣ ниҳон, ман ошиқи зори туам,
 Доим ба ғамат ҳастаму ғамхори туам.
 Чуз ман дили кӣ ба ту чунин месӯзад?
 Тайёри кашидани ҳама бори туам.

40

Ман номи туро чун ба забон мегирам,
Як қувваи нав дар дилу ҷон мегирам.
Дере шуда пайрав ба забардастии ту
Аз хоки снях ганҷи равон мегирам.

41

Колхозии Шумо ачаб тамошо будаст,
Дар домани кӯху лаби дарёе будаст.
Хобида ба ҳар сӯй заминҳои васеъ,
Аз ҳосили он зиндагӣ зебо будаст.

42

Меҳнат ҳама дам баҳри чунин гулшан нағз,
Аз пахта намудан ҳама су хирман нағз.
Баъд аз ғунучин кардану иброи план,
Бар Москва мактуб фиришодан нағз.

43

Он кас, ки ба меҳнат ба суботу чолок,
Дар мамлакати мо бишавад шӯхратнок.
Дар кори далерона, ки ибрат шудай,
Хонем ба васфи ту ғазал бо дили пок.

Қисми чорум

ҲАЧВИЯ ВА МАСАЛҲО

БА УМЕДИ ОШИ ҲАМСОЯ

Сурудҳои ҳаҷвӣ

Қолхози мо агарчи «Победа» аст, ёр-ёр,
Шӯхраташ ин дам дар таги хасбедааст, ёр-ёр.

Муйлаб монӣ, муйлабат чун шоф бошад, ёр-ёр,
Ваъда диҳӣ, лоиқ ба он инсоф бошад, ёр-ёр.

Ба як гектар турби тирамоҳӣ киштам, ёр-ёр,
Ба умеди оши ҳамсояҳо шиштам, ёр-ёр.

Ёрӣ диҳед, эй шаҳриҳо, корам чаток, ёр-ёр,
То кай равам ба марра бо қўлтуқтаёк, ёр-ёр.

Азбаски ман аз аввал мағрур шудам, ёр-ёр,
Ба иқрори гуноҳи худ маҷбур шудам, ёр-ёр.

* * *

Гуфтам: ҳама ранҷид зи ту. Гуфт: Шумо чӣ?
Гуфтам, ки: чаро мондӣ ақиб? Гуфт, ки: бо чӣ?

Гуфтам: супурӣ пахтаи кам. Гуфт: гапат рост,
Гуфтам: сабабаш чист, бигӯ? Гуфт: ҳаво чӣ?

Гуфтам: ба фарогат манишин. Гуфт: бирақсам?
Гуфтам: ту чаро беғаму суст? Гуфт: чаро чӣ?

Гуфтам, ки: пур аз пахта замин. Гуфт, ки қашқа,
Гуфтам: бичин имрӯз варо. Гуфт: паго чӣ?

Гуфтам: шавад иҷрои план... Гуфт: шавад тӯй,
Гуфтам: ба ҳама тӯҳфа диҳанд.— Гуфт: ба мо чӣ?!

ТАРОНАИ БУЛҲАВАС

Бо оҳанги «Хезугурез»

Ҳар ҷо ки равӣ, ман клиентат бошам,
Бинҳода ба руи каф патентат бошам.

Дар Госстрах агар ту бошӣ сардор,
Анкетая пур карда, агентат бошам.

Дар мактаби оли шавӣ завкафедра,
Бо нуждаҳу ним бал студентат бошам.

Чаррох шуда, гурда буридан хоҳӣ,
Наркоз чашида, пациентат бошам.

Гар «Волга»-и ту ба зери борон монад,
То мондани борон брезентат бошам.

Хайкал бигузоранд ба ту ҳамчу герой,
Таҳкурсии пой монументат бошам.

Ҳар амр, ки медиҳӣ, ризоам, лекин
Эй ёр, қимоб аз алиментат бошам.

МО ХАФАЕМ АЗ КУЛОЛ

Мо вохӯрдем, эй мардум,
Ба ҳамсои нобоб.
Бачаҳояш хеле шум,
Безорию беодоб.

Аз бонгу фаръёдашон
Гӯш меояд ба қомат,
Мешавад аз додашон
Рӯи ҳавлӣ қиёмат.

Қабру чафо мекунанд
Ба хурдакак писарҳо,
Донм халал медиҳанд
Ба бозии духтарҳо.

Нағмаҳо мебарорад
Ҳар яки он ҳархела.

Алфозашон — ҳақорат,
Қорашон тела-тела.

Дару девор бувад пур
Аз доғи бўру ангишт,
Аз суратҳои манфур
В-аз иборатҳои зишт.

Хамин, ки он бачаҳо
Баромаданд аз хона,
Ҳавлии тозаи мо
Мешавад оғилхона.

Дар як нафас ба ҳар сӯ
Ифлосихо чошу пош.
Ҳайфи ҳавлии хушрӯ,
Ҳайфи меҳнати фаррои!

Баъзан бачаҳои шум
Роҳатонро мепоянд,
Аз ошӯнаи ҳафтум
Лашу луш мепартоянд.

Болои сар чун борон
Мерезад ҳар чӣ хоҳӣ:
Қоғазу пӯчоқу нон,
Партови мурғу моҳӣ...

Рӯзонаҳо аз ин зист
Ҳама меояд ба танг,
Шабҳо ҳам оромӣ нест
Аз полқубӣ, усталчанг.

Наход падару модар
Наомӯзанд интизом!

Охир, калон кулолгар,
Кӯдак бувад лои хом!

Мо хафаем аз кулол,
На аз мундиҷаи қач.
Фарзандони хушиқбол
Намешаванд ин хел фаҷ!

СОАТ ҚАРИБ ЯК БУД...

Солинавӣ

Соат қариб як буд,
Қайфи ҳама расо буд.
Раис, пиёла дар даст,
Хушнуду хушнаво буд:
— Имсол ҳам, рафиқон,
Колхозии мо зафар кард.
Хирвори кӯхворе
Чамъ аз дуру гуҳар кард.
Дар соҳаи асосӣ —
Дар кори пахтакорӣ
Пеш аз ҳама намудем
Иҷрои ӯҳдадорӣ.
Аз ду ҳазор гектар
Панҷоҳ центнерӣ —
Ин ҳазл не, рафиқон,
Ин мардию далерӣ!
Имсол ҳам супориш
Дар сари вақт шуд ҳал,—
Колхозии мо, хулоса,
Бигрифт қои аввал...
— Исто, раис, чӣ гап ин? —
Гӯён бихест соқӣ.—

Ин сол сар шуд акнун,
Пас, ту макун чатоқӣ.
Соли гузашта буд он
Ҳангомаю зафарҳо,
Дар киштукори пахта
Чаққонию ҳунарҳо.
Лекин, азизам, имсол
Моро ҳанӯз аён нест;
Қӣ ҷои аввалину
Байрақ насибаи кист?
Хандид аҳли маҷлис,
Бинмуд раис табассум.
— Фарке надорад ин,— гуфт,
Худро накарда ӯ гум.—
Бар ҳеч кас надодем
То ҳол ҷои аввал.
Имсол ҳам намоем
Ишғол ҷои аввал.
Парво накарда аз ин
Пур кун пиёла, соқӣ.
Аз баҳри нусрати нав
Нушам шароби боқӣ.

ДУОИ МУСТАҶОБ

Солхое, ки навҷавон будам,
Модари муштипар дуо мекард,
Қ-эӣ писарҷон, сарат шавад аз санг,
Умри хуш бин, вале набин ғаму дард.

Ин дуо мустаҷоб шуд. Бинед,
Ман чи сон пуршикебу сарсахтам.
Ба сарам чормағз мешикананд,
Накунам лек шиква аз бахтам!

«ЭКРАН»

Назди тиреза буд партаи ман,
Тирезаи синф монанди экран.

Аз он намояд ҳар гуна манзар,
Омаду рафти ҳар як раҳгузар.

Ҳам замини паҳни пахтакорӣ,
Ҳам сабзаву гулҳои баҳорӣ.

Ҳам се чинори хуби сарафроз,
Ҳам ҷӯйбори пуроби колхоз.

Ана, трактор бар ғурриш омад,
Аз теппа сӯи пастӣ фаромад.

Сар карда шудгор, гардонд рӯлро,
Дуди сиёҳаш гардид боло...

— Ваҳҳоб,
 кани ғӯй аз боби соиш,
Таҷрибаро ки додам намоиш!—

Гӯён ба ногаҳ пурсид муаллим,
Албатта, будам ман сархаму чим.

Охир, ҷӣ гӯям нофаҳмида ман?
Буд банд доим ҳушам ба «экран».

Аз нотагонем гардида ношод,
Он гаҳ муаллим танбеҳи саҳт дод.

Ин гуна коҳиш бисъёр мешуд,
Аз ман вале боз такрор мешуд.

Бедикқатии ман буд зиёда,
Афташ, рафиқон, ман сустирода.

Чунки худам ҳам аз ин беҳабар
Боз ба тиреза мекардам назар...

Бо коғазе ман аз паст он гоҳ
Пӯшида мондам тирезахоро.

Акнун ки «экран» пӯшидагӣ аст,
Худро гирифтам ман саҳт бар даст.

Диққат намуда бар дарс бисъёр,
Хатто гирифтам аз физика «чор».

«РАССОМ»

Сурати шоҳи арча,
Уштурбаччаю харча,

Матроси папироскаш,
Ракетан беоташ,

Писарчаи калонгӯш,
Гӯшаш мисоли калӯш,

Сурати мору чайра,
Монанди ин ва ғайра,

Дучорам шуд дар девор
Дар девори коридор.

Коридори як хона,
Хонаи сеошъёна.

Қасе онро менавишт,
Бо бўру лою ангишт.

Рассоми нодон, гуфтам,
Ин коратро мон, гуфтам.

Рассом бошӣ, рассом бош,
Дар сафҳаи альбом бош.

Дару девор альбом не,
Выставкаи рассом не.

ЧАВОБИ ПУХТА

Хатат омад, ташаккур,
Раҳмат ба эҳтиромат.
Вале хатон он пур
Дар имлою аломат.

Номҳо бо ҳарфи майда,
Қалимаҳо номафҳум.
«Қоида» шуда «қайда»,
Надорад боз «қ»-яш дум.

Қумла тамом нагашта,
Аз нуқта хол мемонӣ.
Он ҷое ки лозим нест,
Баъзан савол мемонӣ.

Ҷои нохунак тире,
Баъди изофа вергул.
Навиштай,
аҷаб не,
Ба худат бошад маъқул.

Дар ҷумлаи охири
Ҳам «бо» ҳасту ҳам «қатӣ»,
Эй ҷӯра, нанвиш чунин
Дар мактуби навбатӣ.

Ҷумлаҳоро таҳлил кун,
Ба аъзоҳояш хат каш.
Забон омӯхтан хоҳӣ,
Такрор куну заҳмат каш!

БА АДИБТАРОШ

Шарт не, ки ҳар чии бинвиштаат гардад китоб,
Баъзеашро мон ба ҷевони худ аз баҳри савоб.

Хоҳӣ, ки дарҳол дар маҷмӯаҳо дохил кунанд,
Гар ба мактуби рафиқат ҳам нависӣ ту ҷавоб.

Таъби ту дар асл мебошад ҷароғи хирасӯз,
Менамояд гарчи дар ҷаши худат чун офтоб.

Сакта хӯрда, медиҳад хонандаи мискин савол,
Дӯғ карда, менависӣ боз нақли пурхитоб.

Рафт баҳри хондани он вақти мардум ройгон,
Дар раҳи фаҳмиданаш шуд майнаи бисёр об.

Назми ту ҳазъёни бемори табаш хеле баланд,
Бенизому санъаташ вайрону мазмунаш хароб.

Мекашад ҳамёёзаҳо одам нахонда абзаце,
Оре, оре, насрҳоят беҳтарин доруи хоб.

Метарошӣ хешро имрӯз адиби бемисол,
Беҳабар аз он, ки ҳечу бебақоӣ чун ҳубоб.

Баҳри халқ осори ту як пул надорад қимате,
Аз пай мансаб шудан гиру мадеҳ моро азоб.

Ман барои машқ ашъори фузун бинвиштаам,
Ин ҳам аз он шеърҳое, ки набуд аз баҳри чоп.

АЗ РҶИ ОДАТ

Шляпа дар сару дар даст портфель,
Мунаққид як сафар омад ба артель.

Паси ҳам ҷеҳҳоро ӯ гузар кард,
Ба аъмоли ҳунармандон назар кард.

Бидид он ҷо зи моли хом хирман,
Мотору дастгаҳҳо ғулғулафган.

Гузашта як ба як аз дасти бисёр,
Ғарам мегашт маҳсулоти тайёр.

Мунаққид баъди дидан аввало гуфт:
«Дилам аз саъятон ҷун боғ бишкуфт:

Ташаббусхоятон лонқ ба таҳсин,
Баҳо додан ба ҳар як кор мумкин».

Зи рӯи одат ӯ сулфиду сонӣ
Намуд эродгирӣ, айбмонӣ:

«Вале бояд бигӯям, эй рафиқон,
Дар ин ҷо мол ҳолӣ не зи нуқсон.

Сарупоҳо чаро ҳаҷман калонанд?
Чаро аксар фасони ин замонанд?

Чаро ин кӯтаҳу он нӯлборик?
Чапон аз ҷӣ сияҳ чун шоми торик?

Ба ман ин рангу ин размер манфур!
Зи истехсол албатта шавад дур!

Ба ман даркор пальтои чилу чор,
Ба ман туфлии сию ҳафт даркор.

Дигар размер кафшу чомаву шим
Ба ин артель умуман нест лозим!»

Худаш, ки одами қадпаст будаст,
Ҳам ишликпои кӯтахдаст будаст,

Ба ҳар минбар барояд он мунаққид,
Кунун мекардааст ин гуна таъкид.

НИҲОЛИ МАҒРУР

Ниҳоли навгуле бо шоҳаҳояш
Зи боди субҳгоҳон буд рақсон.
Баёни хусн аз сар то ба пояш,
Тамоми аҳли беша ошиқи он.

Вай аз бахту ҷавонӣ масту масрур
Табассум менамуду ноз мекард.
Ба ҳамсоя — дарахти пиру ранҷур
Ғурури хешро оғоз мекард.

Ки эй ҳамсояи фартут, бингар,
Чи сон зебояму хубу ҷилодор.
Зи сар то пойи ман аз гул муаттар,
Ба хуснам аҳли беша ошиқи зор.

Ту аммо солхӯрда, умридида,
Дигар з-обу ҳаво лаззат нагирӣ.
Харобу хушкию қоматхамида,
Яқин имрӯз ё фардо бимириӣ.

Шикаста бори ғам болу паратро,
Дигар ту аз гулу аз мева маҳрум.
Занад дандони арра пайкаратро,
Ба кор ой кунун танҳо чу ҳезум.

Сарат хам, решаҳоят тӯъмаи кирм,
Шамол ояд, ба ҳалқ ояд туро чон.
Вале ман дилкашу хушрӯю бечирм,
Шамол ояд, шавам рақсону хандон.

Заминро навдаҳоям бўса карда,
Насибам ишрату ошиқнавозӣ.
Туро айём мисли хӯса карда,
Ба марги худ худат мебошӣ розӣ.

Чунин гуфту ниҳол аз нав бирақсид,
Ғариқи нағмаҳои булбулон шуд...
Ба ногаҳ раъд ғуррид, абр печид,
Шамоли сахту пуршиддат вазон шуд.

Ниҳол аз зарби он бишкасту афтод,
Надид осеб нахли пир аз бод...
Марав аз худ, писарчон, хон масалро,
Маранчон одами пиру касалро.

БАДЕҲАИ ЗАРҒИЛДОҚ

Духтари сӯфӣ, биё,
Духтари сӯфӣ, биё.

Ман ба ту хизмат кунам,
Иззату ҳурмат кунам.

Лонаам ороми ҷон,
Пур бувад аз обу дон.

Чодари гул дар сарам,
Аз пари қу бистарам.

Зуд биё, зиқ шудам,
Ман ба ту ошиқ шудам.

Омада меҳмон шавӣ,
Нур ба чашмон шавӣ.

Ман ба раҳат чашмдор,
Бе ту надорам қарор.

Болу пари худ кушо,
Ваъда, ки додӣ биё!

— Ҷонаки ман, ту биё,
Ҷонаки ман, ту биё.

Гарчи дили ман кашол,
Ташнаи базми висол

Болу парам бастаат,
Ҷону танам хастааст.

Ҷанг кунад модарам,
Мушти падар дар сарам.

Дур ман аз кӯи ту,
Дар ҳаваси рӯи ту.

Манзилам ин дам қафас,
Мегирам аз ғам нафас.

Омада бинмо халос
Аз қафасам, илтимос.

Сонӣ аз онат шавам,
Марҳами ҷонат шавам!

ЗАНБҮРБОН ВА ХИРС

Масал

Занбӯри асалпарвар —
Як баччаи зебод,
Шуд ҷӯраи ҷоноҷон
Бо хирсаки қачпое
Хӯрда асали ширин
Нӯшида зи оби наҳр,
Хуш зиндагӣ мекарданд
Дар бешаи дур аз шаҳр.
Аз сабзаю аз гулҳо
Атроф фурузон буд,
Хуршед дурахшон буд,
Айёми баҳорон буд.
— Эй Мишка, ту камтар шин,
Нимсоатакак хобам,—
Гӯён писарак хобид
Дар рӯи алаф хуррам.
То ӯ нашавад бедор,
То ӯ накашад озор,

Гирад дами осуда,
Хирсак бишудаш ғамхор.
Поида рафиқашро
Бо меҳру ҳавас биншаст.
Ногаҳ сари бинии
Он бачча магас биншаст.
Хирсак кишу киш-гӯён
Ҳарчанд ки фармон дод,
Он пашшаи бевичдон
Аз ҷо напарид, истод!
Хирсак ба ғазаб омад,
Як санги калон бигрифт,
Бо он магаси шумро
Оҳиста нишон бигрифт.
Бо зарбаи сахте зад,
Қон пашша маҷақ гардид,
Бинии рафиқаш ҳам
Хуншору пачақ гардид...

* * *

Эй ҷӯра, саранҷоми
Ин ҷӯрагиро дидӣ?
Аз ин масалам мақсад
Дар чист, бифаҳмидӣ?
Баъзе бача бинмуда
Бар ҷӯраи худ раҳме,
Чун хирсак амал дорад
Аз боиси бефаҳмӣ!

МУОВИНИ ШЕР

Шуд муовин ба шер рӯбохе,
Рубаҳи нобакору бадхоҳе.

Шод гардиду остин барзад,
Хоман бўҳтон ба дафтар зад.

Вай навишт, ин,
ки булбули беша
Мурғи бадкину кутахандеша.

Аз сахар чаҳ-чаҳаш баланд бувад,
Каллааш бо ғурур банд бувад.

Ғайри гул шоҳиде намедонад,
Фақат аз ҳусни ғунча мехонад.

Дигар аст ин замон қадаммонеш,
Вақту бевақт мекунад хониш...

Матни маъруза бо ҳамин тайёр
Гашт аз баҳри хондани сардор.

Шер маърузаро гирифта бимонд,
Дар яке анҷуман саросар хонд.

Карда бовар ба рӯбаҳи мардуд,
Рехт беҳуда обрӯи худ.

Чунки булбул ҳамон чаманорост,
Рӯбаҳ аммо ба фитна беҳамтост.

КАЛЗОҒ

Калзоғ рӯзе дар чаман,
Ёзида гуфт: «Эй анҷуман,
Қумрию тӯтӣ кӯҳна шуд,
Омад кунун даврони ман.

Чуфтам набуд, тоқ омадам,
Бо суфраи қок омадам.
Одоб медонам каме,
Аз дорулахлоқ омадам.

Бахшед агар камтар нахӯд,
Ё ин ки аз гове ғадуд,
Дар бораи хошоку хас,
Қар-қарқунон хонам суруд.

Ман ибтидои роҳи нав,
Хирманнамон коҳи нав.
Гӯяд касе: «Нодида дид»,
Қобам барояш чоҳи нав.

Бепарда ғайбат мезанам,
Худро ба навбат мезанам.
Гар хома гирам, аз қазо,
Таърихро хат мезанам!»

Қалзоғ баъд аз ин сухан,
Бардошт ғавғо дар чаман.
Аз қар-қари манфури ӯ
Қар гашт гӯши анҷуман.

Дармонда чизе дар гулӯш,
Қалзоғ шуд ногаҳ хамӯш.
Аз нав ба чаҳ-чаҳ омаданд
Қумрию тӯтӣ бо хурӯш.

Гумном шуд қалзоғи зол,
Ҳаққонӣ будаст ин мақол:
«Зоғе агар ёбад гуле,
Худро шуморад булбуле!»

БАҲОР ВА ҚУРБОҚҚА

Омад бахори дилкушо
Доман пури гул.
Афзуд аз ин беинтиҳо
Хурсандии кулл*.

Гӯё табиат ҳам бишуд
Аз хоб бедор.
Қорвони мӯр ҷунбиш намуд,
Ҷафт аз пай қор.

Қурбоққае берун ҷаҳид
Ногаҳ зи ботлоқ,
Қорвони мӯронро ҷу дид,
Табъаш бишуд ҷоқ,

Биншаста рӯи ғӯлаҷӯб,
Вай ман-манӣ қард.
Бо қибр бар рӯи дилаш
Муштакзанӣ қард:

«Эй издиҳом, эй тӯдаи
Бесару сомон.
Нигаҳ кунед, баромадам
Ман ҳам ба майдон.

Вақ-вақ қардам, хувайдо шуд
Мавсими баҳор.
Қур-қур қардам, муҳайё шуд
Шароит ба қор.

Суруди худ нахонам ман,
Баҳор наояд.

* Кулл — ҳама

Ба кори ҳеҷ кадоматон
Барор наояд.

Ман махлуқи софдилтарин,
Нағзакак донед.
Чабру ҷафое ман барин
Аз шумо кӣ дид?

Агарчи як бурдаи нон
Ба лаб набурдам,
Баромадам аз зимистон,
Ана, намурдам!

Накард аз шумоён касе
Раҳме ба ҳолам.
Охир, ман бепадар ҳастам,
Танҳо ба олам.

Шумо барин ман соҳиби
Анбору дон не.
Эй мӯрчаҳо, гушна гаштан
Кори осон не!

Барои ин шуҷоатам
Тӯҳфа супоред.
Маро акнун қаҳрамони
Даврон шуморед...

Корвони мӯр хомӯшона
Роҳаш давом дод,
Вақ-ваққунон мадхушона
Қурбоқа афтод.

Як умр агарчи меҷаҳад
Он ғуки айғоқ.

Берун намеояд вале
Акнун зи ботлоқ!

АҲДИ ХУК

Шер мурду Хук ба болояш чаҳид,
Гуфт: «Акнун ман амири бешаам!
Хукмронӣ мекунам, навбат расид,
Бохабар бошед аз андешаам.

Аввалан Гунчишки аз илҳом маст
Васф созад хулқу атвори маро.
Аз паси он: дур кардан лозим аст
Мурдаи ин Шерро аз зери по».

Қаст Гунчишк аз замин дар шохи бед,
Бо ҳарорат кард ин сон чиқ-чириқ:
«Бод роҳи подшоҳи мо сафед!
Бо чунин сарвар намонем зиқ!

Шер не, аслаш ҳамин кас доштанд
Бешаро аз ҳамлаи гургон нигоҳ.
Шер нею хоҷаам бигзоштанд
Сайди аввалро ба дастархони мо.

З-ин сабаб гӯем мо пиру ҷавон,
Давлати ин хӯҷаин поянда бод!
Ҷангали мо тул кунад дар аҳдашон,
Хуксултон — сарвари мо зинда бод!»

Аз паси ин нутқи «зӯру мухтасар»,
Урраҳо гуфтанду қарсақҳо заданд.
Сурати Хукро намуда чилвагар,
Давраи бигашта пушти по заданд.

Баъд чисми Шерро бардоштанд,
Ногаҳ он афтод бо зарби гарон.
Аз думаш Гунчишку Хук медоштанд,
Пахш гардиданд ҳар ду зери он.

Аҳли ҷангал дида ин аҳволро,
Зуд зери буттаҳо пинҳон шуданд.
Раъду барқи саҳт ғуррид аз само,
Баччаҳои Шер дар майдон шуданд.

Қисми панҷум
ТУҲФА БА ХУРДТАРАКОН

МУЛКИ МУҚАДДАС

Суруд

Эй Ватани ҷоноҷон,
Мулки муқаддас,
Умеди мо —
 наврасон
Ту ҳастию бас.

Шодона сӯи мактаб
Қадам мемонем.
То ки расем ба матлаб,
Аъло меҳонем.

Ба модари меҳрубон
Содиқ фарзандем.
Ба хизмати мулкамон
Камар мебандем.

Мақсади мо ба одам
Хуш зиндагонист.
Шиори мо ба олам
Сулҳу амонист!

САЛОМ МУАЛЛИМ

Салом, эй устод,
Салом, муаллим.
Ман ба касби ту
Мекунам таъзим.

Ҳар пагоҳ оям
Сӯи дабистон,
Мебинам туро
Бо рӯи хандон.

Аз таълими ту
Пурдонам имрӯз,
Илми ленинӣ
Меҳонам имрӯз.

Бар ман омӯхтӣ
Ту аввалин бор

Асрори олам,
Таърихи афкор.

Ба камол расанд
Шогирдон — гуфта,
Заҳмат мекашӣ
Шабҳо нахуфта.

То шавӣ хурсанд
Мекунем кӯшиш,
Панҷ мегирем
Доим аз хониш.

Ман ба касби ту
Мекунам таъзим.
Салом, эй устод,
Салом, муаллим!

ДАР ГИРДИ АРЧА

Соли нав омад
Шоду ғазалхон.
Табрик созем
Онро, рафиқон.

Имрӯз рӯзи
Якуми январь,
Рӯзи муборак,
Рӯзи мунаввар.

Рақсему бозем
Дар гирди арча,
Хурсандӣ созем
Дар гирди арча.

* * *

Чун одамони
Ин мулки аъзам
Бин, арчаи мо
Сарсабзу хуррам.

Сар то ба пояш
Хубу чилодор,
Ҳар шоҳаи он
Аз мева пурбор.

Рақсему бозем,
Дар гирди арча.
Хурсандӣ созем
Дар гирди арча.

* * *

Бобон барфӣ
Дорад ишора
Бар фарқи арча,
Суи ситора.

Он рамзи бахту
Осоиши дил.
Рахшон ба мисли
Наҷми Кремль.

Рақсему бозем
Дар гирди арча,
Хурсандӣ созем
Дар гирди арча.

Дар кор чобук,
Дар хондан аъло.
Мо насли хушбахт,
Мо насли доно.

Гардем фардо
Донотар аз ин.
Ояндаи мо
Зеботар аз ин.

Рақсему бозем
Дар гирди арча.
Хурсандӣ созем
Дар гирди арча.

УҚОЧАИ МАН

Ман дорам як укоча,
Доночаю балоча.

Аз мактаб, ки омадам,
Намемонад вай як дам.

Шинам хезед мегӯяд,
Тут гӯям, бед мегӯяд.

Саволборон мекунад,
Безор аз чон мекунад:

— Апа, марожнӣ аз чӣ?
Чаро номи ин қайчӣ?

Агар ба Моҳ бароям,
Баъд, чӣ хел мефароям?

Дадам нағз-мӣ, онам нағз?
Чаро кулӯла чормағз?

Апа, ба кӯча баред,
Ба ман таппонча харед...

Монанди ин ва ғайра,
Монанди ин ва ғайра.

Саволборон мекунад,
Безор аз қон мекунад.

Агар ба кӯча барам,
Бо ҳайрат менигарам.

Мегардад чун калонҳо,
Ду дастонаш дар қафо.

Рӯ чиддиву дил хурсанд,
Ҳушаш ба мошинҳо банд.

Хобаш барад шабона,
Сонӣ ман озодона,

Мекунам дарсам такрор,
Вазифаро ҳам тайёр.

Укочаи ман нағз аст,
Бодомаки думағз аст.

Як рӯз ўро набинам,
Дар паҳлӯяш нашинам,

Хониши радио ҳам
Намефорад ба гушам.

ТАРАДДУД

Агар равам ба мактаб,
Лухтакам зиқ мемонад.
Бо худ онро мебарам,
То ки ҳамроҳам хонад.

«Алифбо»ро ба ман тед,
Бишнавед, онаҷонам.
Ман аз рӯи суратҳо
Хонда ҳам метавонам.

Бозиҷаҳоямро боз
Нагирию намонӣ?!
Аз муаллимам пурсам,
Рухсат медиҳам сонӣ.

Либосу папкаамро
Акнун тайёр кунетон,
Аз мактаб дер намонам,
Саҳар бедор кунетон.

САҲРО

Аз канори пахтазор
Ҳар рӯз алаф мечинем.
Сонӣ дар лаби ҷубор
Дам гирифта мешинем.

Саҳро ҷои тамошо,
Одам зиқ наемонад.

Мошина ҳосилотро
Мечинад,
мекашонад.

Ёрӣ диҳем ба модар,
Ба хоҳару бародар.
Саҳрои мо дилкушо,
Меҳнати мо шавқовар.

САМОЛЕТ

Самолётҷон, самолёт,
Маро ҳам гир ба қанот,

Ба қанотат мешинам,
Ҳама чоро мебинам.

Бо ту парам ба осмон,
Равам пеши акоҷон.

Акоҷонам дар Маскав,
Мебахшад тӯхфаи нав.

МЕҲМОНОН

Ана, ана меҳмонон
Омаданд, эй модарҷон.

Акиун даррав биёед,
Дастурхонро кушоед.

Асал гиред аз чевон.
Себу ангур аз яхдон.

Харбузаро «кафонед»,
Қанду мураббо монед.

Ман ҳам хӯрам аз онҳо,
Нишаста бо меҳмонҳо.

СОЛИ ТАВАЛЛУД

Дар боғча мураббӣ
Пурсидаст аз Гулбибӣ:

— Эй духтарчаи хурсанд,
Соли таваллудат чанд?

Гулбибӣ гуфтаст ба ӯ:
— Аввал буд панҷоҳу нӯҳ,

Акнун пурсад ҳар касе,
Меғӯям, ки шасту се.

СОАТИ МО

Соати мо баногоҳ
Рӯзона хобид.
Модарам гӯши онро
Сахтакак тобид.

Соат даррав шуд бедор
Аз зӯрии дард.
«Ба хизмат ҳастам тайёр!»—
Гӯён чик-чик кард.

То ин ки соати мо
Дигар нахобад,

Модарам гуши онро
Ҳар шаб метобад.

ҲАВЗАК

Ҳавзак, ҳавзак,
Гирдаш сабзак.

Гунчишк омад,
Об хӯрд,
Моҳӣ
Печутоб хӯрд.

Ҳавзак ҳавзак,
Гирдаш сабзак.

Гунчишк аз он
Паридаст.
Моҳӣ акнун
Хобидаст.

Ҳавзак, ҳавзак
Гирдаш сабзак.

Дар лаби он
Мешинем.
Моҳичаро
Мебинем.

ТАСМА

Вақте дадош харидаст
Як тасмаи нав,

Ранги Усмон паридаст,
Гуфтаст даррав:

— Ман шудаам бамаънӣ,
Дадочон, андак...

— Ин барои задан не,
Ин миёнбандак.

ГИРЬЯ НАКУН

Гирья накун, хамӯш шав,
Эй укачони қандинам.
Ана, ба ту лӯхтаки нав,
Бигир, қони ширинам.

Гирья накун, эй укачон,
Гирьян ту чудо баланд.
Ба лентай магнитафон
Дадам навишта мегиранд.

АЛЬБОМ

Чӯн калона кофтем,
Се танга пул ёфтем.

Аммо онро нахӯрдем,
Ба касе насупурдем.

Давидему давидем,
Ба магазин расидем.

Харидем альбоми нав,
Бо суратҳои Маскав.

Ин альбоми суратдор,
Ба клуби мо даркор.

ГУГИРД

Гӯгирд-оташи сӯзон,
Дастамро месӯзонад.
Бозӣ кунам гар бо он,
Модарам намомонад.

Модарчон, ана, гӯгирд,
Худатон даргиронед.
Ерӣ диҳам, чун шогирд,
Ширшӯларо чӯшонед.

БОРОН

Борон борид, борон борид,
Тахтапушти маймун хорид.

Борон омад, борон омад.
Ба табиат чон даромад.

Мурғобиҳо қиғғос карданд,
Баррачаҳо маъос карданд.

Гунчишкон ҳар сӯ париданд.
Мурғон тар шуда давиданд.

Дамида рафт оби чӯча,
Холӣ шуд аз одам кӯча.

Дарахтон оббозӣ карданд,
Бачагон ҳам бозӣ карданд.

МАСЪАЛАҲО

Дар ду пою дар ду даст
Ба ҳар кас бист ангушт аст.

Ангушт агар дар хона
Бошад расо сад дона,

Гӯед, одам чӣ қадар?
Мо дар хона чанд нафар?

Қурбон овард аз бозор
Ду кеса пур-пур анор.

Яктоашро ҳудах хӯрд,
Якто ба Зебо супурд.

Боз яктоашро кафонд,
Сето дигар боқӣ монд.

Гӯед акнун: чанд анор
Қурбон овард аз бозор?

БАЧАИ ВОҲИМАЧЯ

Медонед, эй бачаҳо,
Ман кияму ман чиям?
Гаштааст авлоди мо
Машхури халқи олам,

Модари ман ордендор,
Дадон ман чемпион.
Холаи ман зарбдор,
Аммаи ман қаҳрамон.

Додари ман аз Масков!
Хоҳари ман аз Пекин!
Амаки ман Шолохов!
Тағои ман Гагарин!

ИЛТИМОС

Аз телевизор намуд
Задухӯрди мошинҳо,
Чархи яке чудо шуд,
Ғелида монд он ҷо.

Баъди кино ҳамонро —
Кӯчидагӣ балонро
Шумо аз пушти экран
Гирифта диҳед ба ман...

АФАНДИ

Аз корхон Афандӣ
Ҳайрон шуда меҳандӣ.

Як лӯнда собунро ӯ
Ҳалво гуфта газидаст.

Аз дарди ишкам ҳар сӯ
Вой-вой гуфта давидаст.

Қалӯши наппа-навро
Заврақча гумон қардаст,

Онро ба рӯи дарё
Оҳиста равон қардаст.

Асон дояашро
Аспак гуфта давондаст,

Тӯби ҳамсояашро
Тарбуз гуфта кафондаст.

Аз корҳои Афандӣ
Ҳайрон шуда меҳандӣ.

ҲАРФИ «О»

Ҳарфи «О»-ро медонам,
Навишта метавонам.

Даҳони «О» доим во,
Магар гушна мондаст «О»?

Вай ҳам мисоли кӯдак
Будааст аҷаб гирёнчак.

Даҳонашро пӯшондам:
Як қошук шавла мондам.

ХОБИ МОШОН

Мошон хобидаст,
Дар хоб дидаст,

Дар таги девор,
Девори анбор,

Ду муши тозӣ
Машғули бозӣ.

Мошон хазидаст,
Ногаҳ ҷаҳидаст.

Вай бо шитобаш
Хезад, ки... хобаш!

ПАРОХОД

Об омаду об омад,
Оби ҷудо боб омад.

Заврақхоро бароред,
Ба оби ҷӯ гузоред.

Бинем, кадоми онҳо
Чусту чобук дар шино.

Ана, омад хеле зуд
Пароходи «Робин Гуд».

ДАРДИ ДАНДОН

Гирья чизи бекора.
Аммо ҳозир чӣ чора?

Монад дарди дандонам,
Ман баччаи хандонам.

Духтурхола, нишинед,
Дандонамро бубинед.

Баъди дорую дармон,
Мешавам боз хандон.

УКТАМЧОН

Осмон, ресмон,
Ўктамчони бе устухон.

Вай дар турник бо ду даст,
Мешавад болою паст.

Варзишхояшро бинед,
Ҳайрон шуда мешинед.

Вай чобуку чаккон аст,
Рӯяш доим хандон аст.

РАСМҚАШИ

Сурати шерро кашам,
Хирсаки думчадор шуд,
Сурати говро кашам,
Уштури баччадор шуд.

Қоз кашам, лӯндаю паст
Мисли сари пиёз шуд,
«Қ» нависам, қалам шикаст,
Думчаи «Қ» дароз шуд.

Қаламтарошакам канӣ?
Бори дигар кашам, канӣ...

СОЛИ НАВ

Биёетон, бачаҳо,
Акнун ба хонаи мо.

Писарчаю духтарча
Имшаб ба гирди арча.

Суруди тоза хонем,
Аз ид қафо намонем.

Рӯзи якуми январь
Аз мо шавад мунаввар.

Макони моён зебо,
Замину осмон зебо.

Аз соли нав хурсандем,
Фасон шуда мегардем.

Аз номи ин анҷуман
Раҳмат ба ту, эй Ватан!

МУСИЧАИ БЕГУНОХ

Мениҳамаш обу дон
Дар лаби кат ҳар пагоҳ,
То бикунад нӯши ҷон
Мусичаи бегунох.

Мусича мисли гунчишк
Беору ғоратгар не.
Доим чиқирросзанон
Гушнаю дар ба дар не.

Ҳатто дар афсонае
Шунида будам як бор:
Агар ягон хонае
Дучор ояд ба сӯхтор,

Барои он ки аз дуд
Нав-нав аланга хезад,
Гунчишк бо нӯли худ
Хас оварда мерезад.

Аз барои он ки зуд
Оташ хомӯш бошад,
Мусича бо нӯли худ
Об оварда мепошад...

Мусича чонвари хуб,
Меҳрубон аст ба одам.
Парвозкунон меояд
Ба сӯи мо дамодам.

Месарояд ку-ку-ку,
Баҳор ояд мегӯяд,
Ба шахрамон турнаҳо
Қатор ояд, мегӯяд.

Месарояд ку-ку-ку,
Барф об шавад мегӯяд.
Сабзаву гулҳо бедор
Аз хоб шавад, мегӯяд.

Қиштукори деҳқонон
Аъло шавад, мегӯяд.
Ризку рӯзӣ фаровон
Бар мо шавад, мегӯяд.

Агарчи нестам худ
«Мусичаи уболак».
Улфати хуби ман шуд
Ин мурғи некролак.

Менихамаш обу дон
Дар лаби кат ҳар пагоҳ,
То бикунад нӯши чон
Мусичаи бегуноҳ.

АРОЗ

Ту дар сари дастурхон
Доим дилтангу инчиқ.
Бо арозу гиру мон
Модарро мекуни зик.

«Инро намехӯрам, ман,
Онро намехӯрам ман.
Агар шикаста бошад,
Нонро намехӯрам ман.

Шӯрбо бошад бепиёз,
Палав бошад бесабзӣ...»
Витаминат кам шуда,
Дигар ту намесабзӣ.

Чой хӯру қанду нон хӯр,
Ҳар чӣ пазанд, аз он хӯр.
Қалон мешавам гӯӣ,
Чаққон хуру хандон хӯр.

ХОБИ ХУШ БИНЕД

Хеле торик шуд ҳаво,
Бозӣ бас, эй бачаҳо.
Чунки вақти хуфтан шуд,
«Хоби хуш бин» гуфтан шуд.

Бозӣ дар шабҳо нобоб,
Бояд кунем акнун хоб.

Равем хона ба хона,
Омад гурги девона!

«ПОХОД»-И ТҶҲҲ

Рӯзе ТҶҲ ба мо ғуфт:
Ман меравам ба поход.
Пурсидем, ки ба кучо?
Рафту ҷавобе надод.
Аз боғи колхоз ТҶҲ
Дуздида себу ғӯра,
Он рӯз ба даст афтодаст,
Ин ҳам магар поход аст?!

АФСОНАИ НАВ

Як писарчаи хаппак
Омад ба лагери мо.
Ба бозию оббозӣ
Ҳамроҳ намешуд асло.
Лекин дар авқотхӯрӣ
Байни мо буд беҳамто.
Бо мавриду бемаврид
Доим лунҷаш меҷунбид.
Сару либосаш ифлос,
Интизомаш ба худ хос.
Бачаҳо афсонае
Бароварданд баъд аз ин.
Афсона дар ҳақиқи вай
Сар мешавад ин чунин:

«Буду набуд, вақте буд,
Гурбачае ошолуд...»

ДАР ГИРДИ ГУЛХАН

Дар беруни шаҳр,
Дар сохили наҳр
Оташ шабона
Мезад забона.

Аз отряди се,
Ҳаммақтаби ман —
Раъно бирақсид
Дар гирди гулхан.

Бинмуда чилва
Чун лолаи дашт,
Парвонаосо
У давр мегашт.

Ин гулхани сурх,
Ин ракси зебо
Якҷоя буданд
Хеле тамошо.

Ҳезум дар оташ
Ҳушнуду хандон
Қарсақзанӣ кард
Ҳамроҳи моён.

Бар ракс ногаҳ
Раъно худ аз худ
Қодирҷонро
Тақдиф бинмуд.

Худро кашида
Қодир қафотар,
—Эй мон маро,— гуфт,—
Ин кори духтар.

Таклифи нав кард
Раъно пас аз он:
—Ин тавр бошад,
Ашӯлае хон.

Вай гуфт: з-ин ҳам
Ояд малолам.
Артист не ман,
Монед ба холам.

—Ин хел бошад,
Бешавқ будӣ,—
Гӯён худах хонд
Раъно суруде.

Моён ҳамовоз
Гардида бо ӯ,
Бо навбати худ
Рақсида бо ӯ

Якчоя хеле
Қардем бозӣ,
Дар гирди гулхан
Бо сарфарозӣ.

Қодир, аммо
Биншаста танҳо,
Хомӯшу музтар
Медид моро.

Дар гирди гулхан,
Дар зери маҳтоб
Мо машғули рақс,
У аз паи хоб...

ТАНҲОЙ

Ба ҳамсинфон чафо кардам,
Ба ҳар кас мочаро кардам.

Ду рӯи худ сиё кардам,
Хато кардам, хато кардам.

Ба мактаб ман-манӣ кардам,
Ба кӯча зан-занӣ кардам.

Магар ин ошноӣ буд?
Гуруру худситой буд.

Кунун ман бо кӣ мебозам?
Куҷо шуд маҳраи розам?

Ба хона мондаям танҳо,
Надорад ҳеҷ кас парво.

Ба дард омад дили решам,
Намеояд касе пешам.

Зи кори худ пушаймонам,
Биёед, эй рафиқонам.

Ман аз танҳой безорам,
Шуморо дӯст медорам.

ТАРОНАҲОИ ҲАЦВИ

I

Яку дую сею чор,
Дарси ҳисоб душвор.
Ду дафъа «ду» гирифтам,
Ду карат ду шавад «чор».

Чӣ мешуд, ки худ аз худ
Масъалаҳо шавад ҳал.
Албатта, мегирифтам
Дар синф ҷои аввал.

II

Яку дую сею чор,
Гапи бисёр ба ҳар бор.
Дар рӯзи саҳт аз дӯст
Бар дӯст ёрӣ даркор.

Аз ман пурсад муаллим,
Даҳон намекушоям,
Хомӯш истода доим
Аз ту луқма мепоям.

III

Яку дую сею чор,
Ман аз спорт безор.
Чун бузича ҷаҳидан
Аз саҳарӣ ҷӣ даркор.

Болишту ҷои хобам
Гармакаку мулоим.

Монед, ки бихобам
То соати даху ним.

IV

Яку дую сею чор,
Хуршед шуд намудор.
Ту меравӣ ба мактаб,
Ман меравам ба бозор.

Ту бо навис-навис банд,
Ман писта мефурӯшам.
Дар имтиҳон ту хурсанд,
Ман сархаму хамӯшам.

V

Яку дую сею чор,
Ман писарчаи айёр.
Аз дарсҳо гурехта
Меёбам узри бисъёр,

Гӯё ҳавлимо танҳо,
Ё додарчаам тимоқ.
Ё дар гулӯям дармонд
Устухони қавурдоқ.

VI

Яку дую сею чор,
Ман дучаи қачқакдор.
Шӯҳӣ қарда мегардам,
Хондан ба ман чӣ дарқор?

Ба дафтари баъзеҳо
Сари худ меҳалонам.
Ба хондану навиштан
Ман ҳалал мерасонам.

Аз ҷангу ҳаллос-ҳаллос
Қаҷалак шуд поҳоям.
Ман ҷӯраи ҳар ифлос,
Бо танбалон ошноям.

Қисми шашум

ДОСТОНҲО

МЕҲРИ АВВАЛ

Ман аз ту узр мехоҳам, Қаромат,
Ки мактубе фиристодам ба номат.

Ба ту вобаста аз нав номаи ман,
Нигорад меҳри аввал хомаи ман.

Агарчи ёди ишқи туст мушкил,
Ба шарҳи он тақозо мекунад дил.

Чӣ пинҳон? То ба ин дам гоҳу бегоҳ
Ман аз ту ғоибона ҳастам огоҳ.

Ман огоҳам, ки аҳволн ту чун аст,
Чаро акнун туро ҳасрат фузун аст.

Ман огоҳам, ки рӯзат пурмалол аст,
Шабат ялдою васвоси ҳаёл аст.

Даруни синаи худ дард дорӣ,
Дили сӯзону оҳи сард дорӣ.

Нихода чин ба абрӯ, сар ба зону,
Парешон кардай зулфи суманбӯ.

Гули рӯят ғубор аз ғам гирифта,
Танат пирохани мотам гирифта.

Нихон дар хилвати худ нола дорӣ,
Ба дил доғе мисоли лола дорӣ.

Шунидам, дард дорӣ, марҳаме нест,
Ба паҳлӯят надиме, маҳраме нест.

Ғамат зӯрӣ кунад месӯзӣ аксар
Даруннокӣ ба мисли хезуми тар.

Зи рафторат пушаймонию маҳзун,
Пушаймонӣ надорад суд акнун.

Маро ҳам балки ин дам ёд дорӣ?
Зи чабри ноҳақат фаръёд дорӣ?..

Ба ёдат ҳаст? Бударам волаи ту,
Асири чеҳраи чун лолаи ту.

Шикори чашми фаттони ту будам,
Ба қайди зулфи печони ту будам.

Ба хусни дилкашат дил дода будам,
Ба ҳар як хоҳишат омода будам.

Лабонат ғунчаи уммеди ман буд,
Висолат хандаи хуршеди ман буд.

Ҳама шаб бо ҳаёлат метапидам,
Саҳаргоҳон ба сӯят медавидам.

Ҷамолатро набинам гар ягон рӯз,
Намедидам ман аз шаб фарқи он рӯз.

Ту будӣ орзӯю эътиқодам,
Ягона одами боэътимодам.

Ба ёдат ҳаст? Назди ман, ба хона
Ту ҳам меомадӣ бо ҳар баҳона.

Ба ту даркор шуд гӯё китобе,
Ба ё аз ҳалли машқе дар азобӣ.

Назарногир моро хона будӣ,
Ту ҳамчун ганчи дар вайрона будӣ.

Ҳар он чӣ буд ба дил, дар рӯй будам,
Ҷавони шӯхи донишҷӯӣ будам.

Ки болин мешудӣ баъзан китобам,
Газета рӯйҷои рахти хобам.

Ба гирди сандалӣ мо менишастем,
Хушу хурсанд, ки якҷоя ҳастем.

Зи ҳар як боб сӯхбат менамудем,
Асарҳоро қироат менамудем.

Ба ту ҳар гаҳ дутори худ навозам,
Ба рақсе менамудӣ сарфарозам.

Ду кас биншаста мо танҳо ба танҳо,
Ҳама гуфтем аз паймон суханҳо.

Ҷамолат нурбахши ҷони ман буд,
Ҷароғи кулбаи эҳзони ман буд.

Ба ёдат ҳаст? Боре назди соҳил,
Ҷиҳо гуфтем мо аз матлаби дил?

Шабе буд равшан аз моҳи духафта,
Шикеб аз дил, қарор аз тан бирафта.

Шаби маҳтоб буду соҳили об,
Қи ҳатто мурғу моҳӣ рафта дар хоб.

Ба худ болида даръё ҳам равон буд,
Насими форам аз рӯяш вазон буд.

Ҳавои лутфат омад дар суроғам,
Зи бӯи гул муаттар шуд димоғам.

Чашидам аз лабонат шахду шаккар,
Нахустин орзӯям шуд муяссар.

— Азизам, чашмаи нӯш ин, на лаб ин!
— Худоё, сар диҳед охир, чӣ гап ин?

Ту бошӣ бо ман ин гуна ҳамоғӯш,
Ғами танҳоям мешуд фаромӯш.

Азизу мўътамад будӣ бароям,
Гули рӯи сабад будӣ бароям.

* * *

Нихоят модари ман рафт боре,
Ба ҳавлетон барои хостгорӣ.

Ман он дам мекашидам нақшаи тӯй,
Табассум гул намуда дар лабу рӯй.

Туро ман, аллакай, чун ҳамсари худ,
Тасаввур менамудам дар бари худ.

Тасаввур менамудам чашму рӯят,
Шиканчи гесувони мушкбӯят.

Арӯси нав нишинад назди домод,
Чунин бахте насиби ҳар ҷавон бод!

Вале баргашт маҳзун модари ман,
Парид оҳ аз дилу ҳуш аз сари ман.

Падар истода нохуш дар сари ту,
Хабар додаст модарандари ту,

Ки гӯё хурдсолию ҷавонӣ,
Ду-се соли дигар бояд ки хонӣ.

Ба тӯй имконият ҳоло набудаст,
Умуман, вақти ин гапҳо набудаст.

Хулоса, дида ин тақдирбозӣ,
Накардӣ ту ба онҳо эътирозе.

Туро баъди ҳамин чое надидам,
В-агар дидам, ба танҳой надидам.

Фақат васлат ба дардам буд чора,
Вале худро гирифтӣ бар канора.

Надонистам, куҷо шуд аҳду паймон,
Шудӣ бо чӣ сабаб аз ман гурезон?

Надонистам, ки бо амри падар шуд,
Ва ё фикру ҳаёли ту дигар шуд?

Гузашт ин гуна нохинҷор мохе,
Қашидам ҳар замон пурдард охе.

Валекин дил нақандам з-илтифотат,
Ду ҷашми интизорам аз ҳаётат.

Вале, ҳайҳот, навмедам намудӣ,
Панаҳ рухсори хуршедам намудӣ.

Пари мурғи хумо мечустаам ман,
Вафо аз бевафо мечустаам ман.

Дилат сангин шуду паймон шикастӣ,
Ба пулу моли дунё меҳр бастӣ.

Шунидам ин, ки барпо гашт тӯят,
Умеди охири кандам зи кӯят.

Гиребон пора кардам, ҷастам аз қаҳр,
Сари худро гирифта, рафтам аз шаҳр.

Зи дида ашки ҳасрат барфишондам,
Зи бахти пасти худ ҳайрон бимондам.

Хароб аз рашку аз ғам пайкарам шуд,
Тамоку доруи дарди сарам шуд.

Ба ахдат доштам имони комил,
Дилат, бешубҳа, бар ман буд моил.

Чаро пас толеам рӯ тофт аз ман?
Ба чуз дилсофӣ чӣ мекофт аз ман?

Наход айбам буд ин, ки бенавоям?
Раиси суди шаҳрӣ не ақоям?

Надорам мӯхташам ман хонаву чо
Ва ё хешу табори рутбало.

Хаёлу фикри зан гӯё ки чиз аст,
Бисоти олам аз қонаш азиз аст.

Вале манро набудӣ дар бисотам,
Ба чуз ишқу вафою ҳиссиётам.

Чавони соддаву танхову нодор...
Бале, ин буд асосан решаи кор.

* * *

Ман аз ту узр меҳоҳам, Қаромат,
Қи мактубе фиристодам ба номат.

Падар партофт дар роҳат камандаш,
Шудӣ ту зинаи ҷоҳи баландаш.

Ба ӯ даркор буд домоди «абҷир»,
Қи ҳатто такка бошад ҳам, диҳад шир.

Гирифта мансаби боло ниҳоят,
Муроиди ӯ бишуд иҷро ниҳоят.

Ба фармони падар гардан ниҳодӣ,
Шудӣ «бону»-и як айғоқи бодӣ.

Туро як рутбаболое амак шуд,
«Саробонат» ҷавони бенамак шуд.

Макону манзили ӯ қасри олій,
Сараш буд аз тамизу ақл холий.

Ман огоҳам, ки баъд аз даҳ маҳи тӯй,
Чӣ сон пажмурда гардидат гули рӯй.

Туро шавҳар каси қаллоб будаст,
Қабехалфози беодоб будаст.

Зи ҷабру зулми ӯ бадбахт гаштӣ,
Дучори рӯзҳои сахт гаштӣ.

Туро шому сахар таҳқир мекард,
Ситам карда, зи ҷонат сер мекард.

Ҳама рӯзи худо бадмаст мегашт,
Ба фисқу мочаро пайваст мегашт.

Аз ӯ шуд хислати одамгарӣ гум,
Ҳазар асло накард аз ҳаққи мардум.

Басо дӯлоб карда кори савдо,
Ба савдогар супурд анбори савдо.

Ба дарьёи гунаҳ ғӯтид охир,
Шуда ифшо, ба даст афтид охир.

Ба райпо гашта омад пулу молаш,
Чи хуш шуд — ясли шуд чою чалолаш!

Кафид он дағдаға чун кафки собун,
Ба холи ту дилам месӯзад акнун.

Амак бадному шӯ ҳабсу падар банд,
Туро дарду надомат дар чигар банд.

Зи дасти модари ўгай ба додӣ,
Шарики ранҷу ғамхон зиёдӣ.

Дар ин синни ҷавонӣ бевай ту,
Ниҳоли сархаму бемевай ту.

Намебинӣ, ки кори даҳр чун аст,
Чӣ сон зебо самон нилгун аст.

Шукуфта гул ба боғу ханда бар лаб,
Тароват медиҳад дунёи матлаб.

Зи гармии ҳаво дарёе дамидаст,
Фаровон ҳосили сахро расидаст.

Деҳоту шаҳр дар авҷи камоланд,
Нишони меҳнати ҳақку ҳалоланд.

Занон бо хушдиӣ қажқос доранд,
Ҳукуку бахти худро пос доранд.

Ҳама саргарм бо кори муфиданд,
Ба ҳифзи мулку давлат муттаҳиданд.

Бале, одам шавад аз меҳнат одам,
Дилаш лабрезӣ меҳру хотираш ҷамъ.

Бигардад рӯзхо бо сарфарозӣ,
Ба шаб осояд он аз бениёзӣ.

* * *

Ман аз ту узн меҳохам, Қаромат,
Қи мактубе фиристодам ба номат.

Дар ин дебочаи ишқи ҷавонӣ,
Қи дорад шиква аз дарди ниҳонӣ,

Намудам сарф нури дидаи худ,
Ҳарорат аз дили ранчидаи худ.

Дами рӯзонаю хоби шабамо,
Ғизои рӯху ширин матрабамо.

Қунун қарзи худ иҷро мекунам ман,
Ҳама рози дил ифшо мекунам ман.

Дар ин давре, қи соф аст осмонаш,
Сафобахш аст боғу бӯстонаш,

Дар ин давре, қи озод аст ирода,
Дари бахту саодат ҳам қушода,

Дар ин давре, қи ҳар қас матрабонад,
Зи умри хеш қоми дил ситонад,

Дар ин давре, қи сарзӯрист бадном,
Инон баҳри ризоят дода айём;

Дар ин давре, қи қои шои ҳиҷрон
Шуда восил ҳама бар субҳи рахшон,

Мани мискин шаби ноком дорам,
Дили аз ишқ ноором дорам.

Зи дасти нокасон менолам имрӯз,
Ки оварданд бар ин ҳолам имрӯз.

Чудо аз ёри чононам намуданд,
Ҷафову ҷабр бар чонам намуданд.

Салохи кори худ диданд бо пул,
Гули боғи маро чиданд бо пул.

Зи баски ҷумла чашми танг доранд,
Дили беҳисси мисли санг доранд.

Ба онҳо мол даркор асту мансаб,
Надорад ҳеҷ маъное дигар гап.

Барои пул вичдон мефурушанд,
Барои мансаб имон мефурушанд.

Падар, албатта, шахси муътабар аст,
Вале фарқи падар ҳам аз падар ҳаст.

Яке фарзанди худро меҳрубон аст,
Дигарро духтар ин бори гарон аст.

Барои он ки базми худ фурузад,
Ҳаёти духтараш ҳатто бисузад.

Чӣ шуд кор оқибат? Медонӣ акнун,
Шуданд онҳо ҳама аз давра берун.

Намебинанд акнун иззати халқ,
Ба худ ҷои гурез аз нафрати халқ.

Хабар бояд гирифт аз ҳоли мардум,
Ҳазар бояд намуд аз моли мардум.

* * *

Ман аз ту уэр меҳоҳам, Қаромат,
Қи мактубе фиристодам ба номат.

Чаро ту хирай, эй меҳри аввал?
Қучо шуд ҳусни аввал, чеҳри аввал?

Ҳанӯз, охир, туро дар хоб бинам,
Валекин хоби худ дар об бинам.

Ҳанӯз аз дил ғамат беруи нагашта,
Туру чун ман касе мафтун нагашта...

Машин дар хонаи танҳо ҳамида,
Марез аз ҷашми шахло оби дида.

Ҳаёти мозии худ пушти по зан,
Бихезу аз сарои ғусса по кан.

Ба ин даврон биёмезу баро ту,
Қатори одаму олам даро ту.

Ғубор аз рӯю занг аз дил зудуда,
Нахустин шавқу эҳсосат фузуда,

Ба боғ оро қадӣ раъноӣ худро,
Қушо болу пари зебоӣ худро,

Ҷавонӣ, аз ҷавонӣ баҳравар шав,
Зи ғайзи зиндагонӣ судбар шав.

Ту ҳам шоистаи халқу Ватан бош,
Биё, дар комбинат шогирди ман бош.

Дар ин ҷо иззат асту эҳтиром аст,
Фиребу ришвату тӯхмат ҳаром аст.

Дар ин ҷо чашмаи ғайрат ба ҷӯш аст,
Садою сабти пурнусрат ба гӯш аст.

Дар ин ҷо кор ҳасту эътибор аст,
План ҳасту амал ҳасту барор аст.

Дар ин ҷо шодию завқу суруд аст,
Ба истеъдод имкон беҳудуд аст.

Дар ин ҷо ҳам муроду муддао ҳаст,
Муҳаббат ҳасту дил ҳасту вафо ҳаст.

Ду кас аз нав ситода дӯш бар дӯш,
Кунем айёми бигашта фаромӯш.

Шавем осуда аз бунёду захмат,
Шарафманди ҳаёти босаодат.

Гирифта ҳар яке се дастгоҳӣ,
Барорем атласу кимҳобу шоҳӣ.

Тани халқи азиз обод гардад,
Ватан аз хидмати мо шод гардад.

Август—ноябри соли 1961

НОМАИ ТХИ

Ман ба ту, эй дугонаи точик,
Мефиристам салом аз Артек.

Аз бари мавҷҳои баҳри Сиёҳ,
Қи нашуд сер чашми мо зи нигоҳ.

Аз Айиктоғи номдори Қрим,
Гурзуфи доимобахори Қрим.

Дина бо номи ман хатат омад,
Сатрҳои муҳаббатат омад.

Хонда онро ба чашм молидам,
Чойҳои навиштаат дидам.

Як ба як чилвагар бишуд ба назар
Тоҷикистони бӯстонманзар.

Пойтахташ — Душанбе масрур,
Қи дурахшад мисоли хирмани нур.

Кӯҳҳои баланди гулпӯшаш,
Рӯдҳои даванди пурчӯшаш.

Водиҳои зи пахта ҳосилхез,
Боғҳои зи мева шарбатрез.

Равнақи кори сохтмони он,
Нораки хурраму ҷавони он.

Ваҳши аз мағзи кӯҳ тозанда,
Истгаҳҳои барксозанда...

Лолаҷон, эй дугонаи ҷонӣ,
Фаҳр кун, ту зи Тоҷикистонӣ.

Қишварат дилкушою марғуб аст,
Дар ҷунон чой зистан хуб аст.

Боз бинвиштай, ки дар Варзоб
Ҳаст лагери дамгирифтанбоб.

Дар сари нахру дар бари вот аст,
Домани кӯхи пурнаботот аст.

Бачагон гар ба ҳар тараф тозанд,
Ҳамчу гулҳои боғ мебозанд.

Ту ҳам, Эй Лола, гулшанорой,
Бо рафиқони худ дар он ҷой.

Баъди таҳсил, фасли тобистон
Мекунӣ истироҳат андар он.

Лолаҷон, ту дар охири мактуб
Аз ман ин гуна кардай матлуб.

Ки хабар дода камтар аз розам,
Саргузашти худам баён созам.

Саргузаштам агарчи ғамнок аст,
Нақли он саҳттар аламноқ аст.

Майлаш, онро ба ту кунам изҳор,
То сабуқтар шавад дилам зи ғубор.

Чордахсолаам, Тхи номам,
Аз Фулӣ ном шаҳри Вьетномам.

Мо ба худ хона доштем он ҷо,
Умри шодона доштем он ҷо.

Модари хубтар зи ҷонам буд,
Ҳам падарҷони меҳрубонам буд.

Менамудам ба синфи шаш таҳсил,
Ғайрату саъи ман буд аз таҳи дил.

Мешукуфтам чу гул, баҳорам буд,
Орзуҳои бешуморам буд...

Рӯзе аз рӯзҳои фасли баҳор
Чашни мавлуди ман бишуд такрор.

Бармаҳал хестам зи бистари хоб,
Ҳавлиро рӯфта, задам пас об.

Хона оростам ба сабзаву гул,
Ҳамааш шуд ба модарам маъқул.

Рафтаму шуста дасту рӯямро,
Шона кардам базеб мӯямро.

Куртаи чин-чинам ба бар кардам,
Рафта бар оина назар кардам.

Модарам завқ бурда аз ин кор,
Гуфт: «Гаштӣ арӯсаки тайёр!»

Ба канораш кашида манро зуд,
Бӯса мекарду ғарки шодӣ буд.

Падарам низ тӯхфаҳо овард,
Сарупон гаронбаҳо овард.

Сонӣ омад зи дуру аз наздик
Меҳмони зиёд бар табрик.

Омаданд инчунин рафиқонам,
Дӯстонам, шарикдарсонам.

Пош доданд аз сарам пулу гул,
Одатест ин ба халқи мо маъмул.

Давра бигрифта рақсо кардем,
Ҳазлу бозии дилкушо кардем.

Ҳамаро бо табассуми часпон
Модарам чеғ зад ба дастурхон.

Ногаҳон... ғуррише ба гӯш расид,
Ғул-ғули таркише ба гӯш расид.

Ҳама дар як нафас ҳаросон шуд,
Хона бар хонааш гурезон шуд.

Дидам ин ки дар осмони соф
Як самолёт, ҳамчу зоғи масоф,

Қарда парвоз паст меояд,
То кунун боз бомба партояд.

Made in USA — хатти болаш буд,
Дуди ғафс аз қафо кашолаш буд.

Во ачаб, гуфтам, ин ҳудаш чӣ кор?
Ман ба чӣ ҳол? Хоб ё бедор?

Пас карахт истода бематлаб,
Баъд аз он тохтам сӯи мактаб.

Ҷои мактаб алангае дидам,
Сутуни чанги рангае дидам.

Дуду хок аз ҳаво ба ҳам мезад,
Даҳшат аз ҳар тараф қадам мезад.

Боз таркид бомбаи дигар,
Қард ғӯши маро садояш қар.

Ман ханӯз истода будам мот,
Ногаҳон сӯхт, пора шуд самолёт...

Пас шитобон ба хона баргаштам,
Худ будам хаста, хастатар гаштам.

Сусти шуд ногаҳон ду пою ду даст,
Нафасам дар гулӯ гиреҳе баст.

Хона не, ҳавзи хирае дидам,
Боғ не, лавҳи тирае дидам.

Модарам хоб рафта буд дар хок,
Фарқи сар пора, сандуқи дил чок.

«Оҷаҷон, оҷаҷон, туро кӣ кушт?!»
Гуфтаму бар сарам задам бо мушт.

Доду фаръёд карда афтодам,
Пас чиҳо шуд? Набуд дар ёдам...

Лолаҷон, бор шуд ба дил ғами нав,
Беҳтараш, ман нағӯяму нашунав.

Хуллас, аз модарам ҷудо гаштам,
Ман зи болу парам ҷудо гаштам.

Оҷаҷон, оҷаҷони ширинам,
Ман дигар рӯи ту намебинам.

Оҷаҷон, оҷаҷон, басабрӣ ту,
Гул шинонам ба рӯи қабри ту.

Очачон, очачони ноёбам,
Лоақал як даро ту бар хобам.

Модарам, ох, модари дилсӯз,
Духтарашро ниҳоду рафт он рӯз.

Мехри вай мисли чашма чушон буд,
Бемаҳал зери бомба қурбон шуд.

Падарам баъди он силоҳ гирифт,
Зидди ҳасми диёр роҳ гирифт.

Аз ҳамон рӯз дар набард аст ӯ,
Дар шабехуну ҷанг мард аст ӯ.

Меситонад қасос аз душман,
Интиқоми шаҳидҳои Ватан.

Янкиҳо захру марг боронданд,
Бачаҳоро ҷатим мононданд...

Мо дар Артек муваққатӣ меҳмон,
Дар бари дӯстони ҷоночон.

Сӯи Вьетнам равон шавем аз нав,
Дар сафи ғолибон шавем аз нав.

Ман ҳам он ҷо яроқ мегирам,
Ҷон диҳад душман аз дами тирам.

Лолачон, эй дугонаи ширин,
Сурати Тихиҷони худро бин...

Мон, ки ин бар ту ёдгор шавад,
Дӯстимон ҳам устувор шавад.

Ман ба авлоди навраси тоҷик,
Мефиристам салому хоҳиши нек.

Вьетнам аз хасмҳо шуда озод,
Шоду хуррам чу Тоҷикистон бод!

Апрели соли 1966

«ДУСТОН ОИНАИ ЯКДИГАРАНД»

Пас аз ноништа чаққон хест Акрам,
Равон шуд сӯи мактаб шоду хуррам.
Намуда савти хуберо тараннум,
Нигаҳ мекард ҳар сӯ бо табассум.
Пагоҳӣ кӯчаҳо хеле тамошост,
Ба ҳар сӯ рафтуои пиру барност.
Машинҳо аз раҳи асфальтӣ тозанд,
Иморатҳои зебо сарфарозанд.
Аз оғӯши дарахтони хиёбон
Ба сӯи кори худ ҳар кас шитобон.
Мисоли гул аз ин Акрам фараҳманд,
Ниҳоят аз ҳаёти хеш хурсанд,
Ки вай ҳам меравад бо мавҷи онҳо
Ба ҷои «кори» худ мисли қалонҳо.
Дар ин субҳи сафои даври озод
Чӣ хел охир набошад хурраму шод?
Расонида ба охир хонданаширо,
Падар омад зи Маскав дина бегоҳ.
Чу костюми сиёҳу туфлии зард,
Ба Акрам тӯҳфаҳои нағз овард.
Намуд аз пойтахти мо ҳикоят,
Ки буд он завқовар бениҳоят.
Ба ғайр аз ин,

умуман... корҳо нағз,
Ба мактаб хонданаши нағзу баҳо нағз.

Супориш аз арифметика тайёр,
Забони русиро ҳам кард такрор.
Ҳам аз таҳлили ҷумла, ҳам зи тақсим
Баҳояш «панҷ» агар пурсад муаллим.
Падар овардагӣ нав сумка дар даст,
Қунун Акрам қадам мемонд пайваст.
Ана, мактаб намоён гашт аз дур,
Ки сахнаш аллакай аз бачаҳо пур.
Яке аз дӯстони беҳтаринаш,
Ана, Шодӣ-рафику ҳамнишинаш.
Ба назди Шодӣ ҳозир меравад ӯ,
Шарафманди саломаш мешавад ӯ.
Ду кас-ду дӯст боз аз рӯи одат,
Намоянд аз тамоми соҳа сӯҳбат.
Бигӯяд Шодӣ, албатта, чӣ гуна
Қоманди ӯ бишуд дина намуна.
Сухан ё меравад аз журнали нав,
Ва ё дар бораи метрои Маскав...
Ҷумман ҷӯраат бошад, гапат ҳаст,
Ҳамеша фикри ту бо ӯст пайваст.
Ана, ҳозир ба наздаш мебиёяд,
Фараҳмандона сӯҳбат менамояд...
Вале Шодӣ чаро ин гуна рӯ тофт,
Чаро диду вале бар синф биштофт?
Саломе ҳам надод — ин бо чӣ мазмун?
Чаро имрӯз авзоаш дигаргун?
Чаро ин гуна аз Акрам рамид ӯ,
Чӣ гап бошад, тамоман ё надид ӯ?
Равон Акрам ба ҳайрат сӯи дар шуд,
Дилаш аз меҳри мактаб гармтар шуд.
Зали мактаб васеъ,
озода, пурнур,
Зи ҳуснаш бачагон шоданду масрур.
Чу мавҷе зинаҳо ду сӯ ситода,

Дари ҳар синф бо меҳре кушода.
Гурӯҳе дуртар, дар назди девор,
Намоянд аз ҷӣ бошад, баҳсу гуфтор.
«Дар он ҷо ҳаст хонданбоб чизе,—
Равам ман ҳам,—

бигуфт Акрам,— ба тезӣ».

Газета будааст он ҷо ба девор,
Ҳама меҳонд аз он ҳар гуна ахбор.
Намоён аст дар боло шиоре,
Шиори равшани хушрангуборе:
«Намуда вақти худро нағз тақсим,
Амал кун доимо аз рӯи режим».
Қасе меҳонд бо овози бурро
Зи такрории дарсу рафти иншо.
Яке бо шавқмандӣ менависад,
Зи қавли баччагону кори отряд.
Бихонданд инчунин з-он, ки Ҳанифа
Зи бепарвогиҳои як писарча
Ҷӣ сон тайёр месозад вазифа.
Дар он ҷо буд алоҳида хабарча.
Сутуни охири ҳам диққатангез,
Қанӣ, хонам фелъетончаро тез.
Аҷоиб расм ҳам дорад, ки руҳсор
Якero заъфарону ғуссаосор.
Муаллифаш Самеев Шодиҷон-ку,
Шудааст ӯ муҳбиру қораш қалон-ку!
Қиро танқиди ҳаққонӣ намудааст?
Қӣ ин хел аз спорт безор будааст?
«Ба ман ҳамсинф як хонандае ҳаст,
Ба дил табъаш баланду ғайраташ паст.
Агарчи хондани ӯ мисли булбул,
Намегардад ба физкультура машғул.
Ба вай гӯё надорад ҳеч арзиш,
Городкибозию турнику варзиш.

Гурезон доимо аз тӯббозӣ,
Киноя мекунад, ки судья — «қозӣ».
Давидан ҳам барояш дарди сар аст,
Зи дунёи спортӣ беҳабар аст.
Шавам иқрор бо ғамгинӣ ин дам,
Ки номи он рафиқи мост «Акрам!»
Пионерон баробар ханда карданд,
Рафиқи худ аз ин шарманда карданд.
Намебардошт Акрам чашму абрӯ,
Ҳама гӯё ниғаҳ мекард бар ӯ.
Вай аз шарму ҳаё рӯ чун шафақ кард,
Ҳаво сардасту аммо ӯ арақ кард.
Кунун равшан: чаро Шодӣ пагоҳӣ
Шитобон шуд ба сӯи синф роҳӣ.
Магар аз дӯст буд ин гуна уммед?
Чӣ хел ӯ ин суҳанҳоро раво дид?
Садои занг ўро кард хушёр,
Ба синфи худ даромад ҷору ночор.
Яке аз партаи сеюм ба зудӣ
Бигуфт:

«Акрам, рекорди нав намудӣ».
Ханифа гуфт бо шӯҳӣ ҳамоно:
«Биё, эй чемпиони отряди мо!»
Ҳама қаҳ-қоҳ хандиданду Акрам
Гузашт аз байни онҳо бо сари ҳам.
Аз ин гуна пичинги ҷўраҳояш
Тамоман сушт мешуд дасту пояш.
Муаллим чун даромад дарс сар шуд,
Каме ғам аз дили Акрам бадар шуд.
Чавоби додаи ӯ буд пурра
Гирифт аълою дар дил гуфт, урра.
Ба Шодӣ он дам оҳиста назар кард,
Ки гӯё «Аз дун мо кӣ зафар кард?».
Муаллим дод мавзӯю фармуд,

Нависад ҳар касе иншон худ зуд.
Аҷаб шавқовару хуб аст ин фан,
Шуруъ бинмуд ҳар кас бар навиштан.
Яке ину дигар он менавиштанд,
Ба ҳар тарзе рафиқон менавиштанд.
Ба ғайр аз шит-шити перо ба ду гӯш
Намеомад садое, синф-хомӯш
Зи тиреза ба берун Шодӣ рӯ кард,
Суханҳои муносиб чустучӯ кард.
«Навиштан мумкин аст, он чӣ ки бином,
Зи ҳусни ин диёри нозанинам».
Ҳаво сард асту фасли тирамоҳ аст,
Дарахтонро ба сар зарринкулоҳ аст.
Кунун дар пушти тиреза намоён,
Ки мерезанд барғони дарахтон.
Сутуне дар ҳаво чун гирдбод аст —
Бухори дудкашҳои завод аст.
Зи шоссе бо навои шодиёна
Машинҳои пур аз пахта равона.
Ҳамон кӯҳе, ки тобон аст аз дур,
Походбобу ба сайру гашт машхур,
Ба боло абрҳои парча-парча,
Ба поён бешан анбӯҳи арча...
Ҳамин хел сар намояд, ё дигар хел,
Аҷаб иншонависӣ кори мушкил.
Қашид оҳеву Шодӣ кард он дам
Нигаҳ оҳиста сӯи ҷӯра-Ақрам.
— Муаллим, ман шудам! — ин буд нидое,
Нидои аввали форамсадое.
Нигаҳ бинмуд ҳар кас сӯи Ақрам,
Ҳасадкоронаю ҳайрону лаб дам.
Супурда бар муаллим зуд иншо,
Намуд ӯ фикр аз нав фелъетонро...

Хамон рӯз он ду чӯра «қаҳрӣ» буданд,
На вохӯрдӣ, на сӯхбат менамуданд.
Яке аз ҳаҷви саҳти дӯст ҳайрон,
Дигар аз кардагӣ кораш пушаймон.
Яке аз ғам намедонад чӣ гӯяд,
Дигар аз шарм илочи сулҳ чӯяд.
Ду кас дар фикру сарҳо хам нишаста,
Зи ҳарфи барзиёдӣ лаб бубаста.
Намегӯям агарчанде ба тафсил,
Шуд ин гуна тамои онрӯза таҳсил.

Ба берун рафт ҳар кас дарс хонда,
Ба ғайр аз Шодии дар синф монда.
Чӣ шуд кор оқибат? Бо ӯ чихо шуд?
Наход аз чӯраи ҷонӣ чудо шуд?
Нагуфтаст ӯ ба ғайри он чи ки ҳаст,
Чӣ бояд кард, гар аҳвол ин аст?
Чаро пеш аз навиштан ӯ насанҷид?
Чаро Акрам аз ӯ бисъёр ранҷид?
Магар ин фелъетонаш саҳтмазмун,
Магар ин кораш аз одоб берун?
Худи ӯро-ку аз ин пеш — як вақт
Газета карда буд ҳаҷви ҷунин саҳт.
Вале Шодӣ аз он асло наранҷид,
Ҳамон камбудие, ки дошт фаҳмид.
Намуд аз физика дониш мукамал,
Баҳон бад ба аъло шуд мубаддал...
— Гузор, Акрам ҳам инро нағз санҷад,
Зи танқиди рафиқона наранҷад,—
Ҷунин гуфту зи парта хест ҷаққон,
Ба сӯи ҳавлии худ шуд шитобон...

* * *

Пионерон зи кӯча сӯи хона
Ҳама саф-саф ба хурсандӣ равона.
Вале Акрам ба дил ҷо дода ғамро,
Чунин оҳиста мемонад қадамро.
Падарро менамояд ӯ тасаввур,
Ки омад дина бегоҳ аз раҳи дур.
Ба Акрам боварии ӯ калон аст,
Ки фарзандаш ба мактаб нағзхон аст.
Гар ин танқиди ҳаққонӣ бифаҳмад,
Намеғӯяд падар, албатта, раҳмат.
Каме истод чун омад ба ҳавлӣ,
Дихад то ин ки худро ӯ тасаллӣ.
Ба ногаҳ модараш аз рӯ ба рӯяш
Баромад, сар намуда гуфтугӯяш.
— Чаро дер омадӣ, эй ҷони модар?
Чаро истодаӣ дар паҳлуи дар?
Магар дарсат ягон соат фузун шуд?
Бигӯ,

имрӯза таҳсили ту чун шуд?
— Маро андар газета сахт танқид
Намудастанд...
— Хӯш, он бар чӣ оид?
— Ки шавқӣ ман ба физкультура сушт аст,
— Чунин танқид дар ҳаққат дуруст аст!
Ба Акрам ин гапӣ модар асар кард,
Аламҳои дилашро тозатар кард.
Шуд ӯ дохил ба хона чору ночор,
Падар бевақт бармегардад аз кор...

* * *

Ғае гардида аз паҳлӯ ба паҳлӯ,
Ҳамон шаб фикр карду фикр кард ӯ.
Намеомад ба чашмаш хоб асло,
Ҳаёлаш менамуд сайри кӯчоҳо.

Хама саргарми хоб, атроф-хомӯш,
Гирифтаст осмон махро дар оғӯш.
Вале ӯ то ба ҳоло буд бедор,
Гаҳе рӯяш ба боло, гаҳ ба девор.
Пас аз наззораи гардиши маҳтоб,
Бирафт оҳиста ӯ дар олами хоб.
Нафас осуда-осуда кашида,
Ба хобаш ким-чиҳои нағз дида,
Табассум менамуду шодӣ мекард,
Аҷоиб бозиҳо бо Шодӣ мекард.
...Замин гӯё чу кӯрпа нарм будаст,
Ҳаво гӯё чу печка гарм будаст.
Ду кас тозон ба соҳил медавиданд,
Ба якдигар ба шӯҳӣ мерасиданд.
Баногоҳ Акрам аз ҷо часту озод.
Қабӯтарвор парвозе намуд шод.
Ба поён бингарад дарёё равон аст,
Ба боло сабзу хуррам осмон аст.
Ана, оҳиста-оҳиста фаромад,
Даруни об гӯё ки даромад.
Ана, Шодӣ ба сӯи ӯ шитобид,
Ана, Усмон, Ҳанифа, Қумрӣ, Обид.
Ба соҳил ӯ шино мекард бо шаст,
Чунон ҳам оби дарёё сард будаст...
...Вале бедор шуд Акрам ба ногаҳ,
Ки ғеҷидаст болопӯши ҷогаҳ...

* * *

— Бихез, Акрам!
— Ҳа, модарҷон.
— Қанӣ, хез!
— Чӣ гап?
— Хезу бирав назди падар тез.
Туро дар пешайвон интизор аст.

— Барои чӣ?
— Намедонам, чӣ кор аст.
Баромад Акрам аз хона шитобон,
Ба айвон аз насими субҳ ларзон.
Падар машғули варзиш буд он ҷо
Шуда ҳар дам ҳаму поёну боло.
Ба чолокӣ нишастухез мекард,
Аҷоиб машқҳои тез мекард.
Шақаррос карда аз ин устухонаш,
Чило медод рӯи арғувонаш.
Ҳар он чизе, ки мефармуд диктор,
Падар мекард устодона такрор.
Ба ҳайрат монд Акрам дида ин ҳол:
«Падар-ку бача не,

марди калонсол!»

Зи частухезу аз оҳанги фораи,
Худ аз худ мавҷ мезад завқи одам.
Қашида тезу ҷаққон ҷомаи хеш,
Қадам партофт Акрам ҷониби пеш.
Ба рафтори падар ӯ пайравӣ кард,
Нишастухезу хеле дав-давӣ кард.
Ду кас аз якдигар мамнун гашта,
Дурахшончашму рӯ гулгун гашта,
Ба сард об аз миён боло бишустанд,
Ба пӯшидан либоси тоза ҷустанд.
Ба мисли чехраи гул баъди борон,
Шуд Акрам хурраму хушёру хандон.
Намонд осори хобу сусткорӣ,
Ба лаззат гашт онрӯза наҳорӣ.
Ҷу варзиш иштиҳоро дод оро,
Ҷафиру ҷои қандин шуд гуворо.
Падар дар вақти ноништо ба Акрам
Намуд хотиррасон: бояд, ки одам
Ба физкультура рағбат баста доим,

Шавад мустаҳкаму хушзеҳну солим.
Пас аз он бо табассум гуфт пайваст:
«Рафиқат Шодӣ ҳаққонӣ навиштаст».

* * *

Равон гардида сӯи мактаби худ,
Ба дил Акрам басте андеша бинмуд:
Ки акнун фикри худ бар Шодӣ гӯяд,
Раҳи сулҳу сафо бояд бичӯяд.
Баромад ӯ чун аз паскуҷа, ногоҳ
Дучор омад ба Шодӣ дар сари роҳ.
— Салом, Акрам!
— Чӣ меҳохӣ?
— Гапам ҳаст.
— Пас аз он ки тарбуз аз бағал ҷаст?!
Маро расво намудӣ, ин чӣ пастӣ?
Ту аҳди дӯстии худ шикастӣ.
Ба танҳой нагуф்தӣ — мешунидам,
Набуд ин гуна аз ту ҳеҷ умедам...
— Маро мебахшӣ, Акрамҷон, гапат рост,
Каме, албатта, ин рафтор бечост.
Вале, медонӣ, бегоҳӣ муҳаррир
Маро якбора диду гуфт «ҳозир
Ба мо даркор шуд як фелъетоне,
Чӣ мешуд, ки ту ҳам ёрӣ расонӣ.
Ба мо номи чунон шахсест даркор,
Ки бошад он зи физкультура безор».
Дар он ҷо фикр кардам, фикр кардам,
Фақат ин гуна кас ту будӣ, Акрам.
Наранҷ, эй ҷӯраҷон, ин гап ҳақиқат,
Ба мисли пеш мебошам рафиқат.
Ту ҳам бинвис хатогиҳои манро,
Намеранҷам ман аз танқид асло.
— Маро ҳам бахш,— гуфт Акрам ба Шодӣ,—

Ту бо ҳаҷват маро огоҳӣ додӣ.
Спорт, албатта, нафъи тоза дорад,
Фараҳмандии беандоза дорад.
Кунун машғул шавам бо тӯббозӣ,
Кунам гаимнастика бо сарфарозӣ.
Вале мебош ту ёрирасонам,
Ки то ман шартҳои он тавонам.
Насозад ҳеҷ ҳамсинфам маломат,
Шавам чолоку чаққону саломат.
Чунон кӯшиш намоям, то ки имсол
Зафар созем дар бозии футбол.
Қабул кун бар команди худ маро ҳам.
— Ба ҷону дил, рафиқи ҷонӣ — Акрам!
Намуда Шодӣ ғамҳоро фаромӯш,
Қашид ўро самимона ба оғӯш.
Намеғунҷид аз хурсандӣ дар пӯст,
Ки Акрам боз бо ӯ бехтарин дӯст.
Ба он ҷо омад он лаҳза муаллим.
— Баҳоҳоро ба мо гӯед, донем.
— Чӣ пинҳон созам, аз динангӣ иншо
Фақат Акрам баҳо бигрифт аъло.
Вале, Шодӣ баҳои ту каме паст,
Дар имло боз ҳам камбудият ҳаст.
Расон, Акрам ту бар ӯ ёрмандӣ,
Дар имлову мураккаб ҷумлабандӣ.
— Муаллимҷон, ҳамеша, — гуфт Акрам, —
Ба ҳар як дӯст ёрӣ мерасонам.
Ба китфи ду рафиқ дасташ ниҳода,
Муаллим гуфт: «Хуб аст ин ифода.
Агар ҳар ду ҳақиқӣ дӯст бошед,
Вафодору рафику дӯст бошед,
Далерӣ, ростгӯӣ карда пеша,
Бигӯед айби якдигар ҳамеша.
Адолатпарвару бекина бошед,

Барои ҳамдигар оина бошед».

«Ҳамин,— гуфт Акрам,—

аз ин дам шиорам,

Ман аз чон дасти Шодӣ мефишорам».

Намуд изҳор бо мамнунӣ Шодӣ:

«Ба ман ту аз бародар ҳам зиёдӣ».

Ду кас гуфтанд раҳмат бар муаллим,

Ки доим медиҳад тарбия-таълим.

* * *

Ту, эй хонандаи даврони озод,

Аз ин ибрат бигиру дор дар ёд.

Наранҷ аз зарби танқиди рафиқат,

Амал кун доим аз рӯи ҳақиқат.

Ҳамеша дӯстдори илму фан бош,

Яке фарзанди маҳбуби Ватан бош.

«ОШНОҶО»

Дар яке бешаи сари роҳе

Зиндагӣ менамуд рӯбоҳе.

Вай ки айёру корчаллон буд,

Доимо сер буду хандон буд.

Ӯ зи ҳар ҷо ба ҳилаю найранг

Медаровард луқмае бар чанг.

Кори худро ҳамеша буд месохт,

Душманашро ба дом меандохт.

Баъди якчанд сол вай аммо,

Очизу пир хис намуд худро.

Дасту пояш шуданд бедармон,

Қувваташ рафту гашт дарди миён.

Баҳри авқоти серие акнун
Буд ҷонбозиҳои ӯ афзун.

Аз алам чашмҳо пиёла шуда,
Думи ӯ бар замин кашола шуда,

Ҳар тарафро чу гурба бӯ мекард,
Ҳилаи тоза ҷустуҷӯ мекард.

* * *

Буд як гург ҳам дар он беша,
Зӯру даррандаву ситампеша.

Сайди вай ҳар шабона дар қишлоқ,
Буд гӯсфанду барраву тайлоқ.

Рафта-рафта шикор чун кам шуд,
Кам шуд авқоту гург дар ғам шуд.

Ҷу равон гашт назди он рӯбоҳ
Рӯ ба рӯ омаданд дар сари роҳ.

Гург дарҳол бесаволу ҷавоб
Бо чунин даҳшате намуд хитоб:

— Хайрият, ёфт гаштӣ дар охир,
Ман туро хом меҳӯрам ҳозир!

Аз чунин дӯғи гург ларзида,
Гуфт рӯбоҳи саҳт тарсида:

— Гӯштам саҳту хушку белағзат,
Ба даҳан олудан намеарзад.

Бехтараш ин ки ҳар ду аҳл шавем,
Аз пайи корҳои сахл шавем.

Чун шумо ман гуруснаю пирам,
Гӯш созед як ба тадбирам.

Ҳар дуи мо шавем агар якдил,
Бартараф мешавад ҳама мушкил,

Менамоям ҳар ду деҳқонӣ,
Ҳосил ояд аз он фаровонӣ.

Баҳравар аз ҳаёт мегардем,
Доимо серу шод мегардем.

З-ин сухан гургашта нарму ҳалим,
Гуфт: «Аввал чи чиз мекорем?»

Гуфт рӯбах: «Зи ҳосили пурмағз
Масалан, лаблабуи қандӣ нағз».

— Рост мегӯӣ, хоҳарам рӯбох,
Ман вале нестам зи кишт огоҳ.

— Ҳеч гап не, шумо гирифта ёд,
Ман барин зуд мешавад устод.

Аз шумо кам-каме мадад кардан,
Қорҳои асосиаш тани ман.—

Хулласи гап, ки гургро розӣ
Қарда рӯбох бо сарафрозӣ

Як заминро чудо намуд он гоҳ,
Он замин буд саҳту пур зи гиёҳ.

Хар барин кор карда рӯзи дароз,
Гург онро намуд хеле соз.

Сангу хошокро ба дур афканд,
То ба он киштгоҳ чӯе канд.

Баъд аз он кард китъаро шудгор,
Панҷаҳояш шуданд аз ин хуншор.

Бегаҳӣ монда зери обу арақ,
Гашта аз зарби кори сахт шалақ.

Гург камтар зи оби сард чашид,
Дар сари он замин дароз кашид.

Шуд равон лек рӯбаҳи айёр,
Ҷониби деҳа аз барои шиқор.

Чӯчае дошту шикам пур кард,
Тухмии хуб ҳам ба даст овард.

Шаб гузашту шафақ дурахшон шуд,
Боз саҳрову беша тобон шуд.

Рӯбаҳи кордон ба ҷаққонӣ,
Гашт саргарми кори дехқонӣ.

Бо думаш мола кардаву ҳамвор,
Тухмӣ пошид ӯ қатор-қатор.

Баъд аз он ӯ ба гург гуфт чунин:
— Шартҳои зарури кишт ҳамин.

Додарам, бишнавед, аз ин пас,
Қоратон посбонӣ асту бас.—

Киштро гург посбонӣ кард,
Лек рӯбоҳ даврронӣ кард.

Рӯзҳо, ҳафтаҳо гузашт зиёд,
Ҳар ду он «ошно» ниҳоят шод.

Кишташон айни муддао сабзид,
Нағз ҳосил намуду нағз расид.

Сабз шуд лаблабуи қандишон,
Аз сабо баргҳои он ларзон.

Аз тамошои он замини васеъ,
Дили кас завқ менамуд басе.

Гуфт рӯбоҳ:—«Гург-ако акнун,
Лаблабу пухту ҳосилаш афзун.

Пас, намоем байни худ тақсим,
Ҳар яке ҳаққи хеш ғундорем.

Решаи қоқу саҳти он дар паст,
Махрум аз офтоб хобидаст.

Баргаш, аммо чунон ки мебинед,
Пас, ақочон, кадом мегиред?»

Гург бе ҳеҷ фикру андеша,
Гуфт: «Даркор не. ба ман реша.

Дида истодаӣ, ки ман пирам,
Нармакак баргхош мегирам».

Ханда карда ба зерӣ лаб рӯбоҳ,
Гуфт: «Ман розиям ба фикри шумо».

Гурги бороннадида он ҷо зуд,
Ҳаққи худ баргро дарав бинмуд.

Чун равон шуд ба хонаи худ гург,
Зуд рӯбоҳ бо мароқи бузург.

Як ба як лаблабуи қандиро,
Аз замин кофта гирифт он ҷо.

Пас, шитобид сӯи хонаи худ,
Хонда дар роҳ ӯ таронаи худ:

«Ман рӯбоҳи маккорам,
Қорчаллону айёрам,

Ҳар мушқил бар ман осон,
Чаққонаму хушёрам.

Агарчи кувватам қам,
Ақлу ҳушам дар ҷояш.

Доим мебошам хуррам,
Душман бинад ҷазояш».

* * *

Гург бар хона омаду чаққон,
Хӯрд аз барги лаблабу чандон.

Ишками холиро намуда пур,
Хост хобад кунун каме бахузур...

Ногаҳон рӯдаҳои ӯ печид,
Ишкамаш дард карда меғуррид.

Ранги рӯ канду кард ӯ фаръёд,
Қай намуд он чи хӯрда буд авкот.

Сард-арақ рехт аз сараш ба замин,
Дасту пояш шуданд латта барин.

Лек рӯбох даври худ меронд,
То сахаргоҳ лунҷ мечунбонд.

Лаблабури қалам-қалам карда,
Як ба як чой бар шикам карда,

Маза мекарду буд кайфаш чоқ,
Фориғ аз дуздии раҳи кишлоқ.

Буд рӯбох серу хотирчамъ,
Гурги нодон вале шарики ғам.

• • •

Соли дигар чу вақти кишт расид,
Боз рӯбох «ошно»-ро дид.

Гург воҳӯрдӣ карду пас аз он
Гург: «Имсол бо ту, хоҳарҷон,

Боз дехқонӣ мекунем, аммо
Тухмии сабзавоти дигарро.

Лаблабу турш хасту бадхӯр бас,
Мешавад дарди ишқам аз он кас.

Гуфт рӯбох: «Хуб, мекобем,
Беҳтараш, тухмии қарам ёбем.

Чунки аз сабзавотҳо асло,
Нест мисли карам дар ин дунё

Қас пазад шӯрбо аз он, хай-хай,
Мазза-да, мазза, боби хӯрдан вай.

Ман, набошад, пагоҳ тухмашро
Мебиёрам.

Шумо хамин-ҳоло

Рафта созед он замин шудгор,
То ки бар коштан шавад тайёр».

Гург розӣ шуду равон гардид,
Рӯбах аз баҳри тухмӣ биштобид.

* * *

Ҳар ду карданд корҳо дар дашт,
Боз ҳам рӯзу ҳафтаҳо бигузашт.

Аз замин тухмиҳояшон сабзид,
Айни хоҳиш карам самар бахшид.

Вақти ғундоштан расид аз нав,
Гург гуфт ин чунин ба рӯбах: «Рав!

Баргҳояш аз онӣ ту, ғундор!
Ба ман ин дафъа решааш даркор!»

Аз чунин амрҳои бемаврид,
Рӯбаҳи нобакор механдид.

«Хуб» гӯён равона гардид ӯ,
Як ба як ҳосилотро чид ӯ.

Пас, кашониду рехт дар анбор,
Бахри рӯбох боз чӣ даркор?!

Кори вай доимо кунун рохат,
Хӯрдану хобу гардишу сӯхбат.

Бо карамшӯрбон лаблабудор
Хуб шуд сер рӯбахи айёр.

Гург бошад, чӣ гуна ки шуд хал,
Решахоро бибурд даставвал.

Сонӣ бо об тоза кард аз хок,
Пухт аз решахо ачиб хӯрок.

Решахон карам варам карда,
Ишкамашро таранг дам карда,

Боз ҳам гургро азоб бидод,
Ин «қарамшӯрбою» ин «авқот».

Вай шитобон зи ҷои худ барҷаст,
Гуфт: «Ин ҳилахон рӯбох аст,

Ман, ки аз кори кишт беҳабарам,
Рӯбахи пир медиҳад зарарам.

Меравам то диҳам ҷазояшро,
Ҷош бинмуда ҳиллаҳояшро».

Гург бо қаҳр рӯ намуд ба роҳ,
Омаду кӯфт ӯ дари рӯбох:

— Ҳез, дарро кушо, падарлаънат,
Сонитар менамоӣ ту рохат.

Берун омад ҳамон замон рӯбох:
— Гург-ақочон чӣ гап, чӣ шуд ба шумо?

— Ту маро ин ду сол ин чониб,
Медихӣ фанд хозиру ғоиб.

Ман чу хар мекунам фақат меҳнат,
Қори ту гапфурушию роҳат.

Менамоӣ ҳуқуқи ман маҳдуд,
Мекуни ҳосилотро азхуд.

Гуфт рӯбох: «Не, ақочон, не!
Ин суҳанҳо зи рӯи вичдон не!

Вақти тақсим доимо худатон,
Менамояд интиҳоби он.

Гар набошед розӣ, мепурсам,
Гашта гиред ҳаққи манро ҳам.

Ҳамааш истодааст ин ҷо,
Бурда ҳам месупурдаму аммо...

— Чӣ?
— Ба як ҷой рафтани будам.

— Ба кучо?
— Як ба гулшане хуррам.

Гург аз ин хел ҷой хайрон шуд,
Зуд аз баҳри сайр майлон шуд.

Дод 3-ин рӯ давом пурсишро:
— Гуй, рӯбох, чист дар он ҷо?

— Эҳ, дар он ҷо ба ғайри ҷони кас
Ҳама чизе, ки дил бихоҳад хаст!

Масалан, ман ба токи он қонл,
Ҳар сар ангур бар даҳан моил.

Гар бихоҳед, меравем ду кас,
Наравад то ки рӯзи хуб абас.

Гург бо шодмонӣ розӣ шуд,
Ин ба рӯбоҳ айни мақсад буд.

Рафтанд ҳар ду тозон,
Бар сӯи боғи ангур,

То ин ки шуд намоён,
Он боғи хуб аз дур.

Дар гирд-гирди он буд,
Аз қад баланд девор.

Чӣ хуш як обмӯрӣ,
Ба дида шуд намудор.

Рӯбаҳ гузашт аввал,
Чолоку чусту чакқон,

Пас гург ҳам даромад,
Бо як азоб аз он.

Ҳай-ҳай чӣ гуна зебо,
Овезаҳои ангур.

Ҳаррангаву дилоро,
Хурду калону пурнур.

Рӯбоҳ хӯшаеро,
Қанду ба гург Ҷахшид,

Аз шавқи хӯрдани он
Ҷашмони гург рахшид.

Маззақунон бихӯрданд,
Ангурро паси ҳам,

Ҳам шод буд рӯбоҳ,
Ҳам гург буд хуррам.

Рӯбоҳи пири айёр,
Оҳиставу ниҳонӣ,

Бинҳод аз як ангур
Ду донро ба бинӣ.

Бар гург гуфт: Дидед,
Аз биниам баромад,

Зеро ки мӯл хӯрдам,
Мӯл аз даҳан даромад.

Ҷаҳмида гург инро,
Тақлид кардани шуд.

Аз бинӣ то барояд,
Ангур хӯрдани шуд.

Шуд ишкамаш чунон пур
Нишаста монд дар ҷо.

Аз бинӣ лек ангур,
Наменамад асло.

Гург торафт беҳаловат шуд,
Аз паи хобу истироҳат шуд.

Боғ буд ҷои хавфнок валек,
Хонаи боғбон ҳам наздик.

Бо ҷунин ишками калон акнун,
Чун шавад 3-обмӯрӣ вай берун?

Боз рӯбоҳ ғайб зад чун хоб,
Ин «ба болон сӯхта намақоб».

• • •

Рӯбах он вақт шиппӣ беовоз,
Рафта буд назди боғбон дартоз.

Рафта вай як гурӯҳ дехқонро
Диду зуд аз тиреза кард садо:

«Ҳой, як гурги дузди беинсоф,
Кард ангури тоқатонро соф.

Тезтар рафта, гургро доред,
Нобакори бузургро доред!»

Ин садоро шунида дехқонон,
Ҳар яке бо каланди худ ҷаққон.

Ҷониби боғ раҳсипор шуданд,
Зуд бо гург ҳам дучор шуданд.

Гург дар обмӯрӣ дармонда,
Ҳеҷ ёрон по задан, ки надошт,

Рӯбахи дайдуру ачал хонда,
Сари худ аз замин намебардошт.

Ба сару тахтапушту гардани ӯ
Ногаҳон чӯбу сангҳо борид,

То ки аз мӯйҳою аз тани ӯ,
Араку қатра-қатра хун шорид.

Пушти ҳам мезаданд деҳқонон,
То даме ки нагашт вай бечон.

Гуфт рӯбоҳ ҳоли ӯ чун дид,
«Хӯрдагиат баромад аз бинит!»

Пир рӯбоҳ дар сари девор
Дер биншаст шоду миннатдор.

Аз чунин марги «ошно»-и худ,
Вай басте судманду розӣ буд.

Ногаҳон серқирра як шашпар,
Рост аз пеш зад ба фарқи сар.

Рӯбах алвонч хӯрду паст афтод,
Аз чунин зарба ҷо ба ҷо ҷон дод...

Боғбон аз «шикор» болида,
Мӯи онро ба даст молида,

Бо табассум бигуфт худ бар худ:
«Як гиребони нагз хоҳад шуд!»

* * *

— Мурд он хар ду «ошно» он шом,
Қисса ҳам бо ҳамин бигашт тамом!

Гуфту модаркалони махбубам,
Сар ба болин ниҳод хотирчамъ.

Баъд аз ин ман вале намехуфтам,
Худ ба худ паст-паст мегуфтам:

Дар ҳақиқат, ҷазон бад ин аст,
Дарди бадро давои бад ин аст!

СЕБИ ТИЛЛО

Замоне буд дар як кишвари дур
Муҳаммадхуча ном устон машхур.

Вай аз ёкуту марвориду тилло
Ба кас месохт ашъёҳои зебо.

Ғае лаъличаи хушрангу боре,
Чу оташпора — ғоҳе гушворе.

Ғае занҷири нуқра баҳри соат,
Ғае зарқуббаи боми иморат.

Ба мардон ҳанчари тезу қашанге,
Ба занҳо бозубанди лоларанге...

Аз ин устон пурдону ҳунараманд
Тамоми одамон хурсанд буданд.

Муҳаммад ғайр аз он, ки ин ҳунар дошт,
Калону хурд — зебо се писар дошт.

Қалони Аҳмаду баъди вай Илҳом,
Умарҷон буд уқои хурдиरो ном.

Падар сохт аз барои ёдгорӣ
Ба онҳо як дарахти себдоре.

Танаш аз нукраю себаш зи тилло,
Нигаҳ лағжад ба ҳангоми тамошо.

Агар хуршед пошад шӯълаи хеш,
Чараққас мезанад он беш аз пеш.

Ба шаб ҳам себҳо боби назора,
Дурахшон ҳар яке мисли ситора.

Зи акси шоҳу баргу меван он
Тамоми хона мешуд нурборон.

Ба ҳар як навда зарсебе ҳамоил,
Ба ҳусни дилкашаш бинанда қоил.

Аз ин себ Аҳмаду Илҳом хурсанд,
Умарчон низ субҳу шом хурсанд.

Ҳамеша вай сахар аз хоб хезад,
Қадам аввал ба сӯи себ мезад.

Зи ҳусни зарниҳолаш завқ бурда,
Якҷояк меваҳояшро шумурда,

Пас ӯ бо хотири ҷамъу дили шод
Бадан бо варзиш обутоб меод.

Умарчон буд умуман баччаи нағз,
Далеру ҷобуку доною пурмағз.

Дил андар баҳри дониш ғарқ мекард,
Ба ҳар қор аз акоҳо фарқ мекард.

Ба-д-ин минвол ҳубу ибратомӯз
Иваз шуд пушти ҳам чандин шабу рӯз.

Вале... боре Умарчон синча бинмуд,
Ки заррин себи ӯ як дона кам буд!

Ба ин даргоҳ кӣ омад шабона?
Қадомин дузди чапдасти замона?

Чӣ гап ин? Кӣ гирифт онро? Кӣ кандаст?
Тамоми хона бо ин фикр банд аст.

Шаби оянда ҳам як себ кам шуд,
Ва ин такрор чанде пушти ҳам шуд.

Ҳама буданд аз ин асрори пинҳон
Ҳазину дар ғаму хотирпарешон.

Дигар тоқат накард Аҳмад ба ин кор,
Бирафту бар падар бинмуд изҳор,

Ки изнам деҳ, намоям посбонӣ
Ҳамин шаб себҳои арғувонӣ.

Шунида арзи фарзанди калонсол,
Муҳаммадхӯча рухсат дод дарҳол,

Ки то вай рӯз бинмуда шабонро,
Бигирад даст дузди ноаёнро.

Бишуд Аҳмад равон бар посбонӣ,
Қадам зад гирди себи арғувонӣ.

Валекин чун қариби нисфи шаб шуд,
Нафаҳмида баногоҳ дар ғанаб шуд.

Пагоҳӣ боз вақте ки шумурданд,
Пай аз гум гаштани як себ бурданд.

Пас аз ин гуфт фарзанди миёна,
Худам мепоям акнун себу хона.

Нахобам, рӯз бинмоям шабонро,
Бигирам даст дузди ноаёнро.

Вале Илҳом ҳам чун поси шаб шуд,
Ба зери себи тилло дар ғанаб шуд.

Пагоҳӣ боз вақте ки шумурданд,
Пай аз гум гаштани як себ бурданд.

Пас аз ин гуфт Умар ҳангоми хуфтан:
— Падарчон, посбонӣ навбати ман.

Намоям хифзи себи сурхи заррин,
Бибуррам ҳар ду дасти дузди бадкин.

Муҳаммадхӯча хандид:— Эй Умарчон,
«Намехобам тамоман» гуфтан осон.

Надидӣ, ки акохоят чӣ карданд?
Ҳамон вақте ки хоб ояд, чӣ карданд?

Ба ғайр аз ин, ту ҳастӣ гарчи бебоқ,
Шабона ҷанг бо рахзан хатарнок.

Ту холо хурдию шабҳо дароз аст,
Шабона ҷои ту ҷогоҳи ноз аст.

Умарчон бори дигар илтиҷо кард,
Падарро оқибат аз худ ризо кард.

Бишуд он шаб ниҳоят тираву тор,
Намекарданд гуё чашмхо кор.

Саросар осмонро абр пӯшид,
Шамоли саҳт шуд, борон хурушид.

Ғае якбора раъду барқ мешуд,
Ҷаҳон аз нав ба зулмат ғарқ мешуд.

Намедидӣ ҷӣ ҳаст андар қарибат,
Замини як қадам пешу ақибат.

Ба-д-ин минвол охир ними шаб шуд,
Қи мурғу моҳӣ ҳам таслими шаб шуд.

Ҳама дар хонаҳон гарм буд ҳоб,
Даруни кӯрпаҳои нарм буд ҳоб.

Ҷақат бедор биншаста Умарҷон,
Дарахти себро мешуд ниғаҳбон.

Ба вай ҳам ҳоб акнун ҳамла мекард,
Сарашро рӯи зону тела мекард.

Паси ҳам суфт мешуд узвҳояш,
Асабҳояш, мадори дасту пояш.

Қашида ҳар замон ҳамбӯзаи саҳт,
Буд андар орзуи ҷоғаҳи таҳт.

Вале бедор мебояд нишастан,
Нашояд аҳду паймонро шикастан.

Ҳимоят карда себи аргувонро,
Ба даст афтонда дузди беамонро,

Пас аз он хобад ӯ бо хотири чамъ,
Ки қавли додааш қатъиву маҳкам.

Гурезонад барон он ки хоб ӯ,
Ҳамон дам хест аз ҷо бошитоб ӯ.

Ба гирди себи тиллоӣ қадам зад,
Зи нури тези он мижгон ба ҳам зад.

Ҳанӯз он буд сар то по тамошо,
Ки шох аз баргу барг аз шох зебо.

Дилаш пурифтихор аз ин дарахт аст,
Барои хонадон шодию бахт аст.

Ҳама дар хобу бедор аст Умарҷон,
Ба ҳифзи себ тайёр аст Умарҷон.

Вале аз ҳамлаи хоб аст дар хавф,
Зи мақри дузди нобоб аст дар хавф.

Чӣ бояд кард, то хобаш наояд,
Шинад бедору роҳи дузд пояд.

Намонад, ки дигар себаш шавад гум,
Ба даст афтад ҳамон ғоратгари шум.

Паронад ҳоби худро то ки аз сар,
Умар ҷаққон ба каф бигрифт ханҷар.

Дамашро карда бо як латтае пок,
Намуд ангушти худро андаке чок.

Парид аз дарди он хобаш тамоман,
Ҷакид аз нуки лелак хуни равшан...

Хамин тавр, ӯ ду-се соат кадам зад,
Зи нав хоб омаду мижгон ба ҳам зад.

Намак бигрифт Умарчон аз намақдон.
Ба чои захм пошид андак аз он.

Чахид аз чо зи дарди сӯзишovar,
Парид аз нав тамоман хобаш аз сар.

Куфу суф карда чои захми ангушт.
Намуда аз азобаш дастро мушт,

Ба ин сӯю ба он сӯ рох мегашт,
Зи мақсадҳои худ огоҳ мегашт.

Шаб орому сахар наздик мешуд,
Пас аз тӯфон ҳавон нек мешуд...

Дар ин вақт аз дар овозе баромад,
Ба ҳона ногаҳон деве даромад.

Пару болаш сиёҳу чашмҳо сурх,
Ду дасташ малларангу банди по сурх.

Сараш чун гурбаю тан мисли калхот,
Вале пояш чу пои одамизод.

Аз афташ, беҳабар вай аз Умарчон,
Мисоли ҳаршаба ҷаққону шодон,

Чахида омаду аз себи тилло
Ба ҷанг овард оҳиста якеро.

Умарчон, дастан ханҷар ба мушташ,
Нихонӣ рафту зарбе зад ба пушташ.

Ба мисли бонги уштур дев нидо кард,
Зи панча себи тиллой раҳо кард.

Фиғоне карду рӯболо бияфтод,
Умар дар синаи ӯ пой бинҳод.

Қашида бори дигар ханчарашро,
Бурид аз беҳашон болу парашро.

Шуда аз зарби ӯ оғуштаи хун,
Баромад чони деви зишту малъун.

Зи чанги дев дарида куртахояш,
Агарчи захмгин шуд дасту пояш,

Умарчон баъд аз ин ғалтиду хобид,
Шафак дар осмони Шарк тобид...

Пагоҳи боҳабар шуд аҳли хона,
Зи деви мурдаю чанги шабона.

Калону хурд ин сӯ медавиданд,
Ҳама янгушти ҳайрат мегазиданд.

Ба ин хел ақлу бебокию тамкин,
Зану мард офарин хонданду таҳсин.

Вучуди деви манфур бенишон шуд,
Далерии Умарчон дoston шуд.

Дарахти беҳтарини рӯи дунё,
Қи баргаш нукраю себаш зи тилло,

Ҳамин тавр аз хатарҳо дар амон шуд,
Зи нураш дар фалак тирукамон шуд,

Чунин эъҷоз холо дар кучояст?
Дарахти себи симу зар кучояст?

Ханӯз азбаски мебинам ба хобам,
Ниҳоят ҷо гирифт он дар китобам.

Аз ин афсонаи ман бахра гиред,
Шумо ҳам зинда бошедӯ намиред.

Душанбе, январӣ соли 1966

ҲУҚМӢ ВӢЧДОН

Чашм аз бедорхобӣ сурхтоб,
Қунҷи лабҳо дар кашиш аз изтироб.

Шоқир омад сархаму зору малул,
Қотиби райком қард ўро қабул.

— Марҳамат,— гуфт ў,— ҷӣ гап шуд аз саҳар?
Хотират аз ҷӣ парешон ин қадар?

— Баъди фардо,— гуфт Шоқир дар ҷавоб,—
Маҷлиси колхозу рӯзи интиҳоб.

Аз шумо мепурсам, эй қотиб, мадад,
Зуд бояд ёфт дигар номзад.

Қунҷи ман лоиқ ба ин мансаб наям,
Мезанад қанғол вичдон аз паям...

Қотиб аз ин арзи ғайриҷашмдошт,
Лол ғашту қори худ як сӯ гузошт.

Ў ба чашму гӯши худ бовар нақард,
Чанд муддат пурсуҷӯро сар нақард.

Дасти худ молида бар чашму ба рӯ,
Дар дилаш: «Девона шуд?— мегуфт ӯ.

Чунки Шокир буд аз фаъолҳо,
Раҳбарӣ мекард чандин солҳо.

Ҳар супориш, ки ба колхозаш диҳанд,
Карда иҷро, обруяш буд баланд.

Аз паи кор асту беором ҳам,
З-ӯ шикоят нест дар райком ҳам.

Чӣ ба ин иқдоми ӯ боис шудаст?
Аз дусар, ин ҷо ягон асрор ҳаст.

Гуфт котиб:— Шин, дили ҳудро кафон,
Як ба як бинмоя дардатро баён.

Кӣ ба ту гуфт ин, ки лоиқ нестӣ,
Ё раиси софӯ содиқ нестӣ?

Шокир оҳе баркашида аз чигар,
Посуи сарбаста доду мухтасар:

— Амри вичдонам маро овард,— гуфт,
— Дар ҳақам ин ҳукм вичдон кард,— **гуфт.**

— Зидди вичдон шуд кадомин кори **ту?**
— Ҳозир онро мекунам изҳори **ту.**

* * *

Обмони ҳозира — Ориф Ҳасан
Як замонҳое муовин буд ба ман.

Буд вай деҳқони чашми кордон,
Хочагиро хуб медонист он.

Дар тамоми соҳаҳо ғаъол буд,
Ҳар чӣ пурсӣ, воқиф аз аҳвол буд.

Бо ташаббус, бо чадал, бо арзу дод,
У навад гектар замини нав кушод.

Нони аъзоёни мо мешуд бутун,
Ҳарч кам мегашту дахли мо фузун.

Мо клубу молхона сохтем,
Истиқоматгоҳҳо андохтем.

Яслии нав ҳам зи кӯшишҳои ўст,
Роҳ то он мумфарш асту нақўст.

Ман будам аз ғайрати Ориф ризо,
Эътиқодам буд, ки ҳар кораи бачо.

Донмо мекард вай эъзози ман,
Бохабар мешуд зи ҳар як рози ман.

Гарчи бо ман ҳамқадаҳ ҳар дам набуд,
Гапзанеш аз бинӣ боло ҳам набуд.

Лек дар як маҷлиси партиявӣ
Душманинӣ ў бишуд бар ман қавӣ.

Зидди ман гап зад чунон бо эҳтирос,
Тут гӯям, бед меғуфту халос.

Гӯиё қасдан маро карда хичил,
Аз вазорат буд он ҷо як вакил.

Гуфт Ориф мушти худ бардошта:
Қисми ҳосил монд ногундошта!

Гӯиё бо айби ман будаст ин,
Ман ҷудо нокардаам дуто машин.

Пахта аз ин рӯ ба майдон мондааст,
Зери барфу зери борон мондааст.

Боз гӯё худсару худбоварам,
Нест фикри маслиҳат андар сарам...

Айнакие, к-аз вазорат буд вакил,
Мегирифтӣ ин суханҳоро ба дил.

Чунки баъди аз клуб берун шудан,
Мегурезонд ӯ нигоҳашро зи ман.

«Хайр,— гуфтам дар дилам,— ҳоло бубин,
Рафтани Ориф аз ин мансаб яқин.

Вақташ ояд, ончунон бобаш кунам,
Бохабар аз дарси одобаш кунам.

Обрӯи раҳбаронро рехтан,
Оташи иғвогарӣ ангехтан,

Шартакигуию беандешагӣ,
Мешавад боис ба кӯтахрешагӣ.

Меситонам ман қасоси хешро,
Зуд меёбам асоси хешро».

...Баъди як моҳе лаби баҳри Хазар
Дах-дувоздахруза будам дар сафар.

Омадам, ки мухбире биншастааст,
У шикоятномае дорад ба даст.

Духтари ноболиғеро дар деҳот
Бо қалини пурраю молу бисот

Беризон худ ба шавҳар додаанд,
Тӯи карнайдори пурфар додаанд.

Шӯи ӯ будааст эшонзодае,
Солхӯрда марди зансардодае.

Келини нав сахт ғурбат кардааст,
То худӣ марказ шикоят кардааст.

— Меравам аз нав ба хондан — гуфтааст,
Ё худамро мекушам ман! — гуфтааст.

Боз ачибаш ин ки Орифбон пок
Рафта дар он тӯй кардаст иштирок.

Рақс бинмуда, арақ нӯшидааст,
Чун муовин ҷома ҳам пӯшидааст.

Дар дили ман ҷӯш зад қаҳру ғазаб,
Ин ҷӣ нангу ор, гуфтам, ин ҷӣ гап?

Зуд даъват карда фаъолони деҳ,
Ман кушодан хостам банди гирех.

Дар ҳузури мухбири омӯзгор
Мо ба Ориф айбро кардем бор.

У намедонистааст ин ки ҳақир —
Духтарак ноболиғу домод пир.

Тӯй гуфта, сарфарозӣ кардааст,
Бо рафиқон рақсу бозӣ кардааст.

— Нағз дон,— гуфтам,— ту Ориф,
коммунист,
Коммунист асло муросоқор нест!

Макри эшонзодаро ангехтӣ,
Обрӯи ҷамъи моро рехтӣ.

Дар район ин тӯй доғи тоза шуд,
То ба марказ кори ту овоза шуд.

Духтарак мекард агар худро ҳалок,
Мезадем он гаҳ сари худро ӯа хок.

Ориф аз ин нутқи ман дам менишаст,
Айб дар гардан, сараш ҳам менишаст.

Холӣ аз мансаб намуда монугир
Мо варо кардем таъин бригадир.

Обрӯяш баъд аз ин гардида паст,
Қитъааш ҳам буд ҷои дурдаст.

Як замини санглохи бедарахт,
Мағзи сар месӯхт аз гармон сахт.

Лек Ориф буд марди шердил,
Одами пурдида, деҳқони асил.

Рӯзу шаб бо одамонаш кор кард,
Қитъаи худро расо шудгор кард.

Пахтазораш буд дар нашъунамо,
Номусоид буд агарчанде ҳаво.

Хавфи он пеш омад ин ки ӯ зи нав
Мебарорад ном хамчун пешрав.

Ман ҳалал додам ба авчи кори ӯ,
Дер мебурдам ба манзил бори ӯ.

Механизму нурияш кофӣ набуд,
Ҳеч аз камбудияш софӣ набуд.

Ин варо дилтангу сарсон менамуд,
Нақшахояшро парешон менамуд.

Оқибат вай дар сафи саркорхо
«Ҷои аввалро» гирифтӣ аз қафо.

Боз дар маҷлис тазаммум карда шуд,
Сахт мулзам байни мардум карда шуд.

Гашт дар охир қаторӣ-обмон.
Интиқоми худ гирифтам беамон,

Вай кунун дар қайди чому бодааст,
Аз ҷаҳон дилсарду рӯхафтадааст.

На ба маҷлисҳо баромад мекунад,
На шикоят на хушомад мекунад.

Ин қасос овард бар қалбам фишор,
Гуфт вичдонам, ки аз худ шарм дор!

* * *

Достони ишқ беҳадду ҳисоб,
Васфи он садҳост киною китоб.

Ишқ сармавзӯи ҳар соҳибқалам,
Мезананд онро ба ҳар навъе рақам.

Гоҳ мегӯянд аз шодии он,
Гоҳ аз талхию бедодии он.

Гоҳ аз базми висолу лаззаташ,
Гоҳ аз дарди фироку ғурбаташ.

Лек ман ошиқ набудам то ба ҳол
Аз таҳи дил бар ягон соҳибчамол.

Ишқи ман буд то қарибӣ дар забон,
Баҳри он нагзаштам аз чону чаҳон.

...Дар қатори дигарон тӯям гузашт,
Духтаре чун зан ба паҳлӯям гузашт.

Гирди гулхан шуд суруди ёр-ёр,
То дамид оҳиста субҳи бегубор.

Ҳар касе, ки буд инро мунтазир,
Гуфт омин, ки шаветон кӯша пир.

Шуд баланд аз гӯшае бонги хурӯс,
Як ба як мондем домоду арӯс.

Гарчи бо ӯ аҳду паймонам набуд,
Ё ки ишқи гарму ҷӯшонам набуд,

Ҳар қадам эъзозу ҳурмат доштам,
Аз вафодореш миннат доштам.

Умр чорӣ буд чу оби ҷӯйбор,
Ман шудам хуллас, ки ду фарзанддор.

Хурдияш моҳи мунаввар гаштааст,
Бо қадам дигар баробар гаштааст.

Хонадон орому корам соз буд,
Ҷумри ман якранг дар парвоз буд.

То ки пайдо шуд, ту гӯй аз камин,
Агрономи нав — Сабои нозанин...

Ишқро сонӣ дилам эҳсос кард,
Бар тавоноии он ихлос кард.

Бе танобе ҳар тараф мебурдааст,
Чун анори пухта меафшурдааст.

Филро аз пой меафкандааст,
Кӯхро аз ҷой меафкандааст.

Одами солим чигархун мешудааст,
Ростӣ, аз ақл берун мешудааст.

Пирро аз нав ҷавон мекардааст,
Рахнаҳо бар мағзи ҷон мекардааст.

Хайф, дар гулшан гули бехор нест,
Дар ҷаҳон бемонеа як кор нест.

Кӣ ба рӯзи саҳт афтодаст? Ман!

Он шаҳе, к-аз тахт афтодаст, ман.

Дидаам дар умр занҳои зиёд,
Лек монанди Сабо гетӣ назод,

Лаъли хандон, рӯи гулгун дорад ӯ,
Чашми фаттон, қадди мавзун дорад ӯ.

Банди айнакро расонида ба лаб,
Нозхое мекунад зебо аҷаб.

Алҳазар аз қахру аз ранчиданаш,
Бо азоби ҳаҷри худ санчиданаш.

...Навбахорон буду олам шӯълабор,
Ҳар тараф қахқоси кабки кӯҳсор.

Оби рӯд аз шаршара дар рехтан,
Бод андар мушку анбар бехтан.

Сабзаву гул рақс мекард аз насим,
Лолаҳо густурда зери по гилем.

Синаи ҳарсангҳо гардида чок,
Ҳамчу дар афсона ҳар сӯ сеҳрнок.

Доштем он лаҳза ҳар ду бозгашт,
Аз чарогоҳе, ки буд он сӯи дашт.

Сайругашти дуи мо бо асп буд,
Гашти чун мавҷи Сабо дилчасп буд.

Гӯиё дар дасти ӯ чои инон
Ихтиёри қалби ман буд он замон.

жилван чонону ҷавлони саманд,
Ақлу хушамро ба худ карданд банд.

Дар лаби як чашма истодем мо,
Аспхо бар сабза сар додем мо.

Мо нишастему тамошо доштем,
Рӯи дастурхон қадаҳ бигзоштем.

Сурх шуд аз май лабу рӯи нигор,
Чафс будам ман ба паҳлӯи нигор.

Волаи гулгунчаи хандон шудам,
Гирди он гул «ошиқи печон» шудам.

Гӯиё дар олами ишқу ҳавас,
Он замон ҳар дун мо будему бас.

Зиндагӣ, гуфтам, ба ман бе ту ҳаром,
Зиндагӣ чӣ? Ту набошӣ, ман тамоми!

Гуфт: «Зан равған, вале мард оташ аст,
Дар бигирад равған аз оташ башаст.

Ман намехоҳам, ки хокистар шавам,
Аз сари ин қулла зери ҷар шавам.

Бас-бас акнун, роҳ дуру вақт кам,
Дам гирифту сер гардид асп ҳам».

Асп серу гушна будам ман ҳанӯз,
Пеши чашма ташна будам ман ҳанӯз.

Сӯи деҳи худ равон гаштем мо,
Ҳар ду бо рози ниҳон гаштем мо.

Ишқ акнун буд мазмунӣ ҳаёт,
Лек дил тарсон зи қонунӣ ҳаёт.

Дидани рустӣ чӣ кори паст буд,
Дил кашолу ақл болодаст буд.

Сер ногардида аз дидори ҳам,
Мубтало будем мо бар дарду ғам.

Агрономдухтар ба ман дил дода буд,
Дар раҳи андешаҳо истода буд.

То сахар як дафъа меҳмонаш шудам,
Чони худ бахшида, қурбонаш шудам.

Боз гул чидам зи боғи ҳусни ӯ,
Чой шуд то мағзи дил он рангу бӯ.

Ҳар ду беш аз Лайлию Мачнун шудем,
Аз ҳудуди ақл ҳам берун шудем.

Ман накардам аз ғами оянда бок,
Шодмонии Сабо буд дарднок.

Вай сурудеро чунин такрор кард,
Ки «Шудам ошиқ ба як зандор мард».

Баъд аз он гирист бо сӯзу гудоз,
Ман тасалло додамаш дуру дароз.

— Ин муҳаббат,— гуфт,— агарчи дилписанд,
Мерасад аз он ба ту хеле газанд.

Фош гардад, хонавайрон мешавӣ,
Мансабатро дода, сарсон мешавӣ.

З-ин сабаб дигар набояд вохӯрем,
Ҳар яке бояд ғами фардо хӯрем.

Дил кашолу меравам аз ин дехот,
Муътадил гардад туро то ки ҳаёт».

Ман Саборо илтиҷо кардам, нашуд,
Ист гуфта, гирьяҳо кардам, нашуд.

Вай аз колхоз рафту дил-афгор ман,
То кунун чун сурати девор ман.

Ақл агарчанде тазаммум мекунад,
Ишқи ӯ доим талотум мекунад.

Шарм медорам зи аҳли оила
Хамчу шахси бевафою дудила.

Меҳри ман нисбат ба онҳо бефурӯғ,
Аҳду паймонам ба онҳо шуд дурӯғ.

Ин дурӯғ овард бар қалбам фишор,
Гуфт вичдонам, ки аз худ шарм дор!

ХОТИМА

Котиб аз ин кор чун огоҳ гашт,
Хеста рӯ-рӯи хона роҳ гашт,

Гуфт:— Оре, ин хилофи устав аст,
Ҷои ин сон шахс берун аз саф аст.

Дар амал ман ҳам гунаҳгорам, яқин,
Хамчу котиб беҳабар будам аз ин.

Лек гардидаст вичдонат матин,
Қош вичдони ҳама мебуд чунин.

То ки айби худ ба гардан мегирифт,
На гуноҳи тоза кардан мегирифт.

Инкишофи мулки мо мешуд халос,
Аз фиребу аз дурӯғу аз қасос!

Мешитобад киштии омоли мо
Рӯ ба сӯи соҳили иқболи мо.

Мо напартоем бар мавчи дамон
Одами беморро аз сахни он.

Ман шудам қонл ба вичдонат, бале!
Беҷазо гарчи намомонӣ, вале

Ин ки худ нанмудӣ аз партия руст,
Шоҳиди афзудани идроки туст.

Лекин андар ишқ райком очиз аст,
Ошиқонро дахли он ноҷониз аст.

Ишқ кори ду дили чӯшандааст,
Рози ду шахси ба ҳам кӯшандааст.

Ишқ меояд ба ҳар кас зуду дер,
Гушна худро мезанад бар коми шер.

Дар мухаббат нест тахмину гумон,
Қимати васл аст афзунтар зи чон.

Дил надода аввало андеша кун,
Дил, ки додӣ, устуворӣ пеша кун.

Рав иҷозат, мон кунун танҳо маро
Соати се мешавад бюро, биё!

* * *

...Чашм аз бедорхобӣ сурхтоб,
Пой то сар бемадор аз изтироб,

Зуд берун Шокир аз райком шуд,
Баъд аз он андак дилаш ором шуд.

Қарда дур аз дӯш санги осӣ,
Буд вай омодаи ҳар як ҷазо.

Ҳуқми вичдони худаш, ки сахт буд,
Ҳар ҷазои дигар осон менамуд.

Назди вичдони худаш, ки шуд сафед,
Зиндагӣ гардид аз нав боумед.

Роҳи вай буд сӯи сахро — сӯи кор,
Аз таҳи дил хизмати халқу диёр.

Мушкилашро меҳнат осон мекунад,
Чунки инсонро вай инсон мекунад.

Мекашид оҳи сабук акнун аз он,
Ки равон аст аз қатори одамон.

Чун дили ӯ, осмон мешуд кушод,
Абрҳои тираро мерӯфт бод...

Октябри соли 1967

БОЗГАШТ

(Порча аз достон)

Умар аз хизмати ҳарбӣ омад,
Аз яке кишвари Ғарбӣ омад.
Шуда аз аскарӣ озод омад,
Ба диёраш Ленинобод омад.

Чомадони сафарӣ дар дасташ
Форма зебанда ба қадду басташ,
Шод гардида ғазал мехонд ӯ,
Чобуку чуст қадам мемонд ӯ.
Аз рухи шаҳри азизаш хурсанд,
Ба чапу рост назар меафканд.
Баъди се соли фироқу хичрон,
Шуд муяссар ба Умар дидани он.
Қадрдон буд хама ҷо, буд шинос,
Қарда бар тан хама хушранг либос.
Куртаи атласу камзули сиёҳ,
Ҷомаи беқасабу чуст кулоҳ.
Саф ба саф беду сафедору чинор,
Пури одам, пури шавқун бозор.
Дидани манзараҳои некӯӣ,
Роҳу пайроҳаи ду сӯяш ҷӯӣ.
Қалъаи кӯҳнаи нимвайрона,
Лаби даръёю дар он ҷойхона...
Маркази шаҳр дигаргун шудааст,
Қасрҳо дар бараш афзун шудааст.
Кӯшкҳои бозори нодир як сӯ,
Ҳашаматнок театр як сӯ.
То ҳуди соҳили Сир гашта кашол,
Бо хиёбони наваш боғи Камол.
Дар сари рӯд яке кӯпруки нав,
Шуда шаҳроҳи пур аз омадурав.
Соҳтмони нави халқи гулдаст,
Шаҳр бо кӯҳи Муғул мепайваст.
Баъди се соли ҷудой,

алъон,

Шуд муяссар ба Умар дидани он.
Дили пазмоншуда тап-тап мезад,
Дару девор ба ӯ гап мезад:
«Ҳайра мақдам, писари дилбандам,
Беҳад аз омаданат хурсандам.

Дур будӣ зи барам чандин сол,
Умр дидиву расидӣ ба камол.
Дар сафар ними чахонро дидӣ,
Гармию сардин онро дидӣ,
Фарқи кирдору сухан донистӣ,
Қадри ман — қадри Ватан донистӣ.
Омада боз ба оғӯш маро,
Нанамудӣ ту фаромӯш маро.
Остин барзану бо саъи фузун
Баҳри беҳбудии ман куш кунун...»
Умар оҳиста қадам мемонад,
Гоҳ дар сояи ғам мемонад,
Чунки ўро набувад хешованд,
Падару модари бо ҷон пайванд.
Хохару додари ду чашм ба роҳ,
Хола ё аммаи аз вай огоҳ.
Ба Ватан омаду озоду бас,
Зодгоҳаш Ленинободу бас!
Боз ғам ҷой ба шодӣ медод,
Мужда аз боғи муроде медод.
Не, Умар бекасу танҳо набувад,
Шахси бегонаю бечо набувад.
Сотим ўро, ки бародар хондаш,
Меравад назди бародархондаш.
Ба Ватан хизмати Сотим беш аст,
Хочагидону чуқурандеш аст.
Рост бинмуда ба роҳаш Сотим,
Мешавад пушту паноҳаш Сотим.
Ғайр аз ин, халқу Ватан дорад ў,
Хунару касби куҳан дорад ў.
Дар дилаш ғайрати беҳамто хаст,
Орзуҳои хуши фардо хаст.
Худи фардо сахарӣ бо сардор,
Рафта дар база шавад аз пан кор.

Таксиеро бигирифта дар даст,
Боз бояд ба сари руль нишаст.
Касби дерина бигардад оғоз,
Сӯи иқбол намояд парвоз!..

Соли 1968

АЗ ҚИССАИ ЁВОН

1

Дар замонҳои қадим
Таронае мегуфтем:

«Борон борад ба Ёвон,
Алаф шавад ба говон».

Аммо борон кучо буд?
Хушку сӯзон ҳаво буд.

Беҳошоку беалаф
Подаҳо мешуд талаф.

Киштукор бесамар буд,
Зиндагӣ дар хатар буд.

Деҳқон бинад агар об,
Ё сароб буду ё хоб.

Замин бедолу дарахт,
Сад чок аз гармии сахт,

Чо-чо намоён буд хор,
Дар байнаш каждому мор.

Оҳиста мешуд холи,
Деҳаҳо аз аҳоли.

2

Вақте ки шуд инқилоб,
Сар шуд масъалаи об.

Обу ободӣ гуфтанд,
Меҳнату шодӣ гуфтанд.

Партия гуфт: Эй мардум,
Бар зидди хушкӣ ҳучум!

Ба умри хушбахтона,
Иқболи ҷовидона.

Пеш аз ҳама об даркор,
Канал даркору анҳор.

Акнун, ки зафармандем,
Дарьёхоро мебандем.

Ба саҳрои беҳудуд
Мебарорем оби рӯд.

Ҳар ҷо бошад дашту ҷӯл,
Бояд шавад нахру кӯл.

Ҳар ҷо бошад биёбон,
Бояд шавад гулистон!

3

Ин нақша, ки тайёр шуд,
Мардум аз паи кор шуд.

Бо супориши махсус,
Бо ҳашару ташаббус

Иншоотҳо андохтанд,
ГЭС-у каналҳо сохтанд.

Замини водии Вахш
Хуррам шуду неъматбахш.

Сар то ба сар шуд Ҳисор
Ҳамчу боғи навбаҳор.

Оби канал мавҷ гирифт,
З-он киштукор авҷ гирифт.

Зиндагӣ шуд серу пур,
Меҳнаткашон аз шам дур.

4

То ҳанӯз аммо Ёвон
Беоб буду биёбон.

Хокаш хушку берӯҳ буд,
Дарёе дар пушти кӯҳ буд.

Замини беканора
Ташна буду бекора.

Ғаллаи лалмии он
Сер намешуд аз борон.

Саракҳояш пуч мемонд,
Водӣ хушку луч мемонд.

Намерӯид алаф ҳам,
Чорводорӣ мешуд кам.

Водии мобайни кӯҳ
Хилват буду пурандӯх.

Бо ин аҳволи расво
То кай кунем муросо?!

5

Партия боз амре дод,
Ёвон шавад то обод,

Инженерҳои пурдон,
Техникҳои паҳлавон

Он сӯ раҳсипор шуданд,
Зуд аз пай қор шуданд.

Ақлу бозӯи инсон,
Илму техникаи он

Чандин сол амал карданд,
Мушкилотро ҳал карданд.

Аз пояи Қаротғ
Тоннели хеле фарох

Устодона канда шуд,
Сангаш пароканда шуд.

Баъд омад навбати Вахш,
Кӯҳе дамаш намуд пахш.

Оби даръё баромад
Ба роҳи нав даромад,

То ба Ёвон бахшад рӯҳ
Об омад аз паси кӯҳ.

6

Оби даръё рӯ ба дашт
Аз дили кӯҳ мегузашт.

Ман шоҳиди он будам,
Дар иди Ёвон будам.

Боло шуд аз ҳар тараф
Садон карнаю даф.

Якдигарро зану мард
Бӯсида табрик мекард.

Оби равонро дидем,
Туғъени онро дидем.

Рӯд аз таги Қаротог
Мебаромад рӯ ба бор.

Бо канали бисъёре
Ҳар сӯ мешуд он чорӣ.

Мардум тӯе мекарданд,
Уррагӯӣ мекарданд.

Сатилу коса дар даст,
Об мегирифтанд аз паст.

Талошкунон бошитоб
Менӯшиданд аз он об.

Гарчи буд он лойолуд,
Қасеро парво набуд...

7

Биё, биё, оби Вахш,
Ҳаёти хурраме бахш.

Заминҳои беҳудуд
Аз ту шавад хушнамул

Боғи мо ҳам гул кунад,
Самарони мӯл кунад.

Худамон пахта қорем,
Меваи хуб ғундорем.
Бубахш авҷу бароре
Ба қори қорводорӣ.
Ба ғайр аз ин месозем,
Комбинатҳои азим.
Мардум бо ҳамин мазмун
Тарона меғуфт акнун.
Иншооти нодирро,
Одамони қодирро
Он ҷо тамошо қардем,
Уррағуиҳо қардем.
Акнун ки омадаст об,
Табиат ҳезад аз ҳоб.
Фардо водии Ёвон
Мешавад боғу бӯстон.
Бигӯ ба ҳар рафиқат:
Афсона шуд ҳақиқат!

МУНДАРИЧА

Қисми якум. Мо насли Ватанпарвар

Давлати ман	3
Арзи миннат	8
Ба В. И. Ленин	9
Мустақил бошӣ	10
Узви муҳит	11
Варақи тоза	12
Мактуб аз фронт	13
Дастури ҳаёт	14
Орзу	16
Насли мо	17
Шабҳои беҳобӣ	—
Висоли моҳ	19
Хомушӣ гарон аст	20
Модарам	21
Чароғҳои Норақ (силсила)	23
Замини Вахш	33
Адиби ҷаҳонӣ	34
Талаб аз умр	36
Шаҳри азиз	37
Кучаи Ленин	38
Аз он фаҳрам	39
Сарзамини зарнисор	40
Шаби Душанбе	41
Лаб башанд!	42
Варзоб чиҳо дорад?	43

Роххати ман	44
Манбаи нур	45
Сафи мубориз	46
Раҳбари ман	47
Хайрухуш	48
Ҳаргиз не!	50
Субҳи Май	—
Чашни фирӯз	51
Дилҳои пурҳарорат	52
Орзу ва ҳақиқат	53
Менависам	55
Табрики шогирд	57
Афсӯс	58
Тоҷи сар	59
Нағз мон	—
Тираномии Тоҷикистон	60
Дар ҷануб	61
Ному шараф	63
Пахта шукуфт	64
Аз ту қарздорам	65
Боғи колхоз	67
Рӯмоли хучандӣ	68
Табрик	—
Марди майдон	69
Меҳнати ту	71
Шарофати қор	72

Қисми дуюм. Дӯстӣ безавол аст

Ватани ман	74
Дар пойтахти сулҳ	75
Дарёи саҳо	77
Модари гурҷӣ	80
Ба Янка Брыль	81

Хоки муқаддас	82
Шоҳроҳ	86
Вильнюс	—
Зиндони нӯхум	87
Меҳри Озарбойҷон (силсила)	90
Ба пахтакори ўзбек	101
Бердӣ-оғо	103
Рози ниҳон	104
Шаби Арслонбоб	105
Меҳмони Махачқалъа	106
Ноқис не!	107
Рақси гул	110
Ду дил	112
Байни гулбоғҳо	113
Ҳадиси Шарқ	114
Духтари вьетнамӣ	116
Меҳмони ноҳонда	117

Қисми сеюм. Аз дафтари лирика

Мавзӯи ишқ	119
Имон хоҳам	120
Ангубин	121
Ё бисӯзу ё бисоз	122
Хуш омад	123
Изҳори садоқат	—
Интиҳоби дил	124
Фасли муҳаббат	125
Меҳри рӯзгор	126
Маънои ҳаёт	127
Навниҳол	128
Боре биё	—
Тӯи идона	129
Шӯҳи гуландом	130

Хабар кун, эй сабо	131
Хачри ёр	132
Дастуре навис	133
Сурати девор	—
Ароз	134
Илтимос	135
Эътиқод	136
Шархи дил	137
Фасли баҳор	—
Моҳи кӯҳистон	138
Лутф фармо	139
Бар чонам занӣ	—
Нигори хаткашон	140
Баъди борон	141
Мурод аз зиндагӣ	142
Сабр кун	—
Табиби ман	143
Қашида рӯз доманаш	144
Ишки ману ту	145
Ҳамдард даркор	146
Ғули ман	—
Ин ҳам ҳикмате	147
Бустоне, ки надорад дӯстон	—
Илҳом	148
Қиссаи душвор	149
Ба васфи ту	150
Қошки	—
Номаи ошиқ	151
Дили беқарор	—
Илтимос аз боғбон	153
Қади шамшоди ту	—
Сурур дорам	154
Агар фаромӯш намекардӣ	155
Маҳ барояд	—
Савдои ту	156

Гида аз дӯстон	—
Тӯёна	158
Аллаи модар	161
Рубоиёт	163

Қисми чорум. Ҳаҷвия ва масалҳо

Ба умеди оши ҳамсоя	172
Таронаи булҳавас	173
Мо ҳафаем аз кулол	174
Соат қариб як буд	176
Дуои мустачоб	177
«Экран»	178
«Рассом»	179
Чавоби пухта	180
Ба адибтарош	181
Аз рӯи одат	182
Ниҳоли мағрур	183
Бадеҳан зарғилдоқ	184
Занбӯрбон ва Хирс	186
Муовини Шер	187
Қалзоғ	188
Баҳор ва курбоқа	190
Аҳди хук	192

Қисми панҷум. Тӯҳфа ба хурдтаракон

Мулки муқаддас	194
Салом, муаллим	195
Дар гирди арча	196
Укочаи ман	198
Тараддуд	200
Сахро	—
Самолёт	201

Меҳмонон	—
Соли таваллуд	202
Соати мо	—
Ҳавзак	203
Тасма	—
Гирья нақун	204
Альбом	—
Гӯгирд	205
Борон	—
Масъалаҳо	206
Бачаи воҳимачӣ	—
Илтимос	207
Афандӣ	—
Ҳарфи «О»	208
Ҳоби Мошон	—
Пароход	209
Дарди дандон	—
Уктамҷон	210
Расмкашӣ	—
Соли нав	—
Мусичаи бегуноҳ	211
Ароз	213
Ҳоби хуш бинед	—
Походи Тура	214
Афсонаи нав	—
Дар гирди гулхан	215
Танҳой	217
Таронаҳои ҳаҷвӣ	218

Қисми шашум. Достонҳо

Меҳри аввал	221
Номаи Тҳи	233
Дӯстон оинаи якдигаранд	240
Ошноҳо	251

Себи тилло	265
Ҳукми вичдон	273
Хотима	285
Бозгашт	287
Аз қиссан Ёвон	290

Абдумалик Баҳорӣ

БОГАТСТВО ДУШИ

(на таджикском языке)

Муҳаррирон М. Ҳотамов ва
В. Одинаев

Ороиши Г. Красовский
Муҳаррири ороиш Т. Королева
Муҳаррири техники Е. Цынн
Мусаҳҳахон А. Азизқулов,
А. Раҳимқулов

БИ № 964

Ба матбаа 20.01.83 супурда шуд. Ба чопаш 09.06.83 имзо шуд. ҚЛ 04875. Формати $70 \times 108^{1/32}$. Қоғози типографии № 3. Гарнитурааш адабӣ. Чопаш барҷаста. Ҷузъи чопии шартӣ 13,30. Ҷузъи рангаи шартӣ 13,83. Ҷузъи нашрию ҳисобӣ 10,96. Адади нашр 6000. Супориши № 307. Нарҳаш 1 с. 40 тин.

Душанбе, нашриёти «Ирфон»,
кӯчаи Айни, 126.

Матбааи № 1 Қомитети давлатии РСС Тоҷикистон онд ба корҳои нашриёт, полиграфия ва савдои китоб.

Душанбе, хиёбони Ленин, 37.